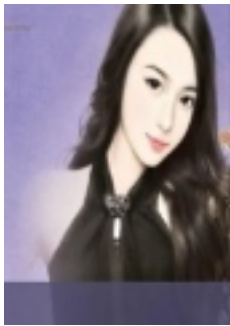

Điều Kiện Của Ma Vương

Contents

Điều Kiện Của Ma Vương	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03	16
4. Chương 04	23
5. Chương 05	31
6. Chương 06	38
7. Chương 07	45
8. Chương 08	52
9. Chương 09	60
10. Chương 10 End	67

Điều Kiện Của Ma Vương

Giới thiệu

*Truyện hoàn toàn là do hư cấu của tác giả, không liên quan tới nhân vật và sự kiện ngoài đời thực *

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-kien-cua-ma-vuong>

1. Chương 01

Chương 1.1

Trong những con sóng xanh dưới bầu trời trong lành tại Khẩn Đình, dường như có tiếng khóc than của những giọt nước xô bờ sau đó lại phải vội vàng ra đi.

Tô Vũ Đồng chỉnh cửa sổ xe hạ xuống, gió biển mặn nồng ngay lập tức cuồng nhiệt tràn đầy chiếc xe nhỏ của cô. Tiếng ồn của đám đông bơi lội cùng tiếng trộn bê tông làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cô. Khẩn Đình vẫn là một nơi thanh bình, thư thái!

Tô Vũ Đồng dừng xe, cả hai tay nắm chắc tay lái, một màu xanh rực rỡ in vào đáy mắt trong veo đang nhìn chăm chú của cô, biển thật đẹp. Một lúc sau, cô tắt máy, ra khỏi xe đi bộ ra biển.

Giày cao gót của cô bước trên đường gây ra những tiếng vang lớn. Mỗi âm thanh vang lên trên mảnh đất quen thuộc này như bật mở cánh cửa quá khứ đầy kỷ niệm trong cô. Những kí ức cùng tiếng bước chân lặng lẽ trở về từ sâu thẳm trái tim cô.

Tô Vũ Đồng đứng ở rìa đường nhìn hoạt động của người dân phía bờ biển xa xa. Cô ăn mặc như một bông hoa. Quần áo nhẹ nhàng ôm vào và làm nổi lên những đường cong tinh tế nơi cô. Gió biển ầm ập nhẹ nhàng luồn vào mái tóc mượt mà gọn sóng của cô.

Ngay cả bây giờ, gần cuối tháng sáu nhưng chỉ ở bãi biển của Khẩn Đình mới thấy hết sự sôi động. Ngày hè sôi động và ầm ập thích hợp vui chơi làm suy nghĩ của Tô Vũ Đồng bay trở lại về mùa hè cách đây bảy năm.

Mùa hè năm đó, Tô Vũ Đồng- một thanh niên tích cực vừa bước sang tuổi 18. Phía sau những mảnh mây trắng bừa bãi trên bầu trời xanh kia bố mẹ cô ở trên thiên đường có biết liệu có ngày hôm nay một lần nữa hay không?

Tô Vũ Đồng đã đột ngột cắt mái tóc dài cô nuôi bảy năm để cố gắng quên quá khứ, nhưng vẫn không thể nào quên được quá khứ thương tâm. Vậy, tại sao sau đó cô lại quay về đây?

Dưới ánh mặt trời tháng sáu của phía nam Đài Loan, ánh mắt trong sáng của Tô Vũ Đồng bị che lấp bởi cặp kính râm và mái tóc dài buông xõa bay bay trong gió.

“Tiểu thư, cô cần chỗ ở trọ không?”- Một giọng nam vang lên sau lưng.

Tô Vũ Đồng quay lại nơi những âm thanh vừa phát ra, là giọng nói của một người đàn ông trung niên, da ngăm ngăm, đậm người, trên đầu đội một chiếc mũ rơm.

“Tôi không cần.”- Tô Vũ Đồng trả lời một cách lịch sự và khéo léo di chuyển khỏi sự lèo kéo của hai người đàn ông.

“Cô sống ở nơi này hay đến đây nghỉ?”- Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng theo sau.

“Đi nghỉ!”- Hai từ này không ngại ngần tuôn ra từ miệng cô. Trong lòng, cô không ngừng nhắc nhở bản thân mình rằng cô chỉ đơn giản là đến đây du lịch.

“Cô sẽ vui vẻ và bận rộn ở đây trong cuối tháng bảy, đầu tháng tám!”- Người đàn ông trung niên nhiệt tình cho biết.

Tô Vũ Đồng gật đầu, cười với ông ta: “Cảm ơn ông, tôi phải đi đây, tạm biệt!”. Cô nhanh chóng đi về phía xe.

Khi cô chuẩn bị để băng qua đường thì phía trước của một cánh cửa xuất hiện chiếc xe mà cô cảm thấy rất quen thuộc. Không! Chắc tại tâm trí của cô khiến cô cảm thấy chiếc xe đó giống một chút. Không phải mà không thể có ai dùng một chiếc xe những bảy năm. Hãy quên nó đi! Quên nó đi, những tiếng nói như những tiếng trống không ngừng vang vọng trong tai cô.

Vào trong xe, Tô Vũ Đồng điều chỉnh gương chiếu hậu để thấy mình trong gương tự tin trưởng thành. Cô có một đôi mắt sáng, sâu, ổn định trẻ hơn cả tuổi mười tám đôi mươi. Đôi mắt cô vẫn giữ được vẻ thơ trẻ trong bảy năm qua. Cô đã quyết định sẽ không cho phép đau khổ tra tấn bản thân mình nữa.

Tô Vũ Đồng buồn bã mở máy xe, nhanh chóng rời khỏi đường phố nhộn nhịp bên bờ biển này. Tiềm thức đưa cô lái xe về nhà di chúc cô. Mùa hè bảy năm trước, cô đã ở tại nơi đây.

Ngôi nhà cũ nhanh chóng xuất hiện trước tầm mắt cô. Cô nhìn thấy một mảng cỏ xanh, phía trước tòa nhà hai tầng gạch đỏ cũ kĩ đã xuất hiện vài vết nứt. Dốc lớn phía sau những tán lá cây màu xanh mà hoa mọc che lấp cả hàng rào là địa điểm cô ưa thích.

Bầu trời xanh, mây trắng, hoa và hương thơm đã để cho Tô Vũ Đồng cảm nhận được niềm say mê cũng như sự viên mãn của toàn bộ mùa hè. Mặc dù cô đã đi khỏi đây bảy năm, nhưng ước mơ vẫn còn kéo dài nấn lại ở đây với thực vật, cỏ cây!

Bảy năm đã làm hư hại sân nhà và các cửa sổ, cỏ dại mọc cao ngang tầm người Tô Vũ Đồng vì đã lâu không được chăm sóc, dọn dẹp. Chú cô công tác ở vườn quốc gia Khẩn Đình cùng dì cô là giáo viên nghỉ hưu đã dọn về hưởng cuộc sống hạnh phúc quây quần của gia đình với con trai ở Đà Trung .

Tô Vũ Đồng yên lặng nghĩ, mắt lặng lẽ theo dõi tất cả mọi thứ cho đến khi bên tai phát ra một tiếng nói lịch sự mang cô lại thực tại.

“Tiểu thư, cháu đến tìm ai à?”- Một ông lão có đôi tóc mai đã điểm bạc, dịu dàng hỏi cô.

“Cháu không ạ!”- Tô Vũ Đồng nghĩ cách giả thích để ông hiểu tình cảnh hiện giờ của cô.

“Chú và dì của cháu từng sống ở đây nhưng đã chuyển về phía nam, cháu tới đây để có cơ hội nhìn lại ngôi nhà này.”- Tô Vũ Đồng giả thích.

Ông lão trên mặt nở nụ cười đồng cảm với cô: “Cháu là người đầu tiên tới đây sau một quãng thời gian dài!”.

“Vâng”- Tô Vũ Đồng gật đầu, mắt cô di chuyển trên một quãng đồng cỏ bất tận. “Ông có biết những người sống trong trang trại ở làng Mục Trường này đã đi đâu không?”- Sau tất cả, mọi việc không thể giúp cô tìm hiểu về anh ta.

“Có!”- Ông lão gật đầu quả quyết. “Nhưng nửa thời gian trong năm họ sống ở nông trại Hằng Xuân nơi trồng cây ăn quả và rau”.

Ông lão hoài nghi hỏi Tô Vũ Đồng: “Cô là người nhà của họ?”

Tô Vũ Đồng bị câu hỏi của ông lão khơi dậy những vết thương sâu kín trong tâm hồn. “Diệp Ánh Thần- con gái nhà họ bằng tuổi cháu”- Cô trả lời lấp lửng.

“Một cô gái đáng yêu và hoạt bát!”- Ông lão mỉm cười chân thành. “Cô nên đến nông trại Hằng Xuân để tìm cô ấy”.

Tô Vũ Đồng trong lòng hơi khó chịu gật đầu nhẹ nhàng để cảm ơn ông.

Cô vội vã quay trở lại xe dùng hết sức lực nắm chặt vô lăng mà ngay cả cô cũng cảm thấy đau. Cô vu vơ lái xe đến một cửa hàng cà phê. Đây là một trong năm địa điểm yêu thích của cô vào mùa hè. Cửa hàng bán đồ ăn rất ngon mà bây giờ dạ dày của cô đang trống, cô quyết định ăn cơm trưa ở đây.

Bảy năm trước, cô cùng Ánh Thần và Kính Hoài – bạn trai cô thường ăn ở đây. Cô không thể nào quên anh của Ánh Thần vì anh ấy có một khuôn mặt trẻ con và nụ cười trông rất dễ thương.

“Tiểu thư, cô muốn ăn gì?”- Tô Vũ Đồng bị câu hỏi của người phục vụ làm gián đoạn dòng suy nghĩ. Cô gọi một bánh sandwich cá ngừ và nước trái cây tươi. Trong không khí, ngoài mùi hương phong phú của các món ăn còn có hương vị ngào ngạt của cà phê. Tiếng nhạc nhẹ nhàng của chiếc piano từ từ chảy vào, lấp đầy căn phòng như muốn vỗ về trái tim của những người bất an.

Tô Vũ Đồng ngồi ở vị trí cũ dùng bữa. Nhìn ra ngoài cửa sổ, khung cảnh vẫn vậy. Bầu trời vẫn trong xanh, cỏ vẫn xanh tươi nhưng cô thực sự cảm thấy thật nhàm chán. Đột nhiên, cô cảm thấy miếng sandwich cô nhai không còn ngon nữa mà thật khủng khiếp! Trước kia có bốn người ngồi ở bàn này, hiện nay chỉ có một người, như thế nào cô cũng cảm thấy không quen!

Sau đó Tô Vũ Đồng vội vã lái xe ra đường. Dọc theo đường cao tốc, cô tăng nhanh tốc độ, những kỷ niệm của quá khứ lại liên tiếp tràn về, không ý thức được cô đã đi ra xa thị trấn Khẩn Đình. Khi cô phát hiện ra thì cô thấy xe đã ngừng ở phía trước của một trường tiểu học.

Tô Vũ Đồng nghe được những tiếng cười của bọn trẻ từ sau bức tường vọng lại, mặt cô trở nên u ám. Tự nhiên trong đầu cô lóe lên một suy nghĩ khiến mắt cô sáng lên. Con bé chắc đang học lớp một! Ngay lập tức cô đi thẳng vào khuôn viên trường.

Khuôn viên trường tràn đầy tiếng cười của trẻ em. Tô Vũ Đồng tiến thẳng đến phòng học lớp một. Mở cửa, phòng học trống không. Cô thất vọng khi thấy lớp học vắng tanh.

“Hey!”- Giọng của một người phụ nữ gọi cô từ phía sau.

Tô Vũ Đồng quay lại thì thấy một phụ nữ trung niên đang mỉm cười với cô.

“Cô là phụ huynh tới đón con à?” Bà hỏi cô một cách lịch sự.

Tô Vũ Đồng nhanh chóng trả lời: “Không, tôi thăm trường một chút, tôi về ngay bây giờ.”

Điều đó làm người phụ nữ trung niên gật đầu, cười và tự giới thiệu: Tôi họ Lý, giáo viên lớp một, bây giờ là tiết hoạt động ngoại khóa. Bà nói với Tô Vũ Đồng là các giáo viên đã đi đến vườn thực vật.

Hôm nay, các em được học cách xác định các cây khác nhau và mùi của chúng. Giáo viên Lý chỉ vào trong khu vực vườn thực vật, nơi đang có những tiếng lao xao bàn cãi của lũ trẻ với giáo viên hướng dẫn.

Họ đi bộ dọc theo khu vực sân vườn. “Không biết cô họ gì.”- Giáo viên Lý đột ngột hỏi.

“Tôi họ Tô.”- Tô Vũ Đồng trả lời.

“Tô tiểu thư là người vùng này à?”- Cô Lý tiếp tục hỏi.

“Không, bảy năm trước tôi từng ở đây.”- Tô Vũ Đồng do dự trả lời.

“Người lạ?”- Cô giáo Lý nghi hoặc nhìn chằm chằm vào cô.

“À, năm tôi 17 tuổi cha mẹ tôi mất trong một tai nạn xe hơi đáng tiếc. Khi đó, tôi đã ở đây với thân nhân.”- Tô Vũ Đồng thần sắc ảm đạm.

“Ôi, những ngày đó chắc rất khó khăn với cô!”- Cô giáo Lý nhìn cô thông cảm.

Tô Vũ Đồng im lặng nhìn xuống. Trong thời gian đó, cô còn có một nỗi đau bất tận vẫn còn hằn sâu trong trái tim mà cô không thể nói cho bất cứ ai.

“Cô còn bạn bè cũ ở đây không?”- Cô giáo Lý hỏi cô một cách nhẹ nhàng.

“Không, tôi nghĩ rằng hầu hết họ đều đã chuyển đi. Bảy năm không phải là một quãng thời gian ngắn. À, tôi nghĩ Diệp gia là gia đình nổi tiếng ở đây, nên có lẽ họ sẽ không chuyển đi.”- Tô Vũ Đồng không phải là muốn tìm hiểu tin tức về anh.

“Cô nói không sai.”- Giáo viên Lý mỉm cười.

“Người của Diệp gia rất trân trọng đất của họ và có một tình cảm sâu sắc với nông nghiệp. Tôi nghĩ rằng họ sẽ tiếp tục phát triển mạnh ở vùng đất này.”- Giáo viên Lý dừng lại một chút sau đó tiếp tục: “Con gái của nam chủ nhân Diệp gia học lớp của tôi.”

Sắc mặt của Tô Vũ Đồng tái nhợt đi, cô cảm thấy chân mình bủn rủn không còn sức lực như muốn khụy xuống.

“Cô bé rất thông minh và rất dễ thương!”- Cô giáo Lý không để ý thấy thần sắc thay đổi đột ngột của Tô Vũ Đồng tiếp tục nói.

“Cha của cô bé là Diệp Kính Hoài à?”- Giọng nói của Tô Vũ Đồng run lên một chút.

Cô Lý muốn nói thêm một chút về cô bé nhưng một giọng nói hưng phấn ngắt lời cô.

“Cô Lý, cô Lý!”- Một cô bé hô.

Tô Vũ Đồng quay sang nhìn thấy một cô bé chạy về phía họ.

Giáo viên Lý cười nhìn Tô Vũ Đồng: “cô bé ấy là tiểu thư của Diệp gia – Diệp Niệm Dư.”

Ngay tức khắc Tô Vũ Đồng nhìn thấy đôi mắt to trong sáng, chính trực của cô bé.

Trái tim nhỏ bé phải chịu nỗi đau lớn lao gần như làm cô không thể hít thở. Cô bé này có một đôi mắt lớn, hài hòa, tự nhiên mặc dù cơ thể hơi gầy nhưng thần sắc rất hồng hào, khỏe mạnh

“Cô Lý, cô xem phát hiện của em này!”- Diệp Niệm Dư hé đôi bàn tay bé nhỏ, “Đây là một mảnh hóa thạch lá cây!”- Cô bé rất tự hào nói.

“Ừ!”- Lý giáo viên nở nụ cười.

“Là em tình cờ phát hiện ra đó!”- Diệp Niệm Dư ngây thơ trả lời.

Tô Vũ Đồng cuối cùng cũng thoát ra khỏi cảm giác tê liệt. Cô cúi xuống và hỏi: “Niệm Dư, cháu có thể cho cô nhìn một chút không?”

Diệp Niệm Dư cao hứng thể hiện thành quả của mình cho họ. Tô Vũ Đồng nắm chặt tay nhỏ và nỗ lực để kiểm soát những cảm xúc của mình. “Cháu thực sự rất may mắn.”- Đây là câu duy nhất cô có thể nghĩ ra.

Diệp Niệm Dư hồ hởi nói liền mười phút sau đó mới nhận thấy Tô Vũ Đồng. “Làm thế nào cô biết tên cháu?”

“Cô giáo Lý nói với cô.”- Tô Vũ Đồng giải thích.

“Cô là giáo viên à?”- Diệp Niệm Dư tò mò hỏi.

“Không cô chỉ là khách thăm trường.”- Tô Vũ Đồng trả lời và hỏi: “Làm thế nào mà cháu biết đây là một mảnh hóa thạch?”

“Bởi vì cha cháu cũng có một mảnh hóa thạch của một con cá lớn hơn mảnh hóa thạch lá cây của cháu, nhưng cháu thích những chiếc lá cây!”- Diệp Niệm Dư nói nghiêm túc.

Tô Vũ Đồng nắm chặt hai tay để bình tâm lại. Mảnh hóa thạch là cô và Kính Hoài tìm thấy ở bờ biển.

“Cô cũng thích những chiếc lá!”- Tô Vũ Đồng nén lại dòng ký ức, nghẹn ngào nói.

“Cháu tìm cha cháu một chút, cha cháu muốn đến đây với cháu.”- Diệp Niệm Dư hét lên.

Tô Vũ Đồng hoảng sợ nhìn xung quanh một chút. “Cô cũng phải đi rồi. Gặp cháu cô cũng rất vui, tạm biệt.”

Diệp Niệm Dư vui vẻ vẫy chào cô.

Tô Vũ Đồng ra khỏi trường học, hoảng hốt khi nhìn thấy chiếc xe hơi quen thuộc đỗ ở bãi đậu xe. Cô nhanh chóng vào xe, hạ cửa sổ xe xuống, đeo kính mát lên rồi ngừng thở dõi theo bóng hình một người từ gương chiếu hậu khi người đó ra khỏi xe.

Điều đầu tiên thu vào trong mắt cô là một đôi chân mặc quần Jeans khỏe khoắn. Cô chỉ có thể nhìn thấy phía sau của anh nhưng như thế là đủ. Cô nhận ra bờ vai rộng, vững chắc cùng đôi chân mạnh mẽ đó đều thuộc về một người- Diệp Kính Hoài!

Khi anh ta đi vào khuôn viên trường thì Tô Vũ Đồng cũng khởi động chiếc xe lao đi như một mũi tên.

Cơ thể cô run rẩy, tim đập dữ dội. Đột nhiên cô bật khóc, không tự chủ được. Cô khóc thành tiếng một mình, nhưng vẫn tiếp tục đi. Phải mất một thời gian cô mới ngừng được tiếng thổn thức.

Tô Vũ Đồng lao trên đường phố như chiếc tàu con thoi, không biết mình đi đâu về đâu. Cuối cùng, cô mệt mỏi và dừng lại tại một khách sạn.

Tại khách sạn này, cô đặt một phòng để nghỉ một đêm nhưng cô không biết ngày mai mình sẽ đi đâu.

Phòng ốc sạch sẽ, gọn gàng và cô có thể nhìn ra bờ biển từ cửa sổ căn phòng. Cô ngồi trên giường sau khi tắm xong. Trong tâm trí cô, quá khứ và hiện tại đan quện vào nhau hỗn loạn thành một mạng lưới vây bủa cô và cô cố cùng quẫy để thoát ra khỏi nó!

RRR

Đến tám giờ tối Tô Vũ Đồng quyết định đến quán bar nhỏ trong khách sạn uống một ly rượu bạc hà để thoát khỏi những suy nghĩ gây phiền nhiễu cho cô.

Người phụ nữ độc thân và thanh lịch như cô sẽ gây được sự chú ý đặc biệt của nhiều người!

Tô Vũ Đồng ngồi bên quầy bar, vuốt tóc đen nhánh mềm mại chảy dài trên vai ánh lên đẹp đẽ. Lông mày nhíu lại, cô uống cạn ly rượu trong tay. Đôi mắt mông lung làm cô trông thật xuất thần.

Tô Vũ Đồng không biết mình phải đi bước tiếp theo như thế nào? Cô nhớ và muốn nhìn thấy con gái của mình quá... – Không biết Niệm Dư có được Kính Hoài chăm sóc tốt hay không. Chắc anh hận cô thấu xương! Bảy năm trước, cô quyết định thiếu thận trọng, cho đến hôm nay cô vẫn còn áy náy không thôi.

Khi cô rơi vào cuộc đấu tranh của lý trí và cảm xúc thì ở bên cạnh có một người đàn ông đã quan sát khuôn mặt cau có của cô một thời gian. Anh ta có vẻ như biết cô và cố gắng nhớ lại khuôn mặt quen thuộc của cô trong quá khứ.

Tô Vũ Đồng cảm thấy có ai đó nhìn cô và cô thấy một người đàn ông mang theo đồ uống đang tiến đến.

“Có thể đây là một lý do cổ lỗ.”- Người đàn ông nói. “Nhưng tôi nghĩ rằng tôi đã gặp cô trước đây.”

Tô Vũ Đồng đột nhiên cảm thấy lạnh dọc sống lưng. Cô nhận thấy khuôn mặt quen thuộc của anh ta nhưng cô nhanh chóng từ chối:

“Không, tôi không quen anh.”

“Tôi thì lại nghĩ rằng chúng ta đã gặp nhau.”- Anh ta nheo mắt “Cô có sống ở quanh đây không?”

“Không, tôi đến từ Đài Bắc.”- Tô Vũ Đồng lạnh lùng trả lời.

“Đài Bắc? Tôi ít khi đi đến Đài Bắc trong những năm gần đây.”- Anh ta vừa nói vừa cẩn thận nhìn Tô Vũ Đồng. “Tôi cảm thấy không nhận lầm cô. Tôi sẽ không quên những người gây ấn tượng trong tâm trí của tôi. Nhưng tôi không thể nhớ cô là ai.”

Anh ta dừng lại và lấy ra một cái danh thiếp: “Xin lỗi! Quên giới thiệu bản thân mình. Tôi tên là Lý Trần Khải, hoạt động trong ngành du lịch.”

Tên anh như một tiếng sấm vang lên trong tâm Tô Vũ Đồng. Cô cũng không nhớ ra anh ta là bạn của Ánh Thần- Lý Trần Khải. Sau bảy năm ấn tượng của họ về nhau đang lu mờ dần.

“Tôi xin lỗi, tôi chưa bao giờ nghe nói tới tên này.”- Tô Vũ Đồng nói dối. Cô phải tự khen mình vì đã nói dối một cách bình thản như vậy.

Lý Trần Khải ngại ngùng sờ sờ cái mũi nở nụ cười đùa: “Xin lỗi đây là bệnh nghề nghiệp của tôi, không biết tên của cô là?”

Cô không thể nói tên mình với anh được, nó có khiến cho cô rơi vào một việc hết sức rắc rối.

“Sao tôi phải cho anh biết tên của tôi.”- Tô Vũ Đồng lạnh lùng trả lời. Cô uống nốt chỗ rượu còn lại rồi nhanh chóng trượt xuống chiếc ghế ột cách tao nhã.

“Tôi muốn nghỉ ngơi sau một ngày mệt mỏi. Chúc ngủ ngon, ông Lý.”- Tô Vũ Đồng vội vã ra khỏi quầy bar, cố tình bỏ qua ánh nhìn như thiêu đốt của Trần Khải phía sau.

Lý Trần Khải nuôi tiếc trở lại trên ghế cao.

“Làm thế nào anh bạn lại đụng phải tảng băng lớn vậy!”- Cậu pha chế rượu tiến đến nói đùa. Lý Trần Khải thường xuyên uống ở đây nên họ rất thân với nhau.

“Tôi thề là tôi đã gặp người phụ nữ xinh đẹp đó.”- Anh uống một ngụm rượu lớn. “Nhưng không thể nhớ gặp như thế nào.”

“Cô ấy đã từng đề cập qua là cô ấy quay trở lại đây.”- Cậu pha chế đột nhiên nói.

“Điều đó cho thấy rằng cô ấy từng sống ở đây.”- Lý Trần Khải không muốn bỏ cơ hội này.

“Anh uống nhiều rượu rồi đúng không?”- Cậu pha chế ám muội chớp mắt.

“Không đông dài nữa, cô gái nhỏ đó là của tôi” – Lý Trần Khải đột ngột ngừng lại chính đồn lại hình tượng.

“Tôi nhớ ra cô ấy rồi, cô ấy là bạn gái của một người tôi- chính xác là bạn gái của Diệp Kính Hoài. Tôi khá là chắc chắn.”

Lý Trần Khải xúc động nói: “Trước kia, tôi cùng Kính Hoài và Ánh Thần thường đi chơi với cô ấy.”

“Điều đó xảy ra khi nào?”- Cậu pha chế rượu mắt sáng lên tò mò hỏi. Không có người dân nào không biết Diệp gia cả.

“Khi Kính Hoài 20 tuổi.” – Lý Trần Khải, hào hứng nói to: “Ai có thể cho tôi biết tên cô ấy tôi sẽ thưởng cho người đó một ly rượu.”

Tên của cô ấy không đáng để tiêu phí rượu của anh.”- Cậu pha chế rượu cười. “Tồn một đô la gọi một cuộc điện thoại là đủ.”

Lý Trần Khải mỉm cười với cậu ta: “Cảm ơn cậu đã nhắc nhở tôi.”

RRR

Đây là một căn phòng sơn màu be sáng sủa, toàn bộ một bức tường bày nhiều kệ, trên đó có tất cả các loại sách. Một phần của bức tường treo nhiều tác phẩm nhiếp ảnh về thảo nguyên to, cỏ mượt mà gọn sóng và các cảnh quan núi đá đồ sộ, hùng vĩ. Mỗi một tác phẩm đều là một sáng tạo khéo léo và hài hòa.

Góc phòng có kê một chiếc bàn lớn đóng bằng gỗ lê hoa mộc được chạm khắc tinh tế để Diệp Kính Hoài đọc tài liệu và giải quyết công việc.

Một cô bé lặng lẽ đi tới: “Cha!”- Cô bé vừa nhẹ nhàng gọi vừa bước đi về hướng bàn làm việc:

“Công việc của cha đã hoàn thành chưa?”

Diệp Kính Hoài nhìn lên. Đôi mắt đen, sâu sắc của anh lộ nét thông minh trí tuệ và chút lạnh lùng.

Lớn lên trong một gia đình giàu có, gánh trên vai trách nhiệm của toàn bộ gia đình khiến anh có năng lực ưu việt một cách tự nhiên. Khuôn mặt đẹp trai của anh không chỉ sâu sắc mà tính khí cũng hướng nội điều đó làm nên sự khác biệt nơi anh.

Nghe thấy tiếng nói của cô con gái Niệm Dư, khuôn mặt của Kính Hoài ngay lập tức giãn ra, anh gạt hết công việc qua một bên. Diệp Niệm Dư là kỳ vọng của cả đời anh, là nguồn vui duy nhất trong quá khứ đầy hoài niệm mà anh đã bỏ lỡ. Anh kéo con gái ngồi vào lòng của mình và hôn nó. “Ồ! Niệm Dư thơm quá!”

“Bởi vì con làm giống cô, thả hoa vào trong nước tắm của con nên con rất thơm.”- Diệp Niệm Dư ngẩng đầu, nũng nịu nói với cha.

Diệp Kính Hoài lại cúi xuống một lần nữa, đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con mình một nụ hôn dịu dàng.

“Mẫu hóa thạch lá cây của con để cạnh mẫu hóa thạch cá của cha trông thật đẹp.”- Diệp Niệm Dư chỉ vào hóa thạch xương cá của cha mình và hóa thạch lá cây cô bé đã nhặt được.

“Rất đẹp.”- Diệp Kính Hoài vờ lặp lại một cách long trọng.

“Dì Tô biết là cha có hóa thạch của cá.”- Diệp Niệm Dư đột nhiên nói.

“Dì Tô?”- Cái tên này rất nhạy cảm với Kính Hoài, anh hỏi con gái: “Dì Tô là ai? Là phụ huynh của học sinh à?”

“Không phải!”- Cô ấy đến thăm trường con, cô giáo Lý nói với con họ của cô ấy là Tô. “Trông khá đẹp a!”- Niệm Dư trả lời. “Khi con đem hóa thạch con nhặt được cho cô Lý xem, cô ấy nói cô ấy cũng muốn xem và còn nói cô ấy thích hóa thạch lá cây.”

“Ồ!”

“Ngày mai con phải tìm thêm nhiều hóa thạch nữa.”- Diệp Niệm Dư nói hào hứng.

“Ngày mai mọi việc tốt đẹp sẽ đến. Nhưng bây giờ con phải đi ngủ đã!”- Diệp Kính Hoài bỏ con gái xuống khi chuông điện thoại reo.

“Chút nữa cha phải đến chúc con ngủ ngon đấy nhé.”- Cô bé thúc giục.

Diệp Niệm Dư chạy đi lúc anh gạt đầu.

Diệp Kính Hoài nhắc ống nghe: “Mạn phép xin hỏi, anh cần gì?”

“Kính Hoài à? Tôi là Trần Khải đây.”

Diệp Kính Hoài hơi ngạc nhiên, mặc dù họ quen nhau lâu năm nhưng đã lâu không liên lạc với nhau, anh trả lời lại một cách lịch sự: “Tôi là bạn tốt của cậu phải không?”

“Rất tốt.”- Lý Trần Khải trả lời ngắn gọn, sau một lúc im lặng anh do dự nói: “tôi gọi bạn vì vừa gặp một người.”

“Ai?”- Diệp Kính Hoài hỏi.

“Mấy năm trước đây, một cô gái tóc dài hay đi cùng bạn, bạn nhớ không? Cô ấy ở đây do thân nhân cô ấy mất, khuôn mặt khi cười hai má có lúm đồng tiền duyên dáng ấy.”

Ngay lập tức mặt Diệp Kính Hoài tái nhợt đi.

Tuy nhiên, Lý Trần Khải không thể nhìn thấy biểu hiện đó qua điện thoại. “Bạn quên rồi à?”- Có vẻ như người có trí nhớ kém không chỉ là mình anh.

Diệp Kính Hoài khó khăn thốt ra hai từ: “Vũ Đồng.”

“Nga! Đúng là Vũ Đồng! Tôi luôn nghĩ rằng cô ấy trông rất quen thuộc nhưng không nghĩ ra được là Vũ Đồng!”- Lý Trần Khải nói với sự hài lòng.

Diệp Kính Hoài giữ chặt điện thoại đến nỗi tay anh nổi đầy gân xanh. “Tại sao đột nhiên lại nhắc tới cô ấy?”

“À, tôi đến quán bar quen trong khách sạn để uống chút rượu rồi tôi gặp cô gái xinh đẹp rất quen thuộc ấy nhưng không thể nhớ cô ấy là ai nên tôi gọi để hỏi cậu không thì tôi sẽ suy nghĩ về vấn đề này mà mất ngủ cả đêm mất.”- Lý Trần Khải thở nhẹ nhõm một hơi.

Tâm trí Diệp Kính Hoài đầy bất ổn về việc xảy ra trong quá khứ, mặt anh biến sắc. Anh hỏi Trần Khải: “Cô ấy không nói là làm gì ở đây à?”

“Có khả năng là về nghỉ!”- Lý Trần Khải cho biết. “Tôi nghĩ rằng cô ấy trọ trong khách sạn đó đêm nay.”

Lúc hai người đang nói chuyện thì trong điện thoại của Diệp Kính Hoài vọng lại tiếng nhạc điếc tai. Lý Trần Khải nói: “Giúp tôi chào Ánh Thần nhé.”

“Được.”- Diệp Kính Hoài tay run rẩy đặt điện thoại xuống.

Anh đứng lên, khuôn mặt ẩn hiện nét u buồn cùng tức giận. Sau khi nghe những tin tức của Tô Vũ Đồng, vẻ bình tĩnh của Diệp Kính Hoài không còn nữa. Tình yêu và thù hận nhiều năm qua bị chôn vùi sâu trong trái tim của anh lại trỗi dậy như một ngọn lửa dữ dội thiêu đốt anh.

Khi anh chuẩn bị đi ra khỏi cửa thì em gái anh- Diệp Ánh Thần đi đến.

“Anh đi ra ngoài à?”- Diệp Ánh Thần bất ngờ hỏi. “Niệm Dư đang đợi anh chúc nó ngủ ngon đấy!”

“Anh phải đi một chút.”- Diệp Kính Hoài trả lời ngắn gọn một câu, nỗ lực khống chế nội tâm bắn loạn bên trong.

Bầu không khí lập tức trở lên nặng nề. Nhìn mặt anh, Diệp Ánh Thần cảm thấy có chuyện rất bất thường đã xảy ra!

“Để làm gì?”- Diệp Ánh Thần hỏi. Cô đã cố quan tâm và luôn hy vọng anh với cô có một mối quan hệ anh em gần gũi nhưng biểu hiện của Kính Hoài luôn luôn là sự xa cách. Ôi! Điều gì đã xảy ra bảy năm trước, khiến anh của cô trở thành một người đàn ông lãnh đạm, vô tình như vậy.

“Nhưng cuối cùng thì điều quan trọng gì mà khiến anh phải đi ra ngoài?”- Diệp Ánh Thần hỏi thêm một cách chi tiết.

“Việc gì à?”- Giọng nói của Diệp Kính Hoài trở nên lạnh lẽo đáng sợ. “Tô Vũ Đồng đáng chết đó đã quay trở lại đây.” Những từ đó lần lượt rít ra từ kẽ răng của anh.

Diệp Ánh Thần sốc khi nghe tới cái tên đó, khuôn mặt ngay lập tức trở nên nhợt nhạt. Cô thì thầm nhắm tên Vũ Đồng và cẩn thận nhìn Kính Hoài.

Diệp Kính Hoài gọi Trần Khải: “Cậu nói với tôi là Tô Vũ Đồng bây giờ đang ở trong thành phố?”

“Anh đi tìm cô ấy à?”- Diệp Ánh Thần hỏi.

“Không sai, anh tìm người đàn bà có trái tim lạnh lùng đó.”- Giọng nói Diệp Kính Hoài chứa đầy phần nộ và căm tức. “Nếu cô ta muốn quay trở lại đây làm phiền anh, anh sẽ cho cô ta gặp chút phiền muộn.”

2. Chương 02

Chương 2

Tô Vũ Đồng trở lại phòng, tâm tư cô rối bời hầu như không biết phải làm gì. Cô đã luôn luôn cho rằng mình là người quả quyết, luôn bình tĩnh và tự tin. Nhưng chỉ cần đã động tới một chút quá khứ là cô sẽ mất bình tĩnh.

Diệp Kính Hoài – trái tim cô vĩnh viễn thống khổ, sau bảy năm vết thương đó mãi vẫn chưa lành!

Biết Kính Hoài từ khi cha mẹ của Tô Vũ Đồng vừa mới qua đời. Cô sợ hãi và bất an khi cô phải ở một nơi xa lạ một mình, tuyệt vọng cùng cô đơn lấp đầy trái tim cô. Trong thời gian ấy, anh xuất hiện như ánh mặt trời và mang tiếng cười đến lấp đầy trái tim trống rỗng của cô.

Hình tượng Kính Hoài thật đẹp đẽ trong trái tim của cô. Cô đã không phải nghĩ về chuyện đó trong một thời gian; Trong bảy năm qua, ngày ngày cô làm việc chăm chỉ, cô muốn quên đi quá khứ nhưng quá khứ lại giống như một con ma, nó bám giữ cô, tra tấn cô làm cho cô dần dần mất tự chủ.

Kỳ thực, Tô Vũ Đồng biết rõ là cô trở lại đây bởi vì cô không thể quên đi quá khứ, nó như một u hồn luôn quấy nhiễu cô trong mỗi giấc mơ!

Cô không biết lúc này cô lẫn trốn trong căn phòng nhỏ này để làm gì? Cô đi đi lại lại trong phòng và tự nói chuyện với mình một lúc lâu, cô cũng không biết mình làm điều đó bởi vì bây giờ cô không thể không suy nghĩ. Thở chất và tinh thần mệt mỏi, cô ngồi phịch xuống giường rồi nhắm mắt lại.

Đột ngột có tiếng gõ cửa dồn dập vang lên nhanh chóng đánh thức cô dậy. Mệt mỏi và thiếu kiên nhẫn, cô đi ra mở cửa, cánh cửa bật mở tức thì cô thất kinh! Đứng bên ngoài, không ai khác là người cô đã đánh mất nhưng lại sợ hãi nhất- Diệp Kính Hoài!

Tô Vũ Đồng gần như muốn ngất đi bởi sự xuất hiện đột ngột không báo trước của Diệp Kính Hoài, xem ra anh đã đi trước một bước để làm cho cô cảm thấy bất ngờ.

Cô cố hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh. Cô muốn thốt ra một từ nhưng cô không thể trước khi tâm trí cô hoàn toàn hồi phục.

Diệp Kính Hoài lạnh lùng xem xét cô đang chết lặng, anh luôn muốn hỏi lý do hành động của cô cách đây bảy năm! Từ khi cô mở cửa, đôi mắt của anh chưa bao giờ rời khỏi cô khiến cô không có một chút thời gian để thư giãn.

Cô thấy anh thật khủng khiếp còn thấy mình như bị lột trần. Cuối cùng cô cũng thốt ra một câu hỏi: “Làm thế nào anh biết em ở đây?”

“Trần Khải.”- Diệp Kính Hoài nở một mặt cười băng lãnh và thông tuệ tiết lộ: “Anh ta không nhớ tên của cô nên gọi điện để hỏi tôi.”

Đây là điều Tô Vũ Đồng lo ngại và không nghĩ rằng nó sẽ xảy ra. Cô tránh ánh mắt sắc nhọn như dao của anh. Trong thâm tâm, cô luôn nghĩ đến việc mình làm thế nào để cho anh biết cô đã không nghĩ anh tổn thương như thế nào? Bản thân cô cũng bị mất mát mà!

“Hôm nay cô đã đến trường học đúng không?”- Giọng nói Diệp Kính Hoài mang theo hơi lạnh không một chút dấu vết của cảm xúc.

Tô Vũ Đồng chỉ có thể lặng lẽ gật đầu. Nếu anh có thể cho cô một chút ấm áp hay bất kỳ gợi ý nào, cô sẽ nhào vào vòng tay của anh mà tuyệt vọng khóc, nhưng anh không.

“Cô nghĩ rằng cô đang làm gì hả? Tô – Vũ – Đồng!”- Anh gần từng từ bằng một giọng hết sức đáng sợ.

Tô Vũ Đồng ngược nhìn anh và tự trấn an trái tim mình. Rằng không có gì phải lo sợ, rằng cô tự tin, độc lập, mạnh mẽ, cô không muốn thừa nhận thất bại. “Em muốn trở lại để gặp con.”- Cô can đảm nói.

“Cô không có quyền quay lại đây!”- Diệp Kính Hoài tàn bạo gầm lên. “Trong bảy năm qua, cô đã từ bỏ tất cả các quyền.”

“Có thể em không có quyền pháp lý.”- Nước mắt đã thành vòng tròn trong mắt của cô. “Nhưng nó vẫn là con của em.”

“Diệp Niệm Dư là của tôi!”- Anh nhấn mạnh, không có dấu vết của sự thỏa hiệp. Cô đã không nhận nó khi nó được sinh ra.

Trái tim Tô Vũ Đồng thít lại, một khắc sau cô khôi phục lại tâm trạng. “Thế anh nghĩ tôi ở đây để làm gì?”- Cô hét lên. “Tôi không thể kiểm soát nổi bản thân mình. Tôi chỉ muốn xem xem nó trưởng thành, bộ dạng trông như thế nào thôi. Trước kia bắt buộc dĩ tôi mới phải bỏ nó lại, nguyên nhân do đâu anh là người phải biết rõ nhất!”

“Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin lời nói dối của cô à?”- Diệp Kính Hoài la lên một lần nữa. “Cô không quan tâm đứa trẻ đó sống hay chết bảy năm trước, không có lý bây giờ cô lại quan tâm?”

“Làm thế nào mà anh biết tất cả những suy nghĩ của tôi trong những năm qua?”- Tô Vũ Đồng bác bỏ, cô đã lấy lại được bình tĩnh. “Đơn giản anh không thể hiểu cảm giác của tôi. Trong tất cả thời gian những năm qua, tôi luôn nghĩ không biết con gái có khỏe mạnh hay không.”

“Cô có thể khỏi cần phải nghĩ nữa.”- Diệp Kính Hoài thô bạo ngắt lời của cô. “Nếu cô thực sự quan tâm thì tôi có thể cho cô biết là nó được chăm sóc rất tốt.”

Tô Vũ Đồng đột nhiên nhìn chằm chằm Diệp Kính Hoài. “Tất nhiên tôi quan tâm, Diệp Kính Hoài, anh không thể từ chối tình cảm tôi dành cho con!”

Tô Vũ Đồng thở dốc. Hơi thở rối loạn, nước mắt bắt đầu quay lại trong mắt cô như muốn trào ra. “Anh bảo tôi phải làm thế nào? Lúc đó tôi mới chỉ 18 tuổi, có nhiều vấn đề không thể tự mình quyết định được hay anh muốn tôi đem cả con đi?” Tôi muốn đi học lại, sao có thể làm việc để chăm sóc con?”Cuối cùng cô không thể không khóc. “Tôi không có lựa chọn nào khác mà phải từ bỏ con.”

Diệp Kính Hoài lạnh lùng nhìn những giọt nước mắt của cô. “Cô có một lựa chọn, tôi đã cho cô.”

Tô Vũ Đồng nhìn xa xăm. “Không sai, anh đã cho tôi cơ hội để lựa chọn và đó là hôn nhân. Tuy nhiên, điều kiện của anh khắc nghiệt quá!” Nhắm mắt lại, những cảnh đau đớn lại lướt qua trong tâm trí và nỗi đau lại tràn ngập trái tim cô.

“Tôi hứa sẽ kết hôn nhưng chỉ yêu cầu anh cho phép tôi học đại học để nghiên cứu và hoàn thành lý tưởng của tôi sau khi kết hôn thôi. Trong khi đó anh thậm chí không thèm xem xét mà bác bỏ luôn yêu cầu của tôi!”

Biểu hiện của Diệp Kính Hoài vẫn khá lạnh nhạt: “Nhưng một người mẹ, một người vợ có thể hy sinh.”

“Anh nói đúng.”

“Xin chào người ích kỷ! Tại sao anh nghĩ rằng tôi không thể cân bằng hai việc. Tôi không muốn từ bỏ con cái cũng không muốn từ bỏ ước mơ của mình, anh không thể không thỏa hiệp không? Giá Như lúc đó anh cho tôi một cơ hội thì sao tôi phải đau khổ từ bỏ con rồi một mình bị giày vò đau đớn như thế này!”- Tô Vũ Đồng đau đớn phân trần.

“Tôi không quan tâm đến những điều trong quá khứ.”- Diệp Kính Hoài không cử động. “Đến như ngày hôm nay tất cả mọi thứ đều do cô tự gây ra.”

“Nhưng không thể thay đổi một thực tế tôi là mẹ của nó được!”- Tô Vũ Đồng lập luận.

“Cô đã từng là mẹ nó.”- Anh nhấn mạnh từng từ.

“Không, tôi vẫn luôn là mẹ của Niệm Dư.”- Tô Vũ Đồng nói. “Một mảnh giấy ngày hôm đó không thay đổi được tất cả như anh luôn luôn là cha của Niệm Dư vậy.

Diệp Kính Hoài đáp lại bằng một mặt cười lạnh.

Tô Vũ Đồng không quan tâm, tiếp tục thêm rằng: “Tôi không hối tiếc, anh làm cho tôi mang thai, tôi đã sai, thời điểm đó tôi rất rõ về những gì đã làm.”

Đôi mắt cô khép lại trong đau đớn điều đó làm tất cả những việc xảy ra vào mùa hè năm đó trở về trong cô rõ ràng giống như mới ngày hôm qua. “Vào thời điểm đó, em một mình bất lực như vậy!”- Giọng nói của cô rất nhỏ, gần như là thì thầm. “Cha mẹ em qua đời, em chỉ khao khát một ai đó yêu thương em, cho em an bình. Sau đó, anh xuất hiện, cho em tất cả sự ấm áp và dịu dàng nhưng em không muốn sống trong sự bao bọc của anh.”

Sau đó, chuyện diên rồ ấy đã xảy ra, khi cô biết mình có thai thì đã quá muộn. Hàng ngày cô thấy mệt mỏi và nôn khan. Dì cô ép cô phải nói tên bố đứa bé, cô đã nói ra Diệp Kính Hoài.

Một cô gái 18 tuổi, ốm nghén là một điều không thể chịu được. Ngày đêm cô nôn khan đến nỗi cô hận là không nhảy lập tức bỏ đứa con đi được. Nhưng cha mẹ Kính Hoài cùng những khái niệm truyền thống. Vả lại, lại là danh gia vọng tộc của địa phương tuyệt đối không bao giờ cho phép cháu đích tôn của họ không được sinh ra. Diệp gia nhất định giữ đứa cháu đó bất luận như thế nào.

Giải pháp duy nhất là cả hai sớm kết hôn. Kính Hoài đã 20 tuổi còn Tô Vũ Đồng đã tới tuổi kết hôn nhưng cô không thể dễ dàng chấp nhận hôn nhân; cô không ghét Kính Hoài mà chỉ là cô còn quá trẻ để kết hôn, đó là sự sợ hãi của cô! Cô sợ vội vàng như vậy khi chưa sâu sắc thì cuộc hôn nhân cuối cùng sẽ thất bại.

Tô Vũ Đồng không kết hôn, không muốn sống với anh, cũng không chịu sống trong ngôi nhà của Diệp gia. Trẻ người non dạ, sự bất an cùng nỗi sợ hãi của cô đã làm anh thất vọng! Nhưng với cái bụng ngày càng lớn. Dần dần cô dịu lại, cô yêu cầu anh để cô nghiên cứu tại trường đại học sau khi cô sinh con nhưng anh đã từ chối thẳng thừng.

Kết cuối cùng giữa hai người không muốn thỏa hiệp là cãi vã. Kể từ đó, con người giàu tình cảm và nhẹ nhàng- Kính Hoài trở thành người xa cách và lãnh đạm!

Vì vậy, Tô Vũ Đồng đã làm điều tồi tệ nhất. Cô dự định bỏ đi và để lại đứa trẻ ở Diệp gia, ít nhất thì Diệp gia cũng là một gia đình giàu có còn cô chỉ có trình độ trung học không đủ tiền để nuôi con. Cuối cùng, cô đã quyết định bỏ đứa bé lại.

Sau đó Diệp Kính Hoài đưa ra một tờ giấy đã được chuẩn bị sẵn nếu muốn đi cô phải từ bỏ đứa con của mình cũng như mọi quyền lợi với đứa bé. Cô đã khóc suốt một tuần dài.

Nước mắt cuối cùng cũng khô đi nhưng sự tra tấn mãi không dừng lại. Tô Vũ Đồng cố nén nỗi buồn, lau nước mắt: “Kính Hoài, em xin anh để cho em gặp Niệm Dư!” Cô nói tha thiết.

Diệp Kính Hoài rõ ràng là không xuy chuyển trước lời khẩn cầu của cô. “Cô đã thấy rồi đấy, nó rất khỏe.”- Anh dừng lại và sau đó hỏi tiếp: “Ngày mai, khi nào cô đi?”

Cảm thấy thất vọng biến thành tức giận, Tô Vũ Đồng cúi đầu nhìn vào hai tay nắm chặt, cắn môi dưới của mình. “Tôi không đi.”

“Tại sao cô không đi?”- Diệp Kính Hoài tức giận gầm lên như sấm. Sau đó, anh như một con gà chọi xông tới giữ chặt cằm Tô Vũ Đồng khiến cho cô phải đối mặt với anh.

“Kính Hoài, em không thể đi.”- Tô Vũ Đồng kháng cự. “Từ sau khi em nhìn thấy Niệm Dư, em không muốn đi nữa, em luôn muốn ở bên ngắm nhìn con bé mọi lúc mọi nơi.”

Tô Vũ Đồng cảm thấy ngón tay anh thít sâu vào cằm cô đầy bất mãn cùng tức giận.

Cô thấy đau nước mắt gần như trực trào ra.

“Cô nghĩ rằng cô có thể dễ dàng trở lại với con bé. Cũng như cô đã vội vàng ném bỏ nó?”- Diệp Kính Hoài gầm lên. “Tại sao cô nghĩ rằng tôi sẽ cho phép cô làm như vậy!”

“Nếu như em chỉ đến thăm thôi? Đứa bé vẫn thuộc về anh. Em chỉ cần thường xuyên nhìn con bé, như thế em cũng hài lòng rồi.”- Tô Vũ Đồng khiêm tốn nói.

“Không!”- Cùng với âm thanh tàn bạo đó, Diệp Kính Hoài dùng lực đẩy cô ra, cô loạng choạng lùi vài bước. Sau đó, anh đi ra ngoài cửa.

Tô Vũ Đồng hoảng sợ chạy ra cửa, nhanh chóng đóng cửa lại rồi chặn cửa bằng cơ thể của mình. “Kính Hoài, cầu xin anh cố gắng nghĩ cho em.”- Cô van nài.

“Tôi đã từng nghĩ về cô rất nhiều.”- Diệp Kính Hoài khách khí đáp. “Khi cô bỏ rơi cốt nhục của mình cô phải nghĩ sẽ có ngày hôm nay chứ! Bây giờ cô quay lại, cô nghĩ rằng cô sẽ tìm kiếm được sự thông cảm từ tôi? Mọi việc trong quá khứ có thể nói một câu là xong sao? Cô quá ngây thơ rồi đấy.”

“Em không thể gặp Niệm Dư ư?”- Tô Vũ Đồng gần như vô vọng. “Con bé không cần tình thương yêu của mẹ sao?”

“Diệp Niệm Dư là một cô bé vui vẻ, gia giáo. Cả thị trấn và con bé đều nghĩ mẹ của nó đã chết, lý do này tốt hơn là nói cho nó rằng mẹ nó không cần nó. Con bé sớm đã không cần tình thương của mẹ nó!” – Diệp Kính Hoài châm biếm.

“Tôi”- Tô Vũ Đồng nhất thời nói không lên lời.

Diệp Kính Hoài khinh bỉ nhìn cô và nói: “Đừng lãng phí công sức với tôi!”

Tô Vũ Đồng nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng, rõ ràng của Diệp Kính Hoài, tức thời mày anh cau lại, xuất hiện một đường vòng cung tinh tế, duyên dáng và đầy rung động. Cô nắm lấy cánh tay của mình, nghẹn ngào: “Tôi cầu xin anh đừng làm điều này với tôi. Tôi thừa nhận là tôi đã làm một việc sai lầm với Niệm Dư nhưng bây giờ tôi đã trưởng thành nhiều, anh cho tôi một cơ hội để bồi thường được không.”

Diệp Kính Hoài nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng trong, sâu sắc cùng chút mềm yếu với ánh nhìn tinh tế, tà mị của cô. Anh không nghĩ rằng cô đột nhiên lại xuất hiện, đẹp hơn, trưởng thành hơn so với bảy năm trước. Đó là nơi cuốn hút nhất trên mặt cô, đôi môi đỏ hồng và tinh tế đang chuyển động khơi gợi sự say mê.

“Cô thực sự đã thay đổi!”- Lòng mày bên phải của anh nhếch cao cùng giọng điệu đầy lười biếng và ngụ ý.

Tô Vũ Đồng như thể bị thôi miên bởi đôi mắt của anh, không thể thoát lên từ nào chống cự lại.

Đột nhiên môi anh nặng nề, dúi khắt áp lên môi cô. Tay anh thô bạo quấn chặt lấy bầu ngực mềm mại của cô.

(he, đoạn sau.....(cười gian tà) tranh ém hàng)

Tô Vũ Đồng kinh hãi mở mồm định nói nhưng lưỡi của anh thừa cơ lách sâu vào cô biến thành nụ hôn sâu, môi anh mạnh mẽ đầy cuồng nhiệt xâm chiếm lấy môi cô. Nụ hôn của anh khơi dậy bao cuồng nhiệt nơi cô.

Chân Vũ Đồng nhũn ra như bông, vô lực. Diệp Kính Hoài đột ngột buông cô ra, tay anh nắm lấy cổ cô, bắt cô phải nhìn vào trong đôi mắt bí ẩn rất khó dò ra anh đang nghĩ gì bên trong.

“Tô Vũ Đồng, trước kia cho dù là cô muốn mặt trăng hay các ngôi sao trên bầu trời thì tôi cũng sẽ cố đáp ứng cho cô.”- Anh lạnh lùng. “Nhưng đó là nhiều năm trước đây, còn bây giờ tôi sẽ không cho cô dù chỉ một xu, cô tưởng cô sẽ nhận được bất cứ điều gì từ tôi ư!”-Giọng anh băng lạnh truyền đến.

Tô Vũ Đồng gần như không thể tin vào tai mình, thực sự Kính Hoài không một chút thương xót cô sao?

Cô chưa kịp phản ứng thì Kính Hoài đã đẩy mở cửa bước ra rồi đột ngột quay lại nói với cô: “Cô không được phép gặp Niệm Dư!”

Tiếng nói khắc nghiệt của anh, lạnh lùng vọng lại khiến Vũ Đồng không thể nói một lời nào cửa sập mạnh một tiếng, tinh thần của cô dường như cũng suy sụp. Anh lại bước ra khỏi cuộc đời cô một lần nữa, thậm chí hy vọng duy nhất của cô- Diệp Niệm Dư cũng bị lấy đi!

Không biết cô ngủ người bao lâu, cuối cùng cô cũng khôi phục lại, run run ngồi lên mép giường. Phòng khách sạn nhỏ này rất đơn giản và sạch sẽ nhưng quá lạnh lẽo, mặc dù hương vị giống như cuộc sống của cô. Chỉ có thể nói rằng cô đồng hành cũng cô đơn mà thôi.

“Không!”- Tô Vũ Đồng hét lên trong thâm tâm. Cô không muốn cô đơn nữa, cô muốn gặp Niệm Dư- một phần cốt nhục của cô, cô phải đấu tranh. Bảy năm trước, cô không tự nguyện bỏ rơi cô bé nhưng bây giờ cô có thể bỏ mọi thứ, cô quyết tâm ngay cả khi Kính Hoài cản trở cô như thế nào đi nữa!

RRR

Tô Vũ Đồng thức dậy vào sáng hôm sau, đầu đau như búa bổ. Cô hầu như không thể ngủ cả đêm qua, cô miễn cưỡng leo ra khỏi giường vệ sinh cá nhân.

Trong lúc ăn sáng, cô liên tục tính toán phải làm thế nào. Cuối cùng cô quyết định tiếp tục ở lại tại khách sạn thêm hai ngày, điều đó làm cô nghĩ kế hoạch chi tiết hơn nữa.

Khi cô trở lại quầy tiếp tân của khách sạn thì người phục vụ với một bộ mặt có vẻ không chào đón cô.

“Cô thanh toán à?”- Người phục vụ hỏi.

“Gi?”- Tô Vũ Đồng ngạc nhiên, cô không có ý định rời khỏi!

“Xin lỗi, phòng của cô đã được đặt thuê.”- Nhân viên lễ tân nhìn vào bảng biểu.

“Nga!”- Tô Vũ Đồng rất thất vọng nhưng bất lực. Khẩn Đình hiện đang là mùa du lịch cho nên việc thuê khách sạn hoặc phòng trọ thực sự là khó khăn. Cô thở dài, trở về phòng thu dọn hành lý.

Trở lại phòng, cô nhanh chóng thu dọn hành lý. Cô sắp dọn xong hành lý thì có tiếng gõ cửa, một nữ lao công đến để làm vệ sinh phòng.

“Cô đã kiểm tra phòng chưa?”- Nữ lao công vui vẻ hỏi.

“Rồi. Tuy ở đây rất tiện nghi nhưng tiếc là tôi đã chọn thời điểm không thích hợp để ở đây vì bây giờ là mùa du lịch ở Khẩn Đình nên đông du khách quá!”- Cô giải thích với nữ lao công.

Nữ lao công bối rối nhìn cô nói: “Làm thế nào bây giờ? Hằng Xuân đã thuê hết cho dù đó chỉ là một khách sạn nhỏ.”

Tô Vũ Đồng do dự một lúc rồi cô chợt nhận ra điều bất thường. Cô tức giận nguyên rửa Diệp Kính Hoài.

Trong thực tế, cô cũng nên nghĩ điều này sẽ xảy ra – khách sạn nào cũng bị thuê hết há chẳng phải là không cho cô đường để sống sao. Tình hình tài chính của Diệp gia thừa làm việc này một cách dễ dàng.

Nếu khách sạn này đã được thuê hết thì chắc các khách sạn khác cũng sẽ được thuê hết. Kính Hoài sẽ không để một lối thoát nào cho các đối thủ! Nhưng cô sẽ không đầu hàng.

Tô Vũ Đồng xách hành lý vững bước đi về phía bãi đậu xe.

Xa xa cô đã thấy Diệp Kính Hoài loanh quanh ở bãi đậu xe, đôi mắt anh nhìn về phía cô còn đôi môi thì uốn cong thành một vòng cung mà Tô Vũ Đồng chắc chắn rằng đường cong đó là dấu vết của nụ cười mỉm đầy tự hào.

“Cô muốn đi à?”- Diệp Kính Hoài chế diễu hỏi.

“Anh không phải là biết lâu rồi sao?”- Tô Vũ Đồng thẳng thừng nói và nhìn sâu vào anh, ban ngày ánh sáng mặt trời tươi sáng xua đi được ít ảm đạm, lạnh lẽo của anh đêm qua. Bảy năm không gặp, thời gian đã lấy đi tất cả sự nhu hòa nơi anh; bây giờ anh ta là một người đàn ông tự tin, trưởng thành đầy ý chí kiên quyết.

“Tôi thật sự không biết mùa du lịch tất cả phòng khách sạn đều bị thuê hết.”- Diệp Kính Hoài cho biết như không có gì đã xảy ra với cô và giúp cô xách hành lý của mình vào xe.

“Anh thậm chí còn rõ hơn tôi lý do thực sự tại sao mà tất cả các phòng khách sạn đều bị thuê hết đó chứ.”- Tô Vũ Đồng đè nén phần nộ gầm lên.

“Bây giờ, cô không nên cảm thấy quá ngạc nhiên khi biết cả thị trấn không còn một phòng khách sạn nào!”- Diệp Kính Hoài mỉm cười.

Tô Vũ Đồng tức giận nắm chặt tay trước nụ cười chế diễu của anh. “Để an toàn hơn, anh cần không cho tôi một lối thoát à?”- Cô hỏi, cố tình chế nhạo.

“Tôi thấy đó là điều tất yếu.”- Diệp Kính Hoài tận tay mở cửa xe chờ cho cô đi.

Tô Vũ Đồng giận dữ đóng cửa xe và ngay sau đó là cửa sổ xe để đỡ oi bức.

“ Cho cô biết một điều.”- Anh cúi xuống đối diện với cô qua lớp kính xe. “Niệm dư sẽ không đi học ngày hôm nay, con bé sẽ nghỉ ngơi vài ngày tại nhà.”

(hahaha, tuyên chiến với nhau rồi!!! Tranh thấy hai anh chị này trẻ con hết biết!!! *nhảy tưng tưng*)

Khuôn mặt in trên cửa sổ cùng âm thanh nhấn tâm của anh khiến cô nổi giận.

“Bao nhiêu lâu?”- Tô Vũ Đồng không thể không hỏi.

“Từ bây giờ cho đến hết kỳ nghỉ hè! Xem tình hình như thế nào đã, có thể nghỉ nhiều hơn nữa.”- Diệp Kính Hoài hờ hững nhún vai như thể nói về chuyện của người khác.

Những giọt nước mắt tuyệt vọng trực trào ra từ hốc mắt cô khi những dự định của cô bị anh phá vỡ. Cô cố kìm chế tiếng nấc nghẹn ngào phát ra từ cổ họng mình. Tất nhiên, cô biết anh sẽ làm tất cả mọi việc có thể miễn là không cho cô có cơ hội tiếp cận Niệm Dư cũng như cô lập cô với con bé.

Cô không trả lời anh bất kỳ từ nào, quay khóa một vòng, khởi động xe, chiếc xe lao đi như mũi tên.

Tô Vũ Đồng lái xe như điên, cảnh quan hai bên đường của Khẩn Đình trôi nhanh về phía sau. Chẳng bao lâu sau cô đã thấy màu xám của bờ biển cách mình không xa.

Tinh thần Tô Vũ Đồng dần dần bình tĩnh lại. Mặc dù Kính Hoài đã phá vỡ kế hoạch ban đầu của cô nhưng cô sẽ tiến hành kế hoạch khác. Cô không phải là một người phụ nữ dễ dàng thất vọng. Nếu cô tuyệt vọng thì bấy năm qua một mình cô sống sót như thế nào.

Đột nhiên cô nảy ra một ý tưởng. Bây giờ đang là mùa du lịch ở Khẩn Đình có rất nhiều người, cô có thể tìm thấy một nhóm du khách và tạm thời tham gia cùng họ, cách này là chắc chắn không khó khăn. Kính Hoài sẽ không bao giờ nghĩ rằng cô đơn giản là sẽ ở lại trong Khẩn Đình.

Thật đúng khi nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Kế hoạch này làm cho cô rất vui mừng vì cô sẽ có cơ hội gặp Niệm Dư và bây giờ, điều đầu tiên cô cần làm là thử làm theo ý tưởng của cô.

RRR

Sau khi Tô Vũ Đồng giải quyết xong công việc của mình thì đã gần hoàng hôn. Ánh mặt trời bắt đầu suy yếu dần nơi cuối biển, nhuộm một màu vàng lan tỏa khắp chân trời.

Sau khi ăn tối, cô đã liên tục suy nghĩ phải làm thế nào để đi bước tiếp theo. Cô gần như muốn bỏ công việc của mình ở Đài Bắc và sau đó chuyển về đây mua một căn hộ nhỏ. Bởi vì chỉ có như vậy cô mới có nhiều cơ hội hơn để gặp Niệm Dư.

Nhưng cô làm thế nào để duy trì cuộc sống? Luôn luôn có một cách để Kính Hoài nhượng bộ, để cho cô quyền thăm Niệm Dư!

Cô phải tìm một ai đó để giúp đỡ và rất hiểu biết về pháp luật. Giờ phút này tâm trí cô hiện lên một cái tên – Trần Hạo Minh.

Anh là một cố vấn pháp lý trong công ty Tô Vũ Đồng, nhiệt tình và mạnh mẽ cùng tốt bụng. Anh đã kiên nhẫn theo đuổi cô.

Cô không ngần ngại nhắc điện thoại, ngay lập tức quay số của Trần Hạo Minh.

“Chào Hạo Minh- Em, Tô Vũ Đồng đây.”

“Vũ Đồng? Sao mà em biết anh đang nghĩ đến em?”- Trần Hạo Minh cười vui vẻ.

Nghe giọng nói của anh thật ấm áp và thân thiện khiến cho tâm trạng của Tô Vũ Đồng tốt lên đôi chút.

“Vũ Đồng, anh nhớ em!”- Trần Hạo Minh nói với tình cảm sâu sắc: “Khi nào thì em trở lại, kỳ nghỉ cũng nên kết thúc rồi, phải không?”

“Hạo Minh” – Tô Vũ Đồng do dự không biết phải mở lời như thế nào. “Có thể em phải ở lại đây một thời gian.”

“Vì sao?”- Trần Hạo Minh rất ngạc nhiên. “Có điều gì đã xảy ra? Bây giờ em đang ở đâu?” Anh hỏi đầy quan tâm.

“Khẩn Đình.”

“Vũ Đồng, Khẩn Đình là nơi rất vui nhưng em đừng ở lại quá lâu. Anh sợ một phụ nữ độc thân ở đó một mình không an toàn.”- Anh lo lắng: “Em đã đi hơn một tuần rồi, tại sao lại không về?”

“Em không thể!”- Tô Vũ Đồng nghẹn ngào nói.

“Vũ Đồng, em gặp khó khăn, phải không?”- Trần Hạo Minh hỏi.

Tô Vũ Đồng không trả lời. Trần Hạo Minh tiếp tục: “Sau khi giải quyết tất cả mọi việc, em phải trở lại làm việc đó!”

Tô Vũ Đồng miễn cưỡng hít thở thật sâu và nói: “Hạo Minh, em không thể quay trở lại em xin nghỉ việc.”

“Sao! ? Em Không cho anh là đứa trẻ đó chứ!”- Trần Hạo Minh không bực tức, sau đó anh dịu lại và hỏi: “Tại sao?”

“Là một câu chuyện dài! Em không biết bắt đầu từ đâu.”- giọng Tô Vũ Đồng nghẹn thất ở cổ họng.

“Nhớ rằng không bao giờ anh thiếu thời gian với em nhưng em phải cho anh biết. Vũ Đồng, em nên biết rằng anh đối với em như thế nào, em đang rất cần anh chăm sóc!”- Trần Hạo Minh khẩn trương và kiên quyết nói.

Sự chân thành của anh làm trái tim cô xúc động.

Cô tuôn ra toàn bộ mọi chuyện như một chiếc máy tính cũ. Biết Kính Hoài từ bảy năm trước đây rồi kết hôn, có con và sau đó từ bỏ đứa bé sơ sinh; cô nói với anh cảm giác tội lỗi của mình và suy nghĩ của cô.

“Bây giờ em không muốn rời bỏ con bé, đây là lý do em muốn nghỉ việc.”- Tô Vũ Đồng kết thúc tất cả, lặng lẽ chờ đợi phản ứng của Trần Hạo Minh.

“Vũ Đồng, em đã nói với anh bây giờ em cần nhất là một luật sư về luật dân sự có chuyên môn trong lĩnh vực này có một sự hiểu biết tốt cũng như kinh nghiệm bào chữa.”- Trần Hạo Minh nghiêm túc.

Cô không thể không xúc động trước phản ứng của anh. Sau khi nghe cô nói, anh vẫn sẵn sàng chấp nhận giúp đỡ cô vậy nên, cô không ý thức được mà bật khóc.

“Hạo Minh anh có nghĩ rằng em không có hy vọng không?”- Tô Vũ Đồng bi quan.

“Không chắc chắn, Vũ Đồng!”- Trần Hạo Minh ngắt lời cô. “Trước tiên anh phải nói chuyện với chồng cũ của em xem phản ứng của anh ta như thế nào để có hành động pháp lý đúng đắn.”

“Vâng!”- Cô đồng ý.

“Làm thế nào để liên lạc với em?”- Anh hỏi.

Cô kể tên khách sạn, địa chỉ và số điện thoại cho Trần Hạo Minh.

“Sau một hoặc hai ngày anh sẽ liên lạc với em có khả năng anh sẽ gặp em, được không?”- Trần Hạo Minh thập phần quan tâm.

“Em rất tốt.”- Tô Vũ Đồng trả lời. Thực ra, đây là thời gian hạnh phúc nhất của em trong mấy ngày qua, thực sự cảm ơn anh.”

“Haha! Đừng nên khách sáo thế.”- Trần Hạo Minh không nén được tiếng cười sảng khoái.

Tô Vũ Đồng gần như có thể nhìn thấy anh cười qua điện thoại và họ nói chuyện tới nửa đêm. Tính đến thời điểm này cuối cùng cô cũng có tâm trạng vui vẻ một chút.

3. Chương 03

Chương 3

Sau một đêm ngủ ngon, sáng hôm sau thức dậy Tô Vũ Đồng cảm thấy tràn đầy sức sống. Bây giờ cô có đủ năng lượng chống lại cả thế giới, ngay cả là Diệp Kính Hoài cô cũng không sợ.

Sau khi ăn sáng, cô ngồi trong tiền sảnh nhìn mọi người ra vào khách sạn, đôi mắt vô thức nhìn vào bộ điện thoại công cộng trong góc phòng. Đột nhiên một dây số thoảng qua trong tâm trí cô và mang hứng thú cho cô. Những con số trong nhiều năm qua vẫn cứ đầu không chịu biến mất đã chiếm một góc trong tâm trí cô.

Tô Vũ Đồng nhét thẻ điện thoại vào bộ điện thoại công cộng.

Sau khi điện thoại đổ chuông, người nhận là một người phụ nữ, giọng nói nghe có chút quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ.

“Ánh Thần à?”- Tô Vũ Đồng không chắc chắn. “Là bạn hả?”

“Đúng là tôi.”- Diệp Ánh Thần trả lời. Tuy nhiên, cô ấy dường như không thể nhận ra chủ sở hữu của giọng nói đó. “Cô là ai?”

“Mình, mình là Vũ Đồng.”- Cô hít một hơi thật sâu thông báo tên của mình. “Ánh Thần, xin đừng cúp máy Kính Hoài có nhà không?”

“Không, anh ấy ra ngoài rồi.”- Ánh Thần trả lời.

“Tuyệt quá!”- Tô Vũ Đồng như được cứu. “Mình có thể nói chuyện với bạn được không? Ánh Thần.”- Nhưng sự im lặng làm cô không biết nên bắt đầu thế nào.

“Diệp Niệm Dư- con bé khỏe không?”- Cô hầu như không thốt ra được một từ.

“Con bé khỏe!”- Diệp Ánh Thần trả lời ngắn gọn.

“Đã vài ngày con bé không đi học, mình sợ con bé không được thoải mái.”- Tô Vũ Đồng cố gắng tìm lý do để nói chuyện với Ánh Thần và để biết chút thông tin của Niệm Dư, cô rất khổ sở khi không thể nhìn thấy con gái mình.

“Con bé thực sự rất tốt, một điểm cũng không có vấn đề gì. Bạn đừng lo lắng.”- Diệp Ánh Thần tạm dừng một lúc rồi nói tiếp: “Bạn thật điên rồ, vạ nhất là anh trai mình nhận cuộc điện thoại này thì sao?”

Điều này cảnh báo Tô Vũ Đồng, khiến cô đổ mồ hôi lạnh. May mắn thay, Kính Hoài không ở nhà nếu không thì kế hoạch khó khăn mà cô vạch ra sẽ vô ích.

“Mình bị điên rồi.”- Cô thừa nhận. “Gọi cuộc điện thoại này mình biết là mình điên rồi, mình điên nên mới ở lại đây, nhưng mình không làm cách nào để đi được. Mình phải gặp Niệm Dư, không thì mình sẽ điên mất!”

“Mình cũng nghĩ như vậy, bạn đang ở đâu?”- Ánh Thần thở dài sau khi nghe tất cả, cô cũng là một người phụ nữ giàu tình cảm. “Bạn và anh mình là hai người gần gũi nhất với mình, mình thực sự không biết làm thế nào để giúp bạn.”

“Thật xấu hổ, xin lỗi bạn.”- Tô Vũ Đồng đột nhiên cảm thấy quá bối rối và ích kỷ. “Mình không nên gọi cho bạn để làm bạn căng thẳng.”

“Nó không quan trọng, mình là một người lớn và có thể xử lý các vấn đề của mình.”- Diệp Ánh Thần an ủi cô.

“Bác trai, bác gái có khỏe không?”- Tô Vũ Đồng hỏi thăm để đổi chủ đề.

“Mình nghĩ rằng có thể bạn không biết. Hai năm sau khi bạn đi, ba mình qua đời trong một tai nạn máy bay, mẹ mình quá đau buồn nên không lâu sau bà cũng ra đi.”- Diệp Ánh Thần nói rất nhiều.

“Sao!? Ôi! Mình rất tiếc!”- Tin này thực sự làm Vũ Đồng rất sốc. Sau câu nói của Tô Vũ Đồng, hai người đột nhiên rơi vào im lặng.

Sau bảy năm, có rất nhiều thay đổi bất ngờ và lớn lao.

“Bạn như thế nào rồi? Bạn kết hôn chưa, Ánh Thần?”- Tô Vũ Đồng gọi chuyện thư giãn.

“Chưa, một phụ nữ lớn tuổi lập dị như mình chỉ có thể thành bà cô thôi!”- Diệp Ánh Thần ai oán thở dài.

“Không lo, duyên phận của bạn sẽ đến mà.”- Tô Vũ Đồng an ủi.

“Ánh Thần, Niệm Dư- con bé như thế nào? Bạn có thể kể thêm về Niệm Dư không? Mình muốn biết thêm nhiều về con bé.”- Cuối cùng cô cũng nói được, cổ họng cô nghẹn lại mắt cũng bắt đầu nóng lên.

“Vũ Đồng!”- Diệp Ánh Thần cảm động dừng lại một lát khi cô khóc và tìm những từ thích hợp để mô tả.

“Con bé hiện rất năng động ngoài ra còn rất sáng dạ, con bé cười ngựa rất giỏi, thể dục thể chất cũng rất tốt.”

Tô Vũ Đồng lặng lẽ lắng nghe. Bàn tay của cô run rẩy, trái tim cô ứa máu, một nỗi buồn trào lên trong ngực cô; cô nghẹn ngào gần như thành tiếng.

“Niệm Dư rất nghe lời của mình, chỉ thỉnh thoảng leo lên đầu mình thôi, thường thì chỉ có Ái Nguyên và anh mình là trị được con bé thôi!”- Diệp Ánh Thần vừa nói vừa cười.

Nước mắt Tô Vũ Đồng tuôn dài trên mặt. “Kính Hoài giáo dục con bé rất tốt.”- Cô miễn cưỡng nói, và sau đó hỏi: “Ái Nguyên là ai?”. “Là bảo mẫu của Niệm Dư à?”

“Không phải! Chị ấy là giáo viên piano của Niệm Dư, xinh đẹp và nhẹ nhàng. Niệm Dư rất tôn trọng, yêu quý và quăn quýt chị ấy! So với người đi là mình thì chị ấy còn có trọng lượng hơn!”- Diệp Ánh Thần nói đơn giản.

Không biết tại sao khi nghe Niệm Dư quăn quýt với giáo viên đó thì trái tim cô lại cay đắng như vậy.

“Không chỉ Niệm Dư mà anh mình cũng nghe lời cô ấy. Cha của Ái Nguyên có một trang trại nhỏ gần trang trại nhà mình. Lúc đó, có thêm một đứa bé mà bạn bỏ đi. Vài năm sau, cha mẹ mình lại qua đời, mình không biết làm thế nào để chăm sóc Niệm Dư, anh thì luôn luôn bận rộn với công việc nên mình không biết giải quyết như thế nào cho thỏa đáng.”- Diệp Ánh Thần tạm thời không biết cô nên nói gì.

“Nhờ sự giúp đỡ của Ái Nguyên, cuộc sống của anh và mình mới đi vào quỹ đạo.”- Diệp Ánh Thần nói tiếp. “Cô ấy làm người anh trầm lặng của mình tin vào tương lai sau khi cú ngã tinh thần, kích thích anh ấy trải lòng mình với mọi người.”

“Không có gì, mình hiểu mà.”- Tiếng Tô Vũ Đồng tựa hồ biến mất.

“Đừng hiểu lầm anh trai của mình với Ái Nguyên, họ chỉ là bạn bè bình thường, anh ấy chỉ nghĩ đến bạn nhưng lại không nói ra.”- Diệp Ánh Thần nói thêm.

“Ánh Thần, mình không muốn nghe những điều về anh ta, cầu xin bạn để mình gặp Niệm Dư, mình muốn nhìn thấy khuôn mặt Niệm Dư!”- Tô Vũ Đồng cầu xin.

“Vũ Đồng à!”- Tiếng hô của Diệp Ánh Thần mang đầy đồng cảm, hiểu biết và – khó khăn.

“Chỉ cần một vài giờ thôi, mình chỉ muốn nói chuyện với con bé một chút. Hãy nghĩ mà xem, ngay cả một người mẹ mà con gái mình cũng không thể nói chuyện được, đó không phải là quá buồn sao?”- Cô chỉ có thể gắng thuyết phục.

“Anh mình sẽ không cho phép đâu.”- Diệp Ánh Thần nói yếu ớt. Anh ấy rất nghiêm nghị ngoài ra còn rất cứng đầu nữa, sao anh ấy chịu nghe lời của mình. Bạn biết rồi đấy, anh ấy rất độc tài, độc đoán.”

“Đừng để anh ấy biết.”- Tô Vũ Đồng không bỏ cuộc. “Ví dụ, chúng ta có thể giả vờ một cách tình cờ gặp trong đám đông tại bãi biển, bãi biển đông đúc không dễ dàng bị phát hiện ra.”

“Mình không biết nữa” – Diệp Ánh Thần dao động.

“Mình cầu xin bạn chỉ cần một vài giờ mà thôi. Kính Hoài luôn luôn nghĩ rằng tôi sẽ lấy đi Niệm Dư. Ánh Thần, mình đảm bảo với bạn mình không bao giờ nghĩ rằng sẽ làm điều đó!”

“Mình sẽ nói với Niệm Dư là cho con bé ra biển chơi với mình tiện thể mua cho con bé một bộ đồ bơi mới; vì bộ cũ đã quá nhỏ để mặc.”- Diệp Ánh Thần nói.

“Vì nếu mình nói là mang Niệm Dư đến bãi biển Khẩn Đình thì Kính Hoài sẽ nói là mình làm theo lời của bạn.”

“Mình sẽ cố gắng hết sức, mình sẽ nhờ Ái Nguyên nói giúp vì anh mình rất nghe lời cô ấy.”- Ánh Thần hứa. “Bạn sẽ thấy chúng mình ở một số các nhà hàng, khách sạn phía trước bãi biển Khẩn Đình.”

Tô Vũ Đồng vui mừng gần như chảy nước mắt, cô không nghĩ rằng sẽ có một thay đổi tuyệt vời như vậy.

“Khi nào? Mấy giờ?”- Tô Vũ Đồng hăm hở.

“Ngày thứ bảy này đi! 2 giờ chiều mình sẽ cố gắng nếu mình không đến được thì bạn nên biết là chuyện gì đã xảy ra rồi đấy.”- Diệp Ánh Thần trả lời.

“Mình rất biết ơn bạn!”

Tô Vũ Đồng nghe thấy âm thanh trong điện thoại cùng giọng Diệp Ánh Thần- “Vũ Đồng anh mình đã trở về rồi, mình phải cúp máy đây. Để anh ấy biết mình nói chuyện với bạn, anh ấy sẽ lột da mình mất!”- Diệp Ánh Thần nói song liên cúp máy.

RRR

Ánh Thần vừa đặt điện thoại xuống, ngay lập tức Kính Hoài đi vào. “vừa nói chuyện với ai đấy?”- Anh hỏi.

“À, một bạn học cũ hỏi em có muốn tham dự buổi gặp mặt mà hội cựu sinh viên sẽ tổ chức không?”- Diệp Ánh Thần điềm nhiên sáng tác ra lời nói dối, cô nói dối càng ngày càng giỏi với giọng điệu khiến người khác không nhẫn nại để nghe. Cô biết anh không quan tâm đến vấn đề này nhất.

Quả nhiên, Kính Hoài không nghi bất cứ điều gì cô nói.

Sau đó, cánh cửa mở ra, Niệm Dư chạy vào như cơn gió thổi tới.

“Cô, mấy ngày nay thời tiết không được tốt lắm, không phải là cô đã hứa với cháu là sẽ đưa cháu ra bãi biển chơi sao?”- Diệp Niệm Dư hỏi.

“Ông trời giúp mình rồi!”- Diệp Ánh Thần không nén được cười. “Được! Thứ bảy này chúng ta sẽ đi Khẩn Đình chơi.”

Câu trả lời của cô làm Niệm Dư nhảy cẫng lên sung sướng. Cô bé có thể tìm thấy một số hóa thạch khác trên bãi biển.

“Không!”- Kính Hoài tiêu cực rống lên khiến cả hai ngạc nhiên.

“Ngày mai và những ngày sau con không được phép đi ra ngoài.”- Diệp Kính Hoài nhấn mạnh lại một lần nữa.

“Tại sao?”- Diệp Niệm Dư hỏi.

“Ba nói không là không.”- Diệp Kính Hoài từ chối giải thích tại sao.

“Đi rửa tay chuẩn bị ăn tối đi cháu.”- Cô bảo Niệm Dư đi vì không muốn cháu gái và anh trai cãi nhau. Thấy Niệm Dư đã đi, cô nói: “Anh càng ngày càng vô lý!”

“Đi thì bất cứ lúc nào cũng đi được, không phải vội vàng đi ra ngoài trong vài ngày tới.”- Diệp Kính Hoài trả lời. “Từ ngày mai cho đến hết tuần sau, em không được đưa con bé đi đâu, biết không?”

“Không biết!”- Diệp Ánh Thần phản bác. “Em chỉ biết rằng Niệm Dư phải đi ra ngoài hít thở không khí trong lành thôi, anh giữ Niệm Dư một tuần hay còn muốn giữ nó bao lâu?”

“Đây là việc của anh!”- Diệp Kính Hoài không vui ra mặt. “Không cần em dạy.”

Giọng anh càng ngày càng lạnh lùng và nguyên tắc khiến Ánh Thần không nhận ra anh trai của mình nữa. Mặc dù anh luôn luôn lịch sự và khiêm tốn trước mặt người khác nhưng lại luôn có vẻ lạnh lùng và xa cách.

Diệp Ánh Thần không biết buộc phải kết hôn với anh ấy, Vũ Đồng cảm thấy khủng khiếp như thế nào. Trên thực tế, lý do cả hai kết hôn là lỡ có con trước. Niệm Dư được anh giữ lại sau khi được sinh ra rồi anh công bố Vũ Đồng ly dị và bỏ con lại. Kể từ đó, anh không đề cập chút nào đến Vũ Đồng và cũng trở thành một người rất khó gần.

“Vả lại, Niệm Dư là chuyện của anh!”- Diệp Ánh Thần nhận được câu trả lời kiên định và sắc bén. “Để Niệm Dư ra biển chơi thì hại gì?”

“Em có biết rằng có thể Vũ Đồng đáng chết kia cũng ở đó không!”- Diệp Kính Hoài la lên một lần nữa.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh mình không kiểm soát được mà cáu lên.

“Vậy thì sao?”- Diệp Ánh Thần không ngại tranh luận. “Em sẽ để Niệm Dư đi chơi với lại anh không thể sắp đặt toàn bộ cuộc đời của con bé!”

“Không!”

“Vậy thì để Ái Nguyên đi với chúng em; anh biết Ái Nguyên sẽ không bao giờ để cho bất kỳ người lạ nào đến gần Niệm Dư mà, anh có thể tin tưởng cô ấy!”- Ánh Thần đã phải biện đến Ái Nguyên.

“Thôi được!”- Kính Hoài cuối cùng cũng đồng ý. “Em phải đi với Ái Nguyên, nhưng phải quay về trước 5 giờ chiều.”

“Không có vấn đề gì.”- Diệp Ánh Thần gật đầu.

Mặt trời trên cao, tỏa ra làn sóng nhiệt hướng đến mọi người. Tô Vũ Đồng đeo cặp kính râm ngăn lại ánh mặt trời chói chang. Các đám đông tụ tập thành từng nhóm bơi lội tại bãi biển. Cô đứng trước dãy nhà hàng, khách sạn nhìn về phía đám đông, trái tim hồi hộp nhảy múa. “Ánh Thần có đưa Niệm Dư ra đây không nhỉ? Hôm nay cô ấy có thể giúp mình hoàn thành mơ ước được gặp con gái yêu không?”

Vũ Đồng luôn tự hỏi chính mình hai câu đó. “Kính Hoài không phát hiện ra cô ấy lừa dối anh chứ? Nếu không thì...!”- Cô tiếp tục đi bộ trong cửa hàng.

Từ nơi xa truyền lại nhiều tiếng cười của trẻ em nghịch nước trên bãi biển cùng tiếng của phụ huynh.

Từ sau khi thấy Niệm Dư- con cô, cô luôn ghen tuông với các bà mẹ khác. Cô là một người mẹ vì một quyết định sai lầm bảy năm trước mà cuộc sống bị tra tấn trong dày vò!

2 giờ 15 phút chiều, Ánh Thần và Niệm Dư chưa xuất hiện. Vũ Đồng gần như thực hiện cuộc gọi, cô thật sự muốn gọi đến trang trại.

2 giờ 30 phút chiều, cuối cùng Ánh Thần với Niệm Dư cũng xuất hiện. Vũ Đồng nhanh chóng đi lên. “Ánh Thần!”- Cô xinh đẹp và hạnh phúc mỉm cười. “Rất vui khi được gặp lại bạn.”

“Mình cũng vậy!”- Ánh Thần vui mừng và sau đó bị khóa chặt trong một vòng ôm. Mùa hè bảy năm trước, họ đã có coi nhau như chị em.

“Sau bảy năm, mình gần như quên mất rằng bạn rất đẹp.”- Ánh Thần ca ngợi và nháy mắt về phía Vũ Đồng.

“Bạn thì không à!”- Vũ Đồng hóm hỉnh trả lời. Giờ phút tiếng cười phát ra như trong quá khứ thời thanh niên khiến trái tim của hai người họ không thể không có một số cảm xúc lẫn lộn!

Sau đó Vũ Đồng ngồi xổm xuống nhìn vào Niệm Dư. “Xin chào Niệm Dư.”

“A, cháu nhớ cô, cô là dì Tô phải không?”- Niệm Dư tự hào trả lời.

“Đúng rồi, không thể ngờ là cháu vẫn nhớ cô.”- Vũ Đồng nở nụ cười xã giao nhưng bên trong là rất phần khời. Cô thật háo hức để khiến Niệm Dư thích cô, cô muốn hôn lên khuôn mặt mềm mại của Niệm Dư nhưng cô không thể làm thế, cô sợ nếu cô quá kích động thì sẽ khiến Niệm Dư sợ hãi.

Vũ Đồng vuốt ve mái tóc của Niệm Dư rồi khen cô bé: “Niệm Dư để kiểu tóc này rất dễ thương!”

Niệm Dư vui tai nghe. Cô bé chạy, nhảy xung quanh Ánh Thần và Vũ Đồng sau đó chạy đến bãi biển, cả hai đều nhanh chóng theo sau.

Niệm Dư cầm giày của mình và quỳ xuống trên bãi cát hướng tới hai người hét lên: “Cháu phải xây một lâu đài cát và cháu sẽ bơi, dì Ái Nguyên mới mua cho cháu cái áo bơi mới.

Ánh Thần gật đầu nhìn theo cô bé rồi lại nhìn sang Vũ Đồng giải thích: “Mình không có lựa chọn, anh mình đã không cho phép mình đưa Niệm Dư đi nhưng để Ái Nguyên đi kèm nó thì anh ấy mới đồng ý.”

“Cô ấy là người nào?”- Vũ Đồng hỏi.

“Mình đã nhờ cô ấy đi chọn đồ từ trước rồi, Ái Nguyên không thích ánh mặt trời nên mình nhờ cô ấy đi đến cửa hàng để giúp mình chọn áo tắm mới cho Niệm Dư vì chiếc cũ đã quá nhỏ.”- Ánh Thần giải thích cho cô.

“Anh ấy có vẻ rất nghe lời Ái Nguyên.”- Vũ Đồng do dự hỏi. “Mình không biết tại sao Kính Hoài lại nghe lời Ái Nguyên, cho phép cô ấy chạm vào nơi sâu kín nhất của trái tim anh ấy như vậy.”

“Anh mình rất tin cậy Ái Nguyên chắc bởi cô ấy nghiêm trang, trình độ đại học lại có cách làm việc tác phong quy củ.”- Ánh Thần không bằng lòng, sau đó bực bội phàn nàn: “Anh ấy không bao giờ đối xử với mình như một người lớn thực sự.”

Vũ Đồng có thể hiểu cảm giác của Ánh Thần . Kính Hoài đã sống cùng cô trong một thời gian ngắn, thái độ đối với cô như cô là một cô bé ngây thơ, không hiểu chuyện và anh không bao giờ chịu lắng nghe suy nghĩ hay cảm xúc của cô.

“Vũ Đồng, mình có chuyện muốn hỏi bạn.”- Ánh Thần gián đoạn suy nghĩ của cô.

“Bạn muốn hỏi gì?”- Tô Vũ Đồng nở nụ cười.

“Mình nghĩ rằng bạn yêu anh mình nên mới đồng ý lấy anh mình.”- Diệp Ánh Thần nói thắc mắc của cô.

“Mình thực sự yêu anh ấy nhưng lúc đó mình quá trẻ, chỉ mười tám tuổi. Khi mình mang thai vì sợ hãi, sợ bị dìm chết trong các cảm xúc và Kính Hoài – anh của bạn đã trở thành một người xa lạ.”- Tô Vũ Đồng đau đớn nhớ lại.

“Ôi trời! Thật khó để giải thích.”

“Nhưng sao mà sau khi kết hôn, quan hệ của hai người lại không được cải thiện vậy?”- Diệp Ánh Thần nói.

Tô Vũ Đồng thở dài, chậm rãi nói: “Ngày cưới, mình hỏi anh ấy nếu không phải vì mình có thai anh ấy có cưới mình không? Anh ấy nói rằng anh ấy sẽ không cưới! Câu trả lời đó làm mình sợ hãi và nghi ngờ rằng cuộc hôn nhân này có quá nguy hiểm hay không? Anh ấy kết hôn với mình chỉ vì đứa bé, vì trách nhiệm, nghĩa vụ đạo đức mà mình thì không thể nào chấp nhận được.”

Diệp Ánh Thần thở dài thông cảm với cô. Một phút sau, cô hỏi: “Đối với chuyện của Niệm Dư, anh ấy nói bạn không cần con bé! Mình đã rất thắc mắc rằng bạn không phải là người nhân tâm mà Vũ Đồng à.”

“Làm sao mà mình có thể không cần con bé chứ!”- Tô Vũ Đồng đau đớn nói: “Mình đã yêu cầu Kính Hoài sau khi kết hôn và sinh con hãy để mình tiếp tục học nhưng anh ấy đã không đồng ý và cuối cùng mình nghĩ và đồng ý rằng đây là quyết định tốt nhất cho con bé. Vì ngoài tình yêu ra mình không thể cung cấp cho con bé bất kỳ thứ gì, trong khi đó Kính Hoài có thể bảo vệ đứa bé, ngoài ra anh ấy có thể cho con bé một một gia đình hạnh phúc và cuộc sống đầy đủ với số tài sản đó.”

“Mình hiểu rồi Vũ Đồng à.”- Ánh Thần thông cảm, nắm lấy bàn tay cô.

“Cảm ơn bạn. Ban đầu mình nghĩ rằng sau những điều này, mình đã để mất tình bạn của chúng ta.”- Vũ Đồng nói.

“Đừng ngớ ngẩn, chúng mình sẽ luôn luôn là những người bạn tốt.”- Diệp Ánh Thần trả lời.

Sau đó Vũ Đồng nhìn Niệm Dư xây lâu đài của mình.

Vũ Đồng ngồi xổm nhìn Niệm Dư hạnh phúc chơi với cát. Niệm Dư hỏi nhiều vấn đề kỳ lạ đủ để chứng minh sự tò mò và trái tim mạnh mẽ của cô bé, cô có thể thấy con gái mình thực sự thông minh có chút hơi sớm.

Ánh Thần đứng bên nhìn vào hai mẹ con, cô không tham gia để họ có thêm thời gian riêng tư bên nhau. Khi ánh mặt trời bắt đầu yếu dần, Niệm Dư đã rất thích Vũ Đồng.

Cô nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Niệm Dư gất gao không muốn buông, nước mắt hạnh phúc chảy ra.

Niệm Dư ngẩng khuôn mặt dễ thương lên và hỏi: “Cô khó chịu với những câu hỏi của cháu à?”

“Tất nhiên là không!”- Vũ Đồng xụt xịt chiếc mũi nhỏ của mình.

“Cô rất tốt.”- Niệm Dư nói vui vẻ. “Tại sao cô không thấy mệt mỏi nhỉ? cô Ái Nguyên không thích cháu hỏi nhiều đâu.”

“Bởi vì cháu rất dễ thương, cô rất thích cháu. Cô tin rằng người mẹ nào có con như cháu sẽ cảm thấy rất tự hào.”- Vũ Đồng nắm lấy bàn tay nhỏ của mình.

“Cháu không có mẹ, khi sinh cháu ra, mẹ cháu đã chết!”- Niệm Dư hơi buồn.

Tô Vũ Đồng chưa sót. “Có bao giờ cháu nghĩ nhìn cô ấy – mẹ cháu như thế nào không?”

“Có chứ!”- Niệm Dư gật đầu khuôn mặt tươi sáng bất ngờ tối sầm lại. “Có một lần cháu hỏi cha.”- Cô vui vẻ nói.

“À!”- Vũ Đồng do dự, cô không biết Kính Hoài mô tả cô thế nào. “Cha cháu nói như thế nào?”

“Cha cháu nói rằng mẹ cháu là cô gái xinh đẹp nhất thế gian.”- Diệp Niệm Dư tự hào nói. “Cha cháu cũng nói rằng khi cháu lớn lên cháu cũng xinh đẹp như mẹ cháu và có hai lúm đồng tiền nhỏ khi cháu cười đó!”

Trong mắt cô bất ngờ trào ra những giọt lệ. Cô rất biết ơn Kính Hoài đã để lại trong Niệm Dư hình ảnh của một người mẹ xinh đẹp, tất nhiên cô biết anh chỉ muốn tốt cho Niệm Dư. “Cô nghĩ chắc rằng cha cháu phải yêu cháu lắm!”

“Cha cháu rất yêu cháu.”- Niệm Dư không ngần ngại trả lời. Nhưng trước khi cháu được sinh ra cha yêu mẹ cháu trước.”

“Tất nhiên.”- Vũ Đồng nuốt nước mắt mình vào trong lòng.

Niệm Dư đẩy lên một chút bối rối. “Cháu đoán cha cháu nhất định phải còn yêu mẹ cháu lắm bằng không sao cha lại cười ít như vậy?”

Làm thế nào đứa trẻ này lại nhạy cảm vậy! Kính Hoài trở thành như bây giờ mình cũng phải chịu một phần trách nhiệm trong đó.

“Cha cháu rất đáng thương a! Cháu sẽ vĩnh viễn không rời xa cha đâu.” Niệm Dư bất ngờ tuyên bố lớn.

“Ừ- cháu sẽ không bao giờ rời xa cha cháu.”- Vũ Đồng lầm bầm lặp lại lời nói của Niệm Dư, trái tim nặng nề, giọng nói yếu ớt mà Niệm Dư hầu như không nghe thấy.

“Vũ Đồng, Niệm Dư!”- Ánh Thần gián đoạn cuộc nói chuyện của họ, cô có điểm không thể nhẫn tâm với Vũ Đồng nói: “Mình đã hứa với anh trai mình sẽ đưa Niệm Dư về nhà trước 5 giờ. Ái Nguyên sẽ đến để tìm Niệm Dư, mình không muốn bạn và cô ấy gặp nhau, như vậy cô ấy sẽ nghi ngờ.”

Vũ Đồng miễn cưỡng buông tay Niệm Dư.

Trong đôi mắt Ánh Thần có tia bất lực. “Mình xin lỗi chúng mình thực sự phải đi rồi!”

Vũ Đồng kìm đi giọt nước mắt. “Đừng trách mình nói lời cảm ơn bạn quá muộn, cảm ơn bạn đã để mình gặp Niệm Dư.” Hai bàn tay nắm thật chặt minh chứng cho tình bạn thật sự không thể nói bằng lời của họ. Vũ Đồng nhìn kỹ con gái mình một lần cuối, cô nghĩ không biết khi nào mình mới có thể nhìn thấy cô bé một lần nữa đây.

“Niệm Dư, cô có thể ôm cháu được không?”- Vũ Đồng tràn đầy hy vọng.

“Vâng!”- Niệm Dư vui vẻ trả lời.

Vũ Đồng hết sức kiềm chế và nhẹ nhàng ôm lấy con gái mình, thì thầm vào tai cô bé: “Cháu phải trở thành một cô bé tốt đó, biết không?”

Niệm Dư gật đầu. Cô bé vẫn còn quá trẻ không thể hiểu được những cảm xúc mạnh mẽ Tô Vũ Đồng chuyển tải.

“Vũ Đồng, Vũ Đồng!”- Ánh Thần đang khóc đột nhiên căng thẳng, lo lắng gọi.

Vũ Đồng ngạc nhiên khi thấy một người đứng ở đó, cô thực sự bị sốc.

“Là Kính Hoài!”- Anh đi thẳng về phía họ, có một cô gái trẻ theo sau, lông mày cau lại ẩn giấu sự giận dữ, trái tim cũng đang đập thình thịch giống như người có lỗi. Sự xuất hiện đột ngột của Kính Hoài làm cô quẫn trí, bất lực.

Niệm Dư thấy người cha yêu quý của mình tới thì lập tức chạy đến với anh bỏ Vũ Đồng lại.

Diệp Kính Hoài phần nộ bước từng bước lại, ánh mắt băng lãnh không có lấy nửa điểm ấm áp. Tô Vũ Đồng miễn cưỡng bản thân lấy hết sức đứng vững sẵn sàng cho tất cả mọi việc sắp đến.

Diệp Ánh Thần đối với anh trai luôn tôn trọng và sợ hãi, cô nói nhỏ vào tai Tô Vũ Đồng: “Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Chỉ cần nhớ rằng bạn không biết mình đã ở đây, tất cả mọi thứ là một sự trùng hợp.”- Vũ Đồng nhỏ giọng nói với Ánh Thần, cô không muốn vì giúp cô mà làm Kính Hoài tức giận với bạn mình.

Diệp Kính Hoài đi đến nhưng không nói chuyện với cô ngay mà chuyển sang Ánh Thần ra lệnh: “Đưa Niệm Dư và Ái Nguyên về bằng xe buýt.”

“Anh...”- Ánh Thần định nói điều gì đó với Kính Hoài nhưng bị cái phẩy tay ngăn lại.

“Đi ngay!”- Anh nói, đẩy con gái về phía trước.

“Cha không về cùng mọi người, cha đi đâu vậy?”- Niệm Dư dường như cảm thấy có điều gì không đúng.

“Cha chưa về nhà, con cùng cô và dì Ái Nguyên về trước đi.”- Kính Hoài nhìn con gái mình nói nhưng không bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào của Vũ Đồng.

“Không muốn! con muốn cha chở con về cơ.”- Niệm Dư làm nũng.

“Con không nghe lời à!”- Kính Hoài khiển trách cô bé.

Niệm Dư sợ hãi không biết mình đã làm sai gì khiến cho cha tức giận, cô bé cúi đầu im lặng.

“Kính Hoài! Đừng làm con bé sợ.”- Người phụ nữ đứng bên cạnh Kính Hoài nói.

Vũ Đồng mới lưu ý tới người đứng cạnh Kính Hoài. Cô ấy là Ái Nguyên- giáo viên piano của Niệm Dư, là người duy nhất Kính Hoài tin tưởng.

Cô ấy thực sự là một tiểu thư khuê các với khí chất đoan trang và thanh lịch, quần áo cũng rất cao quý, một người phụ nữ lý tưởng của đàn ông.

Vũ Đồng nhìn xuống cách ăn mặc tự do của mình, một chiếc áo phông, quần jean, tóc dài cũng được buộc thành một túm ở sau đầu như một sinh viên chưa trưởng thành, cô thực sự cảm thấy xấu hổ.

“Ánh Thần, Niệm Dư chúng ta đi!”- Ái Nguyên nói nhỏ, nắm tay Niệm Dư đến bãi đậu xe. Trước khi đi cô vẫn còn nhìn về phía Tô Vũ Đồng một chút.

Họ đã đi xa, Tô Vũ Đồng không thể không phản đối: “Anh không nên vì em mà giận con.”

“Thế tất cả những việc này là do ai? Cô không được can thiệp vào!”- Giọng nói của Kính Hoài bị tức giận mà biến thành băng lãnh.

“Kính Hoài! Tất cả điều này không liên quan tới Ánh Thần, là tôi theo cô ấy.”- Tô Vũ Đồng cố gắng để giải thích nhưng bị Kính Hoài quyết liệt ngắt lời.

“Cô nói dối!”- Anh tố cáo.

Vũ Đồng khúm lúm không nói được một lời nào nữa.

“Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin lời của cô sao? Làm sao mà cô dám thuyết phục em tôi phản bội tôi!”- Kính Hoài gầm lên.

Tiếng nói trầm, u ám của anh làm chân tay Tô Vũ Đồng lạnh toát, cơ thể run rẩy.

“Em chỉ muốn nhìn thấy Niệm Dư và nói chuyện với con bé mà không gây bất kỳ tác hại nào.”- Tô Vũ Đồng vẫn cố gắng để giải thích.

Kính Hoài khinh bỉ nhìn cô. “Làm sao cô dám nói rằng không có hại! Thuyết phục em tôi đưa Niệm Dư đến bí mật gặp cô. Tôi đoán cô chắc phải cho Niệm Dư biết điều gì đó chiều nay phải không?”

Anh lớn tiếng quát, cô muốn thoát nhưng đã bị lôi lại.

“Con của tôi được dạy cách lừa dối tôi, cô nói rằng không có hại à!”- Anh rít qua kẽ răng .

“Anh đang tức giận, tôi không nói chuyện!”- Tô Vũ Đồng hầu như không biện bạch ỉn. Cô biết cô không thể thoát ngay ra khỏi anh, nhưng sức mạnh không được nén lại. “Anh không thể tách được tôi ra khỏi Niệm Dư đâu.”

Kính Hoài không lập tức phản ứng với lời nói của cô chỉ liếc cô từ đầu tới chân, sau đó anh đột nhiên hỏi: “Cô sống ở đâu?”- Trước khi cô có thể trả lời anh nói: “Cô không nên nói dối tôi!”

“Tôi sống ở Khẩn Đình.”- Cô nói tên và số phòng khách sạn của mình cho anh.

“Hôm nay, 7 giờ tối, tôi sẽ tìm cô.”

“Cái gì! ? Anh đến chỗ tôi?”- Tô Vũ Đồng kinh ngạc.

“Đúng.”- Anh nói với cô. “Nếu cô muốn nói chuyện về Niệm Dư với tôi .”

“À! vâng, vâng!”- Cô vội vàng trả lời. “ Bây giờ tối nay.”

Sau đó, anh không để cô nói thêm điều gì, quay người bỏ đi.

4. Chương 04

Chương 4

Trở lại khách sạn lúc năm giờ ba mươi. Tô Vũ Đồng nhanh chóng ổn định, lấy lại dáng vẻ tự tin của mình.

Cô tắm dưới vòi hoa sen, vừa bước ra khỏi cửa phòng tắm thì đột nhiên một người nào đó tìm cô, tìm cô sớm như vậy thì không thể là Kính Hoài được. “Đó là ai nhỉ?”

“Hi! Không mong anh à!”- Trần Hạo Minh đứng ở cửa. Anh mặc một chiếc áo màu vàng xanh giản dị, bên dưới là túi hành lý của anh, tay chống vào khung cửa trên khuôn mặt nở một nụ cười như ánh mặt trời trông sang trọng và thật sáng khoái.

“Trời ơi! Em không thể tin được.”- Tô Vũ Đồng cầm túi hộ anh. “Tại sao anh không thông báo cho em?”

“Anh muốn cho em một sự bất ngờ.”- Trần Hạo Minh bước vào phòng, ánh mắt dõi trên người Tô Vũ Đồng. Cô mặc một chiếc áo choàng tắm không che được nửa cẳng chân trần. “Anh không mong đợi để có được một sự bất ngờ lớn hơn.”

“Em mới tắm xong.”- Tô Vũ Đồng đỏ mặt giải thích.

“Thật tiếc là anh đã không đến sớm hơn.”- Trần Hạo Minh nói đùa với cô.

“Em sẽ không để anh vào.”- Tô Vũ Đồng trả lời.

“Hey, thôi nói chuyện nghiêm túc! Mục đích chính anh đến đây là để giúp em.”- Trần Hạo Minh mỉm cười. “Có vẻ như mối quan tâm của em đã cuốn trôi sự nhiệt tình và hài hước rồi.”

“Nhiệt tình? Đó không phải! Kể từ khi cô ở đây cô đã cảm thấy tất cả cảm xúc tiềm tàng trong cơ thể mình trỗi dậy, trước đó cảm xúc của cô như ngọn núi lửa đã tắt chìm trong im lặng. Phát hiện này đã làm cho cô sợ hãi!

“Hãy nói cho anh.”- Anh ngồi xuống cạnh giường vắt chéo hai chân một cách thoải mái. “Sự tình tiến triển như thế nào?”

“Hôm nay thật không tồi, em đã gặp con gái em.”- Đề cập đến vấn đề Niệm Dư khiến tinh thần Tô Vũ Đồng ngay lập tức trở lên vui vẻ. “Em gái của Kính Hoài đã đem Niệm Dư đến bãi biển và em đã gặp con bé.”

“Chờ một phút.”- Trần Hạo Minh là luật sư nên luôn luôn quan tâm và phản ứng rõ ràng. “Em được sự cho phép của chồng cũ không?”

“Không, anh ấy không cho em và Niệm Dư gặp nhau.”- Tô Vũ Đồng trả lời

“À, em gái của anh ta đứng về phía em, sau đó thì sao?”- Trần Hạo Minh phân tích tình hình.

“Than ôi! Ánh Thần đứng về phía em cũng vô ích thôi, chiều nay em bị anh ta bắt ngay tại chỗ và hẹn em sẽ đến đây để thương lượng lúc 7 giờ.”

“Anh ta vẫn còn yêu em?”- Trần Hạo Minh nghiêm túc hỏi.

“Kính Hoài à? Không, em nghĩ anh ấy khinh thường em.”- Vũ Đồng trả lời

“Nếu em thương lượng về vấn đề này tối nay thì anh có nhiều thời gian. Khi em đàm phán thì tốt nhất nên có một luật sư ở bên để bảo vệ quyền lợi của em.”

“Tốt! Vũ Đồng thực sự cần một luật sư có kiến thức trong lĩnh vực này giúp mình. Anh có nghĩ rằng em có hy vọng không?”

“Trước hết anh phải xem qua đơn ly hôn và giấy ủy quyền đưa con của em để xác nhận xem liệu các tài liệu em giữ có hợp lệ hay không, em có giữ bản sao không?”- Trần Hạo Minh cho biết.

“Em có nhưng không mang, những giấy tờ này được đặt trong két an toàn ở nhà em tại Đài Bắc.”

“Những tài liệu này rất quan trọng, em có thể tin tưởng để anh đi lấy giúp em những tài liệu này không? Bằng cách này em có thể tiết kiệm việc đi lại.”- Trần Hạo Minh thể hiện sự chân thành.

“Bây giờ anh là người duy nhất em tin tưởng.”- Vũ Đồng trả lời nghiêm trọng không kém.

Hai người đều không cười.

Vũ Đồng, con gái của em có xinh đẹp giống như em không?”- Trần Hạo Minh rất tò mò.

“Ồ, con bé rất xinh!”- Vũ Đồng không thể không nghĩ đến nụ cười ngọt ngào cùng lúm đồng tiền của cô bé. Sau đó, cô hỏi với mối quan tâm: “Hạo Minh, em có thể bảo vệ quyền thăm viếng không?”

“Không chắc chắn lắm, phải chờ thông tin đầy đủ để có thể kiện tụng. Trước đó, có thể hy vọng nhưng em đừng lo lắng nhiều.”

“Cảm ơn anh!”- Vũ Đồng nắm tay của Hạo Minh biết ơn nói: “Anh giúp em một tay vào thời điểm này có ý nghĩa rất lớn đối với em.”

Hạo Minh dùng tay còn lại nắm lấy tay cô, bao bọc nó trong bàn tay mình. “Chúng ta đã biết nhau trong một thời gian dài và từ lâu anh vẫn luôn khao khát tình cảm của chúng ta có thể tiến xa hơn nữa.”

Hạo Minh nói trong khi ôm Vũ Đồng và ngập trong hương thơm ngọt ngào từ tóc của cô

Vũ Đồng thích vòng ôm ấm áp và đáng tin cậy của anh nhưng lại không nên được cảm giác bất an, không yên tâm. Sau một ngày dài đấu tranh, cô cần cảm giác an bình và thoải mái.

Lúc này cửa đột nhiên mở ra. Kính Hoài ở cửa ánh nhìn trở nên âm u khi thấy Vũ Đồng nép mình trong vòng tay của một người đàn ông lạ.

Tô Vũ Đồng hoảng loạn vùng vẫy cố thoát khỏi vòng ôm của Hạo Minh nhưng anh ta một điểm cũng không nhận thức được. “Kính Hoài đến.”- Cô cuối cùng cũng phải cảnh báo anh.(ông HOÀI vô lý nỳ ăn nguyên 1 chậu dấm nè!!!)

Một khắc tiếp theo mọi việc diễn ra như cảnh trong phim. Trần Hạo Minh bỏ Vũ Đồng ra quay lại nhìn thì Diệp Kính Hoài nhanh chóng dấn một cú dấm vào bụng anh. Hạo Minh đang loạng choạng trong cơn đau chưa kịp phản ứng thì Diệp Kính Hoài lại tiếp tục vung nắm dấm lên lần nữa.

“Không! Kính Hoài dừng lại đi.”- Vũ Đồng kinh ngạc vội vàng nắm lấy cánh tay của Kính Hoài.

Kính Hoài trừng trừng nhìn vào cô, sau đó đẩy cô ngã xuống đất.

Cuối cùng Trần Hạo Minh cũng đứng thẳng lên, ngay lập tức Kính Hoài thẳng thừng tung cú dấm tiếp theo nói lời chào đến cảm của anh, Hạo Minh loạng choạng. Không cho anh ta một cơ hội để hồi phục, Kính Hoài nắm lấy cổ áo Hạo Minh nhìn chằm chằm vào anh ta một cách lạnh lùng.

“Bỏ anh ấy ra! Kính Hoài.”- Tô Vũ Đồng lo lắng và sợ hãi khóc. “Anh ấy chỉ là một người bạn của em thôi.”

Kính Hoài quay lại lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt băng lãnh cùng tia nhìn sắc bén làm Vũ Đồng rùng mình rụt rè lùi về phía sau.

Đột nhiên Kính Hoài bỏ Hạo Minh ra bắt lấy cánh tay của Vũ Đồng.

Vũ Đồng mắt đầy nước nhìn Kính Hoài cầu tình, miệng hồng run rẩy. Đột ngột Kính Hoài khịt mũi buông cô ra.

“Vũ Đồng gọi cảnh sát đi!”- Trần Hạo Minh quát. “Hãy để hấn vào tù.”

“Không!”- Vũ Đồng không di chuyển.

Kính Hoài khinh bỉ cười việc bảo Tô Vũ Đồng gọi cảnh sát! Giọng anh đáng sợ. “Anh ta là ai? người tình của cô à? Gọi điện báo cảnh sát đi! Nhìn vào hiện trường này ai là người bị bắt lợi thêm đây?”- Ngực khí của Kính Hoài thập phần khinh thị.

Dù sao Vũ Đồng cũng không gọi cảnh sát, cô không muốn làm cho việc xấu hổ này rắc rối hơn. Kính Hoài dường như đã hiểu lầm mối quan hệ của cô với Hạo Minh.

“Anh ấy không phải là người tình của tôi mà là đồng nghiệp và là bạn của tôi ở Đài Bắc.”- Vũ Đồng không thể không giải thích

Gạt đi cái nhìn không ưng thuận của Kính Hoài, Vũ Đồng quay sang Trần Hạo Minh giới thiệu: “Đây là cha của Niệm dư cũng là chồng cũ của em.”

“Đừng kiêu ngạo, tôi là luật sư của Vũ Đồng!”- Hạo Minh quát.

Kính Hoài khinh bỉ nhìn hai người bất ngờ xông vào Hạo Minh. “Các luật sư hiện nay phục vụ khách hàng theo cách này [Dịch vụ] sao.”- Anh mỉa mai. Sau đó anh nhanh chóng ném túi của Hạo Minh ra cửa.

“Bây giờ thì đi đi!”

“Anh không có quyền đuổi tôi ra khỏi đây!”- Không chịu thua kém Trần Hạo Minh quay trở lại.

Nhưng Kính Hoài không quan tâm đến anh ta, anh nói với Vũ Đồng: “Nói chuyện với tôi mà không có anh chàng này nếu cô muốn nhận một cái gì đó về việc của Niệm Dư, nếu không – cô biết hậu quả rất rõ ràng.”

“Vũ Đồng không được để bị hấn đe dọa.”- Hạo Minh hét. “Em cần kiến thức pháp luật để giúp em có lại con gái!”

“Em...”- Vũ Đồng thực sự tiến thoái lưỡng nan.

“Hừm! Cô không cần bất kỳ sự trợ giúp pháp lý nào, tôi là người duy nhất có thể giúp cô. Hãy nhớ rằng năm đó cô đã ký vào giấy gì? Nó làm cô bỏ cả quyền thăm viếng.”- Kính Hoài nhắc nhở cô.

“Tôi...”- Vũ Đồng càng hoảng loạn hơn.

“Thật không?”- Hạo Minh vội vàng hỏi.

Vũ Đồng ảo não gật đầu, một lúc không nói được một lời.

Kính Hoài không kiên nhẫn hướng ánh nhìn đến Hạo Minh nhắc Vũ Đồng một lần nữa: “Ở đây không cần dịch vụ của anh nữa, anh có thể đi.” Sau đó anh quay về Vũ Đồng cho cô biết: “Cuối cùng cô muốn hay không muốn thảo luận về việc của Niệm Dư? Tôi không muốn sự hiện diện của những người không liên quan.”- Trong câu nói ý nghĩa của các từ đã rất rõ ràng.

“Vũ Đồng, miễn là em muốn anh ở lại thì ngay cả một đội quân cũng không đuổi được anh.”- Hạo Minh đấu tranh như người hấp hối

“Anh đi đi! Em không sao đâu.”- Vũ Đồng cuối cùng cũng lắc đầu. Cô rất rõ tính khí Kính Hoài rất bướng bỉnh sẽ không muốn thỏa hiệp; Hạo Minh không đi thì anh ta sẽ không bao giờ nói chuyện với cô về việc của Niệm Dư.

Trần Hạo Minh như chú gà chọi bại trận chán nản bỏ túi lên vai đi ra.

Anh vừa ra khỏi cửa, Kính Hoài nhanh chóng đóng và khóa cửa lại.

Trong phòng, trái tim Vũ Đồng dần dần tăng nhịp đập, bây giờ chỉ còn một mình cô với một người đàn ông- Kính Hoài cũng là người cô yêu. Hôm nay anh giống như một người đàn ông xa lạ, giận dữ bước từng bước như đã sẵn sàng để lấy lại những năm tháng cô còn nợ anh.

“Người tình của cô thực sự nghĩ rằng cô có thể giành từ tôi?”- Giọng nói Kính Hoài đầy hăm dọa.

“Tôi đã nói rằng anh ấy không phải là người tình của tôi mà!”- Vũ Đồng hét lên nôn nóng.

Anh nhướn đôi lông mày trong khi gay gắt nói: “Phải không? Tôi thấy hấn ta mang theo hành lý vào trong phòng của cô, có thể hấn sẽ qua đêm ở đây, phải không?”

Lời nói đầy hoài nghi của anh đã làm nhục cô.

“Không! Anh nghĩ sai là việc của anh và chúng tôi chỉ đơn giản như tôi đã nói.”- Vũ Đồng tức giận dữ đến đỏ mặt. “Và tôi đã nói là tôi không cố gắng để có Niệm Dư mà chỉ muốn nhìn con bé, chỉ muốn có quyền đến thăm con bé, tại sao anh lại không tin tôi?”

“Tôi phải tin cô sao? Bảy năm trước, khi cô bỏ đi, một lần cô đã thề không bao giờ nhìn nó, đích thân cô đã ký tên vào giấy tờ, cô đã quên?”

“Tôi không quên.”- Vũ Đồng lắc đầu. Khi tôi bị bắt buộc nhưng bây giờ tình hình đã khác, Niệm Dư đã trưởng thành, con bé cần tình mẫu tử.”

“Tình mẫu tử à?”- Kính Hoài nở nụ cười chế nhạo. “Trái tim cô có tình mẫu tử không? Tại sao bảy năm trước đây? Cô lại tàn nhẫn bỏ rơi đứa trẻ sơ sinh con mình và bây giờ cô dám nói về tình mẫu tử!”

“Tôi không còn cách nào khác.”- Vũ Đồng trải lòng cho anh biết: “Khi đó tôi còn trẻ, sợ hãi và cô đơn.”

“Cô đơn? Cô có tôi!”- Kính Hoài bác bỏ.

“Anh? Không, anh chơi buộc tôi! Tôi hỏi anh cho tôi đến trường để hoàn thành lý tưởng nhưng anh không nghe tôi, tôi chỉ có thể lựa chọn. Anh có thể cho tôi cái gì?”- Vũ Đồng từ chối.

“Tôi cho cô cái gì à? Làm sao cô dám nói điều đó! Tôi vì cô mà gạt bỏ gia đình mình, tôi đặt tất cả sự nghiệp của tôi cho cô nhưng kết quả là cô rời bỏ tôi để lại con của cô và tôi, cô có còn là người không?”- Anh kích động.

“Tôi đã nói khi tôi còn trẻ, có nhiều điều muốn làm.”

“Đây chỉ là một cái cớ để cô không phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình, làm sao tôi có thể tin cô sẽ không gây hại gì cho Niệm Dư!”- Kính Hoài vẫn từ chối thỏa hiệp

“Kính Hoài, tôi phải gặp Niệm Dư, tôi nghĩ rằng con bé cần tôi.”- Vũ Đồng không bỏ cuộc cố thuyết phục.

“Niệm Dư không cần cô! Con bé đã có một người cô yêu thương mình, một bảo mẫu là một giáo viên tốt, sự giáo dục tốt hơn nhiều so với cô dạy con bé.”- Lời nói của anh lạnh lùng, từng từ tàn bạo đâm vào trái tim cô.

“Anh nói rằng giáo viên piano của niệm Dư – Ái Nguyên?”- Vũ Đồng buồn rầu hỏi.

“Đúng! Cô ấy là một phụ nữ nhẹ nhàng và trưởng thành, cần thiết cho Niệm Dư.”

Trái tim cô chắc chắn đã có một sự biến đổi cảm xúc không thể giải thích- một chút ghen tị trộn lẫn với ghen tuông trong tình yêu cùng tuyệt vọng, người phụ nữ dạy Niệm Dư cũng có thể có được tình yêu của Kính Hoài.

Cảm xúc này ngay lập tức khiến cô đau lòng đến cực điểm! Cô nhìn vô định, bị trói buộc chặt chẽ với cảm giác bối rối khiến cô xanh xao, đôi môi trở lên nhợt nhạt của cô hơi run rẩy, đôi mắt to đẹp rõ ràng long lanh nước. không còn sức, cô ngồi sụp xuống.

Kính Hoài đến gần, hai bàn tay bám vào vai cô bắt cô nhìn mình.

“Cô nghiêm túc cho tôi, tôi muốn cô nhìn vào tôi!”- Anh hét lên:

Lúc đầu, Tô Vũ Đồng không động đậy giống như một con búp bê, mái tóc dài của cô lắc lư bung xõa ra bám vào khuôn mặt thanh tú, tinh tế và quyến rũ của cô.

Sau đó cô từ từ quay sang chăm chú nhìn vào khuôn mặt của anh nhưng cái nhìn như một người xa lạ!

Sự mất tập trung của cô buộc Kính Hoài phải giáng cho cô một cái tát.(ghét nhất đàn ông đánh phụ nữ!!!!)

Cái tát này khiến nước mắt cô như những viên ngọc trai, lăn xuống. Cô nắm ngực áo nghẹn ngào: “Tại sao anh quá độc ác với tôi thế?”

“Tại sao không cho tôi một cơ hội? Tôi thực sự không phải là một người hèn nhát”- Vũ Đồng nói.

Kính Hoài nhìn Vũ Đồng khóc như một đứa trẻ, nước mắt chảy xuống khuôn mặt thanh tú, uy mỹ trượt xuống cổ rồi mờ ẩn giữa cổ áo sơ mi. Áo sơ mi của cô bị kéo, vài nút bị bung ra lộ ra bầu ngực tròn đầy đang phập phồng. Đôi chân mảnh dẻ của cô đã không còn sức nên trong nháy mắt cô ngồi sụp xuống.

Một thoáng có tia nhu tình trong mắt Kính Hoài nhưng ngay sau đó biến mất thay thế bằng một hành động cường liệt.

Anh nắm chặt cằm Vũ Đồng với lực mạnh mẽ và nói từng từ: “Cô muốn tôi cho cô một cơ hội phải không, Không có vấn đề! Nhưng mọi thứ phải được thực hiện theo phương pháp của tôi, cô đồng ý không?”

Vũ Đồng hầu như không tin vào tai mình. Cô nhanh chóng gạt đầu như đảo rau. “Được- được, tất cả mọi việc em sẽ nghe anh.” Cô dùng tay gạt nước mắt, nhân ái biểu hiện trong mắt.

Kính Hoài cười độc ác: “Trước tiên tôi không hứa trước, có thể cô không làm được một cách nhanh chóng.”

“Em sẽ cố làm tất cả cho đến khi anh hài lòng, đồng ý với em nhé.”- Vũ Đồng nhanh chóng đảm bảo. (chị dễ bị ổng lừa quá!!!)

Kính Hoài đứng sang một bên, nhìn từ đầu đến chân cô như đang tìm kiếm cái gì đó.

Đôi mắt anh đột nhiên tối xầm xuống. “Trước hết cô phải sống như vợ của tôi và làm tất cả những điều cần phải làm cho đến khi tôi nghĩ cô đủ điều kiện để gặp Niệm Dư.”

(lão già khốt- tở- bít đáng ghét)

tiện thể tranh spoil cho các bạn 1 đoạn của trường sau!!!

Kính Hoài quay lại quan sát, đôi mắt có vẻ lười biếng quét trên cơ thể cô. “Chứng minh cho tôi xem.”- Tiếng nói của anh trầm thấp.

“Em phải làm gì, làm thế nào?”- Vũ Đồng ngưng ngưng hỏi.

Kính Hoài mỉm cười khinh khỉnh: “Cởi quần áo của cô ra.”- Ngữ khí kiên định không khoan nhượng.

(*cười gian*)

Vũ Đồng kinh ngạc mở to mắt nhìn anh, cô không thể tin được là anh lại ra một điều kiện như vậy. Điều này thật không hợp với lễ nghi!

Cô thì thầm nói: “Chúng ta đã ly dị, ưm... một số điều không thể làm được nếu không...”- Khuôn mặt của cô đã thành đỏ lựng.

Kính Hoài ngậy người hỏi: “Điều gì không làm được?”

Mặt Vũ Đồng càng đỏ nhiều hơn: “Em không thể làm điều đó với anh!”- Cô ấp úng:

Kính Hoài nhìn chăm chăm vào cô, giọng nói mạnh mẽ: “Bao gồm tất cả các việc mà vợ nên làm, tất nhiên [chuyện đó] không là ngoại lệ.”- Đôi mắt anh dường như thiêu cháy cô.

Vũ Đồng không thể không yêu cầu: “Còn có cách nào khác không? Chúng ta không thể...”- Cô nói chưa xong thì Kính Hoài đã hướng tới cửa mà đi.

Vũ Đồng hoảng sợ chạy lại, nhanh chóng bắt lấy cánh tay anh, cho biết: “Em hứa với anh rằng em sẽ làm theo tất cả!”

Kính Hoài quay lại quan sát, đôi mắt có vẻ lười biếng quét trên cơ thể cô. “Chứng minh cho tôi xem.”- Tiếng nói của anh trầm thấp.

“Em phải làm gì, làm thế nào?”- Vũ Đồng ngưng ngưng hỏi.

Kính Hoài mỉm cười khinh khỉnh: “Cởi quần áo của cô ra.”- Ngữ khí kiên định không khoan nhượng.(đọc ngược béo cò- đáng ghét)

Vũ Đồng vô cùng do dự, cô chỉ mặc một chiếc áo vã lại nhiều năm rồi cô không cởi quần áo trước mặt người khác. (tội chị quá!!!)

Tay Kính Hoài nóng cởi các nút áo của cô, chiếc áo của cô đã bị anh ném sang một bên.

Vũ Đồng ôm chặt phía trên cơ thể, lùi lại phía sau. “Em xin anh đừng làm điều đó!”- Cô không có khả năng để phản kháng.

Anh không trả lời cô, dồn cô vào một góc tường.

Vũ Đồng không còn nơi nào để che dấu đi cơ thể trần truồng trước mặt anh. Mặc dù anh là chồng của cô nhưng họ đã sống xa nhau gần bảy năm, cô lại nhút nhát nhiều hơn so với các cô gái trẻ. Cô quay đi không muốn anh nhìn thấy mặt cô.

Kính Hoài thuận thế tiến đến. “Vũ Đồng – Vũ Đồng”- Anh thì thầm sau lưng cô, “Em là của tôi mãi mãi!”- Ngữ khí của anh mạnh mẽ đầy sở hữu.

“Không!”- Vũ Đồng yếu đuối phản kháng nhưng đôi chân của cô đã vô lực. Tại sao Kính Hoài lại dùng quyền lực để ép buộc cô?

Cô có thể cảm thấy nhịp tim của mình, nhiệt độ cơ thể và cảm giác nam tính của anh khiến cô không thể cưỡng lại. Cuối cùng cô đấu tranh: “Kính Hoài, em xin anh!”- Cô cố che đậy cơ thể mình không phô bày ra trước mặt anh.

Đôi môi hồng như chu sa trên khuôn mặt Vũ Đồng khơi gợi bao say đắm cùng ham muốn trong anh.

“Em đẹp hơn trước và trưởng thành hơn nhiều!”- Ánh mắt Kính Hoài dán vào cô tìm kiếm.

Cơ thể Vũ Đồng tê liệt như có dòng điện chạy qua, cô thấy anh như một ngọn đuốc.

“Ừm...- Kính Hoài!”- Đôi môi đỏ của cô hơi hé mở thì thầm gọi tên anh. Điều này khơi lại tất cả những kỷ niệm ngọt ngào của họ trong quá khứ, hoàn toàn lấy lại niềm đam mê cháy bỏng giữa hai người.

Kính Hoài gần kề, cơ thể thêm khát, cánh tay anh gấp gáp ôm chặt cơ thể Vũ Đồng, bàn tay hung hãn nắm chặt bầu ngực mềm mại, cao ngất của cô.

Anh nhanh chóng thoát y, đưa một phần cơ thể mình vào nơi mềm mại của Vũ Đồng, sau đó họ cho nhau mà không hề có bất cứ thứ rào cản gây trở ngại nào như bấy năm trước đây.

Kính Hoài háo hức nhẹ nhàng vuốt ve như thiêu đốt khắp cơ thể cô. Nụ hôn của anh làm cô cảm thấy niềm đam mê cháy bỏng của bản năng gốc và tình cảm nhất nơi cô phản ứng.

Ánh mắt Vũ Đồng mơ màng. Cô không thể không thốt lên: “Em yêu anh, Kính Hoài!”

Toàn bộ trọng lượng cơ thể của Kính Hoài đè lên trên cô. Cô khó hô hấp nhưng rất thoải mái. Khi anh tiến vào trong cô, một trận đau đớn kéo tới khiến cô phải bật khóc thành tiếng.

Bấy năm qua, cô không hề có người đàn ông nào khác. Giọt nước mắt thống khổ trượt xuống má cô bao gồm niềm vui và sự hài lòng!

Kính Hoài ân cần làm động tác chậm lại cho đến khi cô bắt đầu thích nghi và đáp ứng cùng với anh, anh phóng thích khi niềm đam mê của hai người lên đỉnh cao

RRR

tranh mất máu phải đi cấp cứu gấp!!! hẹn mấy nàng ở chap sau (_ ^ _)

Vũ Đồng thấy cơ thể mình như vô lực, cô như một chú cừu nhỏ. Kính Hoài cúi xuống bên cạnh cô siết chặt thân thể kiều diễm của cô khiến cô ngủ thiếp đi.

Sau một lúc cô bắt đầu không thoải mái khi tay Kính Hoài đặt trên ngực mình, cảm thấy hơi thở thật ngọt ngào trong giấc ngủ của anh, cô mới nhẹ nhàng lấy bàn tay anh ra.

“Có vấn đề gì không?”

Cô không nghĩ rằng anh đã thức dậy.

“Em xin lỗi, em quen ngủ một mình nên giờ không thể ngủ được.”- Cô giải thích.

“À! Anh biết rồi. Chẳng bao lâu nữa em sẽ quen thôi.”- Anh nhẹ nhàng vuốt tóc trên má cô qua một bên. Sau đó, bất ngờ nói: “Còn đau không?”

Câu hỏi đột ngột của anh làm cô đỏ mặt nhớ lại phản ứng nhiệt tình của mình khi nãy. “Một chút thôi.”- Cô nói nhỏ.

Tay anh bắt đầu chuyển động trên người cô. “Anh xin lỗi đã làm e đau, anh nên nhẹ nhàng hơn.”- Giọng nói của anh bắt ngờ chứa chút thương tiếc và dịu dàng, bàn tay lớn đang nhẹ nhàng như mùa xuân ve vuốt cô!

“Từ trước đến nay em luôn luôn làm anh bị mê hoặc.”- Kính Hoài nắm chặt tay cô thì thầm. “Vũ Đồng, em sử dụng ma thuật gì mà có thể khiến anh muốn em vậy.”(đã ăn người ta lại còn...)

Anh không đợi câu trả lời của cô vì đôi môi anh đã che lấp mất nó. Anh xoay người, cô lại được bao bọc trong cơ thể và vòng tay chào đón của anh, cô không thể từ chối yêu cầu của người đàn ông này.

RRR

Chuông từ chiếc điện thoại đã đánh thức cô dậy. Vũ Đồng nhấn máy để trả lời nhưng Kính Hoài đã nhanh hơn cô một bước, nhấn máy nghe trước.

“Hey!”

“Em à! Anh mới dậy.”- Anh ngồi dậy.(cái đoạn này trong tiếng Trung dùng giống I và You trong tiếng Anh nên Vũ Đồng mới không biết ai gọi)

“Không có gì! Anh vừa qua đêm ở đây.”- Anh nhìn Vũ Đồng một chút.

Vũ Đồng không biết ai gọi điện nhưng câu nói của anh làm cô cảm thấy khó chịu. Anh công khai nói với mọi người là anh đã qua đêm với cô.

“Nói với Niệm Dư là anh sẽ về nhà vào giờ nghỉ trưa, lúc đó sẽ nói tiếp!”- Anh gác máy.

“Ai gọi điện vậy anh?”- Thực tế cô có thể đoán ra là Ánh Thần.

Kính Hoài vuốt mái tóc mềm mại của cô. “Ánh Thần gọi, nó lo lắng rằng em sẽ bị anh ăn. Hôm qua, nó nhìn thấy anh tức giận như vậy nên sợ rằng anh sẽ không đối tốt với em nhưng bây giờ thì nó biết rồi.”

Vũ Đồng ngạc nhiên và có chút khó xử. Sau đêm qua cô không biết phải đối mặt với Ánh Thần như thế nào, chỉ chắc chắn là bảy năm qua Kính Hoài không hết yêu cô trái lại còn yêu cô sâu sắc hơn!

Cô sợ sẽ rơi vào vực thẳm không thể thoát ra được do anh tạo ra.

“Em muốn đi tắm.”- Cô bỏ chạy nhanh chóng vào phòng tắm.

Nước lạnh róc rách rơi trên cơ thể đuổi đi bao phiền não, lau khô mình xong cô mới nhớ ra rằng khi này cô vội vàng chạy vào phòng tắm nên quên mang theo quần áo, cô đành quần tạm khăn tắm vào người.

Vũ Đồng vừa mở cửa phòng tắm thì nghe thấy tiếng Kính Hoài: “Vũ Đồng, có người tìm em.”

Cô mở cửa và hết sức ngạc nhiên. Kính Hoài đã mặc quần jean vào nhưng vẫn cởi trần và đi chân đất, anh lại còn có cái nhìn thú vị với cô nữa.

“Anh ta là bạn của em và muốn xem em bây giờ có an toàn hay không nên em hãy cho anh ta nhìn thấy nó!”- Anh cho biết.

Vũ Đồng đã thấy Hạo Minh đứng cạnh cửa.

Hạo Minh chỉ thấy Vũ Đồng quần một chiếc khăn tắm và Kính Hoài thì không mặc đủ quần áo, lại thấy giường chiếu lộn xộn cùng quần áo rải rác trên mặt đất. Không phải một đứa trẻ ba tuổi nên ngay lập tức anh biết những chuyện gì đã xảy ra đêm qua.

Hạo Minh giật mình bối rối nhìn Vũ Đồng làm cô tự thấy rất xấu hổ. “Trời ơi! Tại sao mọi việc lại như thế này.”

“Hạo Minh- ưm...”- Cô không biết phải nói gì. Bầu không khí hạnh phúc của Kính Hoài và cô vẫn còn phảng phất.

“Anh đến để xem em có tốt hay không.”- Hạo Minh nhìn thấy những cảnh bối rối này.

Vũ Đồng chưa kịp trả lời thì Kính Hoài đã đi đến bên cô cố tình nói vào tai cô: “Tình yêu mới thì tốt hơn bạn bè.”- Giọng nói bình tĩnh và thái độ của anh dễ khơi gợi cảm giác quen thuộc cổ tình cho thấy mối quan hệ gần gũi giữa họ.

Ngay khi anh nói xong, anh bất ngờ cố ý hôn cô trước mặt Hạo Minh, khiến cô khó có cơ hội phản ứng.

“Em tốt nhất nên bảo anh ta mau đi đi!”- Anh thì thầm vào tai cô sau đó nói sẽ đi tắm một chút.(thật là...=.=!!!)

“Anh nghĩ rằng anh không cần phải lo em có ổn không nữa rồi.”- Hạo Minh thất vọng nói. “Rõ ràng là em không cần anh nữa rồi.”

Hai bàn tay Vũ Đồng xoắn lại, cô chưa chuẩn bị tâm lý cho chuyện này. “Em xin lỗi.”

“Vũ Đồng.”- Hạo Minh bước về phía trước hỏi: “Liệu anh ta có ép buộc hay đánh em không?”

Vũ Đồng lắc đầu: “Không phải như anh nghĩ đâu.”

Sau đó một sự im lặng xấu hổ kéo đến giữa hai người.

Cuối cùng Hạo Minh nói: “Anh nghĩ rằng anh không cần phải ở lại đây nữa.”

Giọng anh đau khổ làm Vũ Đồng cảm thấy tội lỗi sâu sắc.

“Dù sao em cũng thực sự cảm ơn anh!”- Vũ Đồng chân thành nói.

“Anh cảm thấy như một kẻ ngốc.”- Hạo Minh nhạo báng.

“Đừng nói thế, em xin lỗi anh mà.”- Vũ Đồng buồn vô tận

Hạo Minh lắc đầu thở dài: “Chỉ là anh hết hy vọng rồi thôi. Tạm biệt! Anh về Đài Bắc đây Vũ Đồng à.”

“Tạm biệt!”- Ngoài hai từ đó cô không biết phải nói gì.

Hạo Minh đi, cô có thể đã mất đi một người bạn tốt nhưng tất cả không ngoài sự kiểm soát của cô. Bây giờ cô chỉ có thể hy vọng rằng sự hy sinh của cô sẽ có kết quả.

“Anh nghĩ rằng anh ta sẽ không gặp em nữa.”- Tiếng Kính Hoài từ phía sau nói với Vũ Đồng.

Hóa ra anh đã thấy cảnh hai người chia tay.

“Mặc quần áo và thu xếp hành lý đi, chúng ta ra khỏi đây.”- Kính Hoài nhẹ nhàng đẩy tay cô.

“Ra khỏi đây? Đi đâu?”- Vũ Đồng rất quan tâm tới việc này. Nếu anh muốn cô đi khỏi đây nhưng không được gặp Niệm Dư thì sao. Sau đêm qua cô không tin rằng anh để cô đi.

“Anh nói điều đó à?”- Kính Hoài hỏi cô.

“Thế...”- Vũ Đồng vẫn không yên tâm cần biết rõ ràng hơn, nhưng bị anh ngắt lời.

“Em sẽ hiểu!”- Anh nhìn cô. “Hãy làm như anh nói.”

5. Chương 05

Chương 5

Kính Hoài mang hành lý của Vũ Đồng đi thẳng vào bãi đậu xe, dọc đường không nói gì, Mặc dù trong đầu cô có rất nhiều câu hỏi nhưng lại không biết làm thế nào để mở lời.

Cuối cùng đến cạnh xe anh, anh nói:

“Ngồi trong xe của anh.”

“Còn xe của em thì sao?”

“Anh đã nhờ người khác lái về rồi.”- Nói đoạn, anh mở cửa vào chỗ của lái xe ra hiệu cho cô ngồi vào ghế phụ. Khi cô ngồi vào, anh lái xe rời khỏi khách sạn.

Kính Hoài tập trung lái xe mà không nói chuyện với cô. Bảy năm, sau một khoảng thời gian dài họ ngồi lại với nhau nhưng cảm giác xa lạ lại len lỏi trong tim cô mặc dù có vẻ là không có khoảng cách giữa họ.

Kính Hoài luôn luôn là người đàn ông bá đạo ngay cả bảy năm trước, khi còn là vợ chồng, anh không bao giờ nói tình cảm của mình với cô để cô cảm thấy tốt hơn. Tuy cô muốn nói với anh những suy nghĩ của mình nhưng anh thường im lặng mà không nói một lời, sự thiếu kiên nhẫn và thờ ơ của anh đã khiến cô không dám mở miệng nói gì.

Trong những năm qua, anh có những thay đổi gì nhỉ?

Vũ Đồng chăm chú chiêm ngưỡng chiếc trần rộng của anh, sống mũi, chiếc cằm lộ sự sáng suốt, trí tuệ, cương nghị cùng sức mạnh. Hiển nhiên có một số thay đổi nhưng lại chỉ tăng cường nó thêm! Đã thấy anh đánh bữa Hạo Minh và hung hăng chinh phục cô (bị ăn sạch sẽ) nhưng cô hiểu anh một điểm cũng không thay đổi.

Vũ Đồng quay đầu nhìn ra ra cửa sổ, bãi biển Khẩn Đình ngày càng lùi xa, đám đông thưa dần và họ đang tiến về một khoảng đồng cỏ xanh rì rộng lớn. Cô dần nhận ra đó là con đường vào trang trại của Kính Hoài.

“Anh đưa em trở lại trang trại à? - Cô biết Niệm Dư và anh sống trong nông trại Hằng Xuân chứ không phải là trong trang trại này.

“Ừ!”- Anh vẫn nhìn về phía trước, trả lời cô. “Đưa em trở lại nơi mà em đã đi qua nhiều lần nhưng không muốn cùng tôi sống ở đó.”

Giọng điệu của anh khá là bình thản không có bất kỳ biểu hiện nào có vẻ là anh vẫn còn quan tâm về chuyện của bảy năm trước. Khi họ kết hôn, cô đã từ chối sống cùng với anh.

Cô im lặng, không muốn khơi lên bất mãn nơi anh.

Xe nhỏ lăn trên đường, trên sườn phía tây là bãi cỏ xanh tươi rộng lớn gợn sóng nhấp nhô. Vũ Đồng nhớ lại bao kỉ niệm hạnh phúc tại thềm cỏ này, tất nhiên luôn luôn là bên cạnh Kính Hoài, họ đã ngắm các đám mây muôn hình vạn trạng và đếm các ngôi sao trên bầu trời đêm.

“Than ôi!”- Vũ Đồng nhớ lại những kỷ niệm, bất giác thở dài một tiếng.

Trang trại rộng lớn này chỉ là một phần của nhiều trang trại thuộc Diệp gia hoạt động trong phạm vi của ngành công nghiệp chế biến. Chủ yếu là sản xuất thịt bò tươi và chăn nuôi bò thịt cung cấp một số lượng lớn, họ cũng sản xuất sữa và các chế phẩm liên quan khác. Từ thế hệ này sang thế hệ khác, Diệp gia kinh doanh và tích lũy được một nguồn lực tài chính rất lớn.

Kính Hoài là người thừa kế và là quản lý cả ngành công nghiệp lớn này có thể tưởng tượng anh phải gánh trên vai một gánh nặng như thế nào. Tuy nhiên, điều này cũng khiến cho anh trở thành một người đàn ông mạnh mẽ, kiên quyết.

Có thể nhìn thấy dọc trên dốc là gia súc được chăn thả. Mây trắng, trời xanh, đất đai phủ một màu xanh lá cây tươi mát và nước tạo thành một cảnh quan duyên dáng đáng yêu! Sống tại Đài Bắc như sống trong một rừng bê tông vậy.

Một lần nữa trở lại nơi đây sau bảy năm, Vũ Đồng cảm thấy vui mừng một cách sâu sắc vì cuối cùng họ cũng trở lại đây, nơi có biết bao nhiêu kỷ niệm của họ.

Sau một thời gian, cuối cùng xe cũng dừng lại ở một biệt thự màu trắng phong cách châu Âu. Mặt trước của ngôi nhà có một khu vườn nhỏ đầy cây và hoa khiến Vũ Đồng không thể không dừng lại.

“Em sẽ có rất nhiều thời gian, đừng ở dưới ánh mặt trời quá nhiều, đi vào nhà thôi!”- Kính Hoài thúc giục.

Ngôi nhà thực sự mát mẻ. Vũ Đồng nhìn xung quanh nhà, từ trước đến giờ không có gì thay đổi; một không gian sử dụng nhiều đồ gỗ cùng chiếc cửa sổ kiểu Pháp to lớn, thanh lịch, hoài cổ tràn ngập ánh mặt trời, không gian thoáng đãng, cả căn phòng quét một lớp sơn vàng rất ấm cúng.

Bất ngờ từ “gia đình” xuất hiện trong tâm trí Vũ Đồng, đây là căn phòng rất lý tưởng ọi người quây quần bên nhau! Cô không thể không nhớ tới căn hộ của mình trong trung cư- một căn hộ thực sự rất nhỏ, lạnh lẽo và tù túng. Mặc dù cô là một nhà thiết kế nội thất thông minh nhưng vẫn không thể biến cái không gian nhỏ bé đó mang được hơi ấm gia đình.

Đôi mắt Vũ Đồng tràn đầy hưng phấn, khuôn mặt vui mừng dưới ánh nắng hồng lên rất giống một cô bé khiến Kính Hoài bất giác bị mê hoặc.

Vũ Đồng quay lại và đi đến bên, Kính Hoài đã kịp lấy lại cái nhìn sâu sắc mạnh mẽ và tạo khoảng cách giữa hai người.

Như thể một thế kỷ trôi qua, Kính Hoài mới phá vỡ sự im lặng bằng cách nói chuyện: “Phòng ngủ ở tầng thứ hai, đầu tiên cất hành lý đi đã!”

Vũ Đồng không làm theo lời anh, cô lấy một hơi thật sâu: “Tại sao mang em tới đây? Niệm Dư không sống ở đây mà!”

Nháy mắt giọng Kính Hoài khôi phục lại vẻ lạnh lẽo, nghiêm trọng trước đó. “Quên những gì em đã hứa à? Em phải sống với tôi và phải thực hiện tất cả những nghĩa vụ của một người vợ cho đến khi tôi nghĩ rằng em có đủ điều kiện để gặp Niệm Dư, khi đó, tự nhiên em sẽ được gặp con bé.”

“Em không quên!”- Vũ Đồng ngượng ngùng trả lời.

Sau đó, vào một ngôi nhà nhỏ gần nắp. Anh chính thức ra lệnh với khẩu khí lãnh đạm: “Tủ lạnh trống rỗng, gọi số này mua thực phẩm, nói với họ gửi một ai đó đem tới đây.”

Anh đưa cho cô một thẻ rút tiền.

Vũ Đồng chỉ có thể làm chính xác như anh nói. Cô lấy thẻ và bắt đầu sắp xếp hành lý, anh nói và cho cô biết: “Nông trại có việc, tôi phải đi xử lý. 7 giờ tối, Tôi sẽ trở lại và muốn có bữa tối hoàn toàn sẵn sàng.”- Sau đó, anh vội vã bỏ đi.

Vũ Đồng giật mình, mất một lúc để định thần. “Thế nào mà tất cả điều này xảy ra? Cô không những ở trong nhà của Kính Hoài mà còn phải làm bữa tối để anh ấy sẽ trở lại ăn?”

RRR

Vũ Đồng bận rộn cả buổi chiều để dọn dẹp cả ngôi nhà. Cô lau sạch bụi bặm. Sau dọn dẹp xong, cô gọi điện đến cửa hàng để đặt thực phẩm và nhu yếu phẩm hàng ngày: “Xin vui lòng gửi chúng đến càng sớm càng tốt.” Trong khi chờ, cô dùng một đóa cúc nhỏ cắm vào một chiếc bình để cả ngôi nhà trông đẹp và ấm áp hơn.

Mất một lúc, nhân viên giao hàng tại cửa hàng thực phẩm và nhu yếu phẩm mới đem đồ đến. Sau đó, Vũ Đồng sắp xếp một chút rồi bắt đầu làm bữa tối.

Đến bảy giờ tối, cô đã làm xong bữa tối như ở nhà hàng. Khoảng bảy hơn thì cô nghe thấy tiếng xe của Kính Hoài bên ngoài, cô đã ra mở sẵn cửa đón anh.

Kính Hoài vui khi thấy nụ cười của cô: “Không thể nghĩ ra em ở cửa chờ anh về nhà.”- Tiếng nói của anh có một cảm xúc tinh tế.

“Em nghe thấy tiếng của xe.”

Cô có vẻ hơi nhút nhát và khó xử như thể quay trở lại năm mười tám tuổi.

Anh nắm tay cô vào nhà. “A- thơm quá, bữa tối đã sẵn sàng chưa?”- Tiếng nói của anh thực sự thoải mái và hạnh phúc.

Còn ngon hơn trong nhà hàng. Cô đã dành cả tâm trí vào để chuẩn bị.

Đây là bữa tối thập phần ngon miệng với sa- lát xà lách, măng tây sốt nước tương, cá tuyết hấp khổ qua thịt gà không đắng mà vị lại rất ngon và rất lạ miệng hơn nữa lại giải nhiệt tốt.

Trên bàn đặt một bình hoa cúc nhỏ màu vàng và hoa hồng rất đáng yêu trong đó lại có một ngọn nến rất lãng mạn và ấm áp.

Rõ ràng là Kính Hoài ăn rất ngon, Vũ Đồng xem anh ta ăn với một cảm giác hài lòng quá đổi hạnh phúc dấy lên trong tim.

Bảy năm trước, nếu cô không chọn đi học thì hiện nay ngồi ở bàn này không chỉ có Kính Hoài mà bên cạnh còn có con gái cô- Niệm Dư. Suy nghĩ đó khiến cô không khỏi cảm thấy một chút chán nản.

“Kính Hoài, bao lâu nữa thì anh mới cho em gặp Niệm Dư và cho em sống cùng con bé?”- Cô không thể không hỏi.

Kính Hoài không trả lời cô. “Em đã ăn đủ chưa?”

Vũ Đồng gật đầu, thận trọng nhìn anh.

“Chúng ta ra phòng khách.”- Anh dời ghế của mình rồi kéo cô lên.

Vũ Đồng đón cái nhìn của ông hướng vào phòng khách, trên một mặt tường có tủ sách được đặt đầy sách nghiên cứu ở bên của tủ sách có một bộ sofa một màu mềm mại và thanh lịch.

Vũ Đồng đón cái nhìn của anh hướng vào phòng khách, trên một mặt tường có tủ sách được đặt đầy sách nghiên cứu ở bên của tủ sách có một bộ sofa một màu mềm mại và thanh lịch.

Kính Hoài bật chiếc đèn nhỏ bên cạnh ghế và nằm thoải mái trên sofa.

Vũ Đồng không biết tại sao lại như vậy, cuối cùng không kìm được hỏi: “Anh chỉ cần trả lời thôi.”

Một lúc lâu sau khi yên lặng, anh nói: “Hãy đến đây Vũ Đồng.”

Vũ Đồng ngập ngừng một lúc mới đi đến ngồi cạnh anh. Kính Hoài đưa tay lên vuốt ve cô.

“Điều quan trọng là ở em, nếu em cư xử phù hợp với các yêu cầu thì sẽ sớm được gặp Niệm Dư.”- Anh chậm rãi nói.

Vũ Đồng im lặng nhắm mắt và gật đầu. Cô không có cách nào khác!

Tay Kính Hoài di chuyển khắp chân cô và sau đó nói: “ngồi xuống đây!”

Cô cảm thấy không còn sức để phản kháng lại anh chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên người anh. (ông nỳ, chơi khó chị ý quá!!!)

Anh giữ lấy eo cô, bắt đầu hôn lên chiếc cổ trắng ngần rồi nhấp nhấp dái tai cô, hai bàn tay anh không an phận di chuyển khắp trên người cô.

Cơ thể Vũ Đồng trở nên vô lực, cô không thể không hỏi:

“Chỉ bằng cách này để chứng minh điều đó à?”- Giọng nói của cô run rẩy và gấp gáp.

“Không.”- Anh trả lời lơ đãng, luồn tay mình vào trong áo, sau đó từ bụng di chuyển lên trên...

Đây là một cách mà tay anh phóng thích đam mê nơi cô khiến cô như bị thiêu đốt. Đây là phương thức của anh. Sau đó anh kéo... của cô (đổ mấy nàng đó là gì)

“Anh hy vọng em không mặc một trong những thứ đồ này vào ban đêm.”- Anh ném “thứ đó” xuống đất.

“Anh đỡ phải cùng nó chiến đấu một trận.”

“Anh muốn qua đêm ở đây?”

“Tất nhiên, anh muốn nhìn thấy tất cả biểu hiện của em, không qua đêm ở đây sao có thể thấy được!”

Sau đó, cô bị anh áp đảo trên chiếc ghế dài, áo của cô bị xốc lên. Anh hôn hít, nhấp nháp khắp người cô đến khi cô mềm nhũn, tê liệt, vô lực không thể nhận biết bất cứ điều gì. Khắp thân thể cô lưu lại không ít dấu hôn của anh.

Đột nhiên anh đứng dậy, bế cô lên phòng ngủ ở tầng hai.

Sau khi vào phòng ngủ, anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình và của cô rồi gắt gao áp chặt vào cô không để lại một khe hở nào.

Anh yêu như cuồng phong bạo vũ cần quét cô, không cho cô thời gian để thở. Anh giống một con mãnh thú ngẫu nhiên ăn thịt con mồi như để lấy lại bảy năm mất mát.

Cả đêm anh liên tục cùng cô triền miên, dây dưa khiến cô sức cùng lực kiệt. Sau đó họ cùng chìm vào giấc ngủ êm đềm.

RRR

Thức dậy vào ngày hôm sau, Vũ Đồng nghe thấy âm thanh dội ra từ phòng tắm. Cơ thể cô mềm nhũn, không muốn di chuyển.

Sau đó, Kính Hoài bước ra từ phòng tắm. Anh quấn một chiếc khăn dưới hông, phần trên cơ thể để trần. Ngực anh thật rộng và mạnh mẽ, mái tóc đen dày lúc này có vài giọt nước chảy ra, tầm vóc cao lớn của anh làm nên nét quyến rũ chết người của một người đàn ông. Là một người phụ nữ, cô không nghi ngờ gì rằng anh sẽ dễ dàng đánh cắp trái tim của đối phương.

Như thể nhận thức được cô đang ngắm mình, anh nhếch môi nở nụ cười mang tà ý. “Em nhìn vui không?”

Ngay lập tức Vũ Đồng đỏ mặt vội dụi người vào trong chăn. Ánh mặt trời ban sớm lách qua cửa sổ, nhẹ nhàng đậu trên đôi vai trần của cô, những sợi tóc ngang bướng vương trên giường như những đám hắc vân hòa cùng làn da trắng như bạch ngọc tạo thành hình ảnh tương phản sắc nét.

Kính Hoài nhìn cô đắm đuối, thấy tim mình lỗi nhịp, trong ngực chợt có một làn sóng cảm xúc không thể giải thích làm anh thấy vừa đau đớn vừa ngọt ngào.

“Chết tiệt!”- Anh nhẹ giọng nguyên rủa. Tại sao cô lại luôn có rất nhiều điều khiến anh mê mẩn vậy, chẳng lẽ bài học bảy năm trước chưa đủ hay sao?

“Nhanh ra khỏi giường chuẩn bị bữa sáng cho tôi, tôi còn phải đi làm.”- Giọng anh đột nhiên trở nên bình lặng và băng lãnh.

Vũ Đồng chỉ im lặng chịu đựng sự thất thường của anh. Cô lập tức nhảy ra khỏi giường vào phòng tắm làm vệ sinh và sau đó nhanh chóng mặc quần áo, xuống làm bữa sáng thịnh soạn cho anh.

Vũ Đồng làm cho anh một tách cà phê, trứng rán, vài lát bánh mì nướng và mút quả mâm xôi mà anh thích ăn.

Kính Hoài không nói gì, chậm rãi ăn bữa sáng, uống cà phê.

Vũ Đồng thấy thật hạnh phúc khi nhìn anh ăn sáng, cô cười: “Em thấy mình như một người vợ vì người chồng yêu quý mà làm bữa sáng để chồng có tinh thần thoải mái để làm việc vậy.”

Đột nhiên Vũ Đồng thấy hối tiếc vì khuôn mặt của anh làm không khí xung quanh đóng thành một lớp băng. Cô trách không thể tự cắn lưỡi mình, sao không nói chủ đề nào khác mà lại chọn ngay một chủ đề nhạy cảm như vậy chứ!

Cô len lén nhìn trộm khuôn mặt phẳng phất nét không nhăn nheo của anh.

“Chúng ta đã từng như vậy, không phải sao?”- Anh cười. “Vũ Đồng, đáng tiếc là cô đã không cho tôi cơ hội để có cuộc một sống gia đình, nếu không thì đã không phải như ngày hôm nay rồi.”

Anh nhìn cô với con mắt trách móc, muốn được một sự giải thích.

Vũ Đồng chỉ có thể im lặng ngồi như pho tượng, anh đã nhanh chóng đứng dậy, đẩy cửa ra khỏi bếp mang theo cà phê. Buổi sáng tốt đẹp đã bị phá hủy hoàn toàn.

Quay lại, anh nói: “Tối nay, 7 giờ tôi sẽ trở lại ăn tối.”

“Vâng!”- Cô vội vàng trả lời Kính Hoài nhưng âm thanh yếu ớt truyền qua cánh cửa như tiếng muỗi kêu.

RRR

Việc này đã kéo dài ba tuần, mùa hè đã trôi qua hơn nửa. Toàn bộ trang trại tràn ngập bởi tiếng ve.

Kính Hoài ở đây mỗi tối để ăn cơm và rời đi ngay khi bình minh tới, sau khi ăn bữa sáng Vũ Đồng chuẩn bị cho anh.

Kính Hoài luôn nóng lạnh thất thường với cô. Họ nói về những ngày tình yêu cuồng nhiệt nhưng lại không nói về Niệm Dư và quá khứ.

Vũ Đồng thực sự thấy mình như một bà nội trợ và cô hạnh phúc khi đóng vai đó, cô đã quen yên tĩnh làm công việc hằng ngày. Miễn là không chạm vào vết thương bảy năm trước thì họ giống như một cặp vợ chồng yêu thương nhau. Họ có một thỏa thuận ngầm là không đề cập đến các việc không vui trong quá khứ!

Như thường lệ, phòng khách tối nay lại tràn ngập trong tiếng nhạc lãng mạn cùng ánh sáng mờ ảo.

Kính Hoài tình ngồi trên ghế, trên bàn có cà phê, Vũ Đồng cuộn tròn, đầu gối lên đùi anh. Đây là cách họ hay ngồi với nhau buổi tối.

“Em muốn đi Đài Bắc một chuyến, chỉ hai ngày thôi.”- Cô thì thầm.

“Để làm gì?”

Anh nhanh chóng chuyển ánh nhìn, dán chặt vào cô.

“Em phải trở về Đài Bắc để làm một số việc.”

“Có việc gì đã xảy ra?”- Anh hỏi một cách nghi ngờ.

Vũ Đồng thở dài, chịu đựng ánh nhìn độc đoán của anh.

“Em phải bán căn hộ, thu xếp nốt công việc sau khi xin nghỉ và giải quyết các tài khoản ở ngân hàng.”- Dưới sự theo dõi của anh, cô chỉ có thể nói sự thật.

“Em tính sẽ không bao giờ quay lại Đài Bắc nữa, phải không?”- Giọng nói bình thản nhưng mang vẻ u ám và thâm trầm khiến cô không thể hiểu được suy nghĩ của anh.

Vũ Đồng nhìn vẻ khó hiểu của anh. Có lẽ anh còn hơi ngần ngại cô lại gạt bỏ hết mọi việc, bỏ đi như hồi trước.

Tuy nhiên, chỉ còn con đường duy nhất này cho cô lựa chọn!

“Để được gần Niệm Dư em nghĩ chỉ còn cách là phải trở lại Đài Bắc thu xếp công việc.”- Cô nhắm mắt, chấp nhận số phận trả lời trung thực.

“Đi bao lâu?”- Mắt Kính Hoài ngay lập tức ánh lên một tia thoải mái và hài lòng nhưng lại biến mất ngay sau đó mà cô đã không nhận thấy được.

“Ít nhất là hai ngày, vì em đi bằng ô tô nên có thể mất nhiều thời gian hơn.”- Cô cho biết.

“Không phải lái xe về đó! Anh đặt vé tại sân bay Cao Hùng, em về Đài Bắc rồi sau khi xong việc phải quay lại ngay.”- Anh ra lệnh.

“Vâng!”- Vũ Đồng gật đầu ngoan ngoãn. Sau một lúc, cô ngập ngừng hỏi: “Niệm Dư không thắc mắc tại sao dạo này anh không ngủ ở nhà à?”

“Không!”- Con bé đã được Ánh Thần và Ái Nguyên chăm sóc nên con bé không biết. Anh vừa chơi đùa với mái tóc cô vừa trả lời.

“Ánh Thần biết anh đang ở đây?”- Cô hỏi.

“Nó biết nhưng anh không nói những điều chúng ta thỏa thuận cho nó biết.”

“Ái Nguyên với anh hay ở cùng một chỗ với nhau à?”- Vũ Đồng cố làm giọng mình bình tĩnh và lãnh đạm nhất.

“À, cô ấy thường xuyên đến nông trại và lại là giáo viên piano của Niệm Dư nên anh đã chuẩn bị cho cô ấy một phòng.”- Anh nhẹ nhàng hôn lên cổ cô, giọng điệu mơ hồ, cầu thả.

Bị anh kích thích nhưng Vũ Đồng còn nhiều chuyện muốn hỏi nên không thể tập trung. “Cô ấy vì anh mà miễn cưỡng làm bảo mẫu cho Niệm Dư...”

Câu nói chưa hoàn thành đã bị anh làm cho gián đoạn.

“Ánh Thần có số điện thoại ở đây, nếu có chuyện gì thì nó gọi ngay.”- Giọng anh có chút thiếu kiên nhẫn, bất ngờ nắm chặt cằm cô khiến cô phải đối mặt với anh.

“Em mệt mỏi vì nhắc nhở bốn phận của anh hay đang thấy phiền phức khi anh ở cạnh em?”- Anh hỏi quyết liệt.

“Không, em không bao giờ có ý nghĩa đó.”- Cô gần như nói lắp.

“Em không ghét anh ở cạnh em sao? Tuyệt vời!”- Anh vội vã đến bên cô như mọi đêm, ép lên cô trên ghế sofa bằng cả thân hình cùng nhu cầu không giới hạn của mình.(xì, lại bắt đầu...ông này...)

Anh mạnh mẽ, bá đạo hoan ái, cô chỉ có thể chặt chẽ ôm lấy anh mặc cho anh ngông cuồng, dữ dội cướp bóc.(oa...oa...biết ngay mà. tội chị VĐ)

Vũ Đồng trở về Đài Bắc, đầu tiên cô đến ngân hàng để giải quyết các tài khoản của mình và sau đó làm các thủ tục và từ biệt các đồng nghiệp sau khi từ chức. Sau bữa trưa, cô suy nghĩ về việc liệu có nên để lại tin nhắn cho Trần Hạo Minh hay không.

Sau đó, cô quyết định để lại một tin nhắn trên ghế của mình. Có thể không gặp nhau tốt hơn để tránh sự bối rối cho hai người.

Quay trở lại căn hộ nhỏ của mình đã mua, Vũ Đồng thu dọn đồ và đóng gói xong xuôi. Cô phải tìm một người nào đó mua căn hộ của mình nhưng vẫn chưa tìm được người phù hợp.

Chẳng bao lâu sau, chuông cửa reo, cô có một chút bối rối vì không biết là ai?

Cô mở cửa thì bên ngoài là Hạo Minh, anh muốn đến tạm biệt cô.

“Hi!”- Hạo Minh vẫn rất tươi tỉnh. “Anh nhận được tin nhắn của em và hơn nữa em lại từng là đồng nghiệp của anh vì vậy anh quyết định đến đây.”

“Anh vào đi!”- Vũ Đồng trịnh trọng mời anh vào, họ luôn luôn là bạn tốt của nhau. “Dạo này anh thế nào?”

“Tốt.”- Anh nhìn quanh rồi bước vào căn phòng lộn xộn. “Em thực sự muốn rời khỏi Đài Bắc à?”

“Vâng.”- Vũ Đồng cúi đầu.

“Anh hy vọng em sẽ thay đổi suy nghĩ và trở lại Đài Bắc.”- Anh nhìn cô thu dọn nốt số đồ đạc còn lại.

“Em đã chuẩn bị cho đám cưới chưa?”- Anh đột ngột hỏi.

“Đám cưới? đám cưới của ai?”- Vũ Đồng ngạc nhiên đứng thẳng lên.

“Chồng cũ của em đó! Anh ta chưa sẵn sàng để kết hôn một lần nữa à?”- Hạo Minh bối rối.

“Chúng em chưa nghĩ về hôn nhân.”- Ánh mắt Vũ Đồng u ám.

Sau ba tuần cô và Kính Hoài ở chung, cô đã phát hiện ra rằng anh thực sự là một người đàn ông tốt trong gia đình. Nhưng bây giờ cô đang ở trong tay anh và anh là người thực hiện các quy tắc của trò chơi mà không có chỗ mặc cả cho cô, chứ nói gì đến hôn nhân.

“Hiện tại, em sống ở đâu?”

“Em sống ở ngôi nhà trong trang trại của gia đình Kính Hoài ở Khẩn Đình và Niệm Dư sống ở nông trại Hằng Xuân.”

Hạo Minh hỏi tiếp:

“Em sống một mình à?”

Đột nhiên hai má Vũ Đồng đỏ ửng. Thật xấu hổ để trả lời câu hỏi này nhưng cô không muốn lừa dối anh. Cô thì thầm trả lời.

“Hắn thật rẻ mạt!”- Hạo Minh phẫn nộ.

“Hạo Minh, đây là do em tự nguyện.”

“Quên đi, giờ em đã bỏ việc nên anh không cần phải quan tâm đến việc em có tốt hay không nữa.”- Anh thất vọng nói.

Sau đó họ rơi vào trầm mặc, đột nhiên Hạo Minh cười phá vỡ sự yên lặng: “Hiện giờ, em và con gái có tiền bộ gì không?”

Có lẽ anh muốn khiến cô cảm thấy vui vẻ hơn.

“Không có gì, anh ấy vẫn không cho em gặp con bé.”- Vũ Đồng cúi đầu.

“Không có tiền triển gì?”- Hạo Minh nhảy dựng lên. “Hắn không cho phép em gặp con gái của em mà phải sống trong nhà của hắn để hắn làm bất cứ điều gì hắn muốn?”

“Anh không biết đó thôi, anh ấy sợ em sẽ đem Niệm Dư đi nên anh ấy nói em phải sống với anh ấy cho đến khi anh ấy thấy em đủ khả năng làm một người mẹ.”- Cô nhanh chóng giải thích.

“Ồ! Vũ Đồng.”- Hạo Minh nổi cáu. “Em có biết là mình đang bị hắn lợi dụng hay không hả?”

Vũ Đồng không quá kịch liệt cũng không biện hộ, mà chỉ thấy lương tâm thật tội lỗi nhưng không dám nói.

“Tại sao em không nghĩ rằng đã đồng ý một điều kiện vô lý với Kính Hoài?”

Hạo Minh nghiêm túc nhìn nhận sự việc như thể đó là một số tiền to lớn. Phải mất một lúc anh mới mở miệng hỏi cô câu tiếp theo:

“Em yêu anh ta à?”

Mất Vũ Đồng mở to, cô chưa bao giờ nghĩ về vấn đề này- phải nói rằng cô không dám nghĩ về vấn đề này!

“Cô yêu Kính Hoài không à? Bảy năm trước, trái tim chân thành cùng tình cảm thuần khiết của cô đã trao cho Kính Hoài, còn bây giờ thì sao? Cô rất sợ tình hình đã trở nên quá phức tạp và không muốn lạc lối trong tình yêu của riêng mình.

“Anh đoán được câu trả lời khuôn mặt em.”- Hạo Minh chán nản nói. “Là bạn bè, anh phải cảnh báo em rằng em phải thật cẩn thận nếu anh ta có ý nghĩ trả thù em.”- Anh quay người chuẩn bị đi về.

Vũ Đồng tiễn anh đến tận cửa với cảm xúc lẩn lộn và tuyệt vọng: “Hạo Minh, tạm biệt! Trong bất kỳ trường hợp nào, anh luôn là bạn của em.”

Hạo Minh đi, từ giờ trở đi cô biết là chỉ có thể một mình đấu tranh không được quay đầu lại

6. Chương 06

Chương 6

Vũ Đồng trở lại trang trại thì đã hơn bốn giờ chiều, mặt trời đã lấp lánh nơi cuối trời nhưng trong dáng chiều vẫn mang hơi ấm của vầng thái dương. Kính Hoài trở về nhà không gây một tiếng động cũng là lúc cô đang tắm để lấy lại tinh thần và phục hồi sau những mệt mỏi.

Trong phòng tắm, hơi nước đầy cả căn phòng. Cô cởi quần áo và quấn quanh mình bằng một chiếc khăn nhưng do tiếng nước quá lớn nên cô đã không nhận thấy có người ở phía sau.

“Em đã trở lại!”- Kính Hoài không biết đã đứng phía sau cô từ khi nào. Anh đội mũ phớt rộng vành và mặc một chiếc áo bông rộng cùng quần jean như một cao bồi, trông thật trắng kiêu, khỏe khoắn.

“Em đang chuẩn bị tắm.”- Cô mỉm cười với anh.

Anh nổi hứng, lập tức ném bỏ mũ của mình vào phòng ngủ. “Em sẽ không muốn tắm đâu!

“Á.”- Khăn tắm trượt khỏi người Vũ Đồng, cô nhanh chóng vào bồn tắm nhưng anh vẫn còn đứng đó dường như không rời khỏi phòng tắm, anh chăm chú nhìn cô làm cô cảm thấy rất xấu hổ.

“Anh muốn tắm với em à?- Sau đó khi thốt ra câu đó, cô hận là không thể tự cắn lưỡi mình một cái.

“Anh rất muốn nhưng bây giờ anh muốn ngồi xem em tắm thế nào.”- Anh mỉm cười hạ nắp bồn cầu xuống, ngồi lên trên đó nhìn cô.

“Chuyển đi tốt không?”

“À, chỉ một một chút thôi.”- Cô khép mắt nằm trong bồn tắm trả lời, bong bóng xà phòng cùng hơi nước che khuất cơ thể mệt mỏi của cô. Mùi hoa oải hương tươi mát tràn đầy phòng tắm.

“Hôm nay anh làm những gì?”- Cô muốn biết một số tin tức của Niệm Dư.

“Không có gì quan trọng, anh cùng công nhân đỡ để ột con bò.”- Anh vừa nói vừa đi đến kì lưng cho cô.

“Ngoài gia súc, trên trang trại cũng có ngựa, phải không?”

“Làm thế nào mà em biết? Anh vừa nuôi thử một vài con ngựa nhỏ, không nhiều nhưng rất thú vị.”

“Ánh Thần đã nói với em là Niệm Dư cưỡi ngựa nên em đoán là phải có.”

“Hai người đã liên lạc với nhau từ trước.”- Anh vừa xoa bóp cột sống cô để cô thấy thoải mái hơn vừa nói.

“Anh nghĩ em sẽ đổi ý, ở lại Đài Bắc.”

Vũ Đồng vẫn nhắm nghiền mắt, thì thầm: “Kể từ khi em đến đây, không bao giờ em nghĩ rằng sẽ trở lại Đài Bắc.”- Cô không biết rằng lời thú nhận trên thành đó khôn ngoan như thế nào.

“Em có gặp ai khi trở về Đài Bắc không?”- Anh đề cập đến Hạo Minh.

Vũ Đồng mở hờ mi mắt trộm nhìn vào anh. “Anh ghen?”- Không! Nhưng trong thâm tâm cô lại hy vọng anh có một chút ghen tuông.

“Có, Hạo Minh đã đến căn hộ của em.”- Cô thừa nhận với anh.

“Hắn ta nói những gì?”- Anh nhìn chòng chọc đầy ý tứ vào thân hình ả ướt của cô.

“Anh ấy chỉ muốn thấy em lên đường và nói lời tạm biệt với em thôi!”- Vũ Đồng tránh né vấn đề quan trọng nhiều nhất có thể.

“Anh ta có biết chúng ta sống với nhau không?”- Câu hỏi bất ngờ của anh làm cô mất vui.

Từ sống chung khiến cô khó chịu!

“Có!”- Cô vẫn trả lời thẳng thắn.

“Không phải là anh ta cho em một số lời khuyên à?”

“Có.”- Vũ Đồng hạ mi mắt công nhận. “Hạo Minh cho em biết một số chuyện khiến em cảm thấy hơi khó chịu, hy vọng anh ấy sai.”

“Anh ấy nói rằng anh sử dụng Niệm dư để uy hiếp em, rằng anh không hề có ý định để em gặp Niệm Dư. Có lẽ, anh chỉ muốn lấy con bé ra để báo thù em.”- Vũ Đồng không thể không nói ra, thực sự cô cũng muốn biết cô như thế nào trong lòng Kính Hoài.”

“Thật không?”- Giọng nói Kính Hoài thay đổi, trở nên sắc lạnh. “Em cũng nghĩ như vậy?”

“Không, em nói với anh ấy là anh sẽ cho em gặp Niệm Dư!”- Nói đoạn, cô đưa tay định chạm vào người anh nhưng anh đã đứng dậy không để cô chạm vào.

“Kính Hoài, anh cho em gặp Niệm Dư, phải không?”- Cô nôn nóng hỏi.

“Chúng ta cần một khoảng thời gian nữa.”- Anh trả lời lạnh lùng.

“Lâu hơn nữa sao?”- Vũ Đồng đứng dậy, bước theo anh. Cô biết nếu anh thực sự yêu cô thì sẽ không tách Niệm Dư ra khỏi cô và anh sẽ thích Niệm Dư biết sự hiện diện của cô.

“Đừng có được một tắc lại muốn tiến thêm một thước!”- Đôi mắt đen sâu thẳm của anh ánh lên tia khó chịu.(cái này tranh giữ nguyên theo bản tiếng trung chứ không theo như ss misssoo dịch hộ là “đừng có được voi đòi tiên”— thanks ss nhiều nhiều)

Vũ Đồng nhụt chí một chút nhưng sau đó lại can đảm nói: “Em không thể đợi từng ngày như thế này nữa.”

Kính Hoài rõ ràng là đang tức giận, mặt anh thật là đáng sợ. “Cô không đủ điều kiện để mặc cả với tôi, nếu không chịu được thì chỉ cần bỏ đi thôi!”- Giọng anh trở nên trầm trọng và lãnh khốc khiến cô không tự chủ được mà cúi gằm mặt xuống.

Kính Hoài bước ra khỏi phòng tắm. Vũ Đồng kinh ngạc đứng lên theo, với vội một chiếc khăn tắm nhanh chóng quấn quanh mình.

“Kính Hoài – em không yêu cầu anh gì nữa!”- Cô hoảng hốt nhưng anh đã đi về phía trước mà không nhìn lại, cô chỉ có thể sợ hãi đuổi theo anh. Cô biết cô không nên tức giận hay buộc anh phải làm gì.

“Kính Hoài- đừng đi, đợi em với!”- Cô chạy theo anh xuống lầu, không thấy anh trong phòng ngủ. Cuối cùng cô thấy anh đang ngồi trong nhà bếp uống rượu. Cô sợ tình hình không khuyên giảm liên lao đến ôm lấy anh.

“Tuyệt, anh nghĩ em sẽ đến.”- khuôn mặt cô bị vui trong cơ bắp khỏe mạnh của anh.

Kính Hoài đặt ly rượu xuống trong nháy mắt hoài nghi nhìn cô: “Có không?”

“Vâng, nhưng xin anh đừng đi!”- Vũ Đồng thoải mái vòng cánh tay của mình quanh eo anh, thì thầm.

Anh giơ tay kéo cô vào vòng tay của mình và nhẹ nhàng tháo khăn. Cô vô lực dựa vào anh, không muốn kháng cự.

Anh nhẹ nhàng miết ngón tay cái lên...cô. (he, tranh biết các nàng thừa hiểu.)

“Nếu em thực sự vui vì anh đã không đi thì sao lại không cho anh thấy điều đó nhỉ?” giọng anh nói của anh khàn khàn, trầm thấp.

Vũ Đồng nhìn ra, cửa sổ vẫn mở cùng dư âm của ánh hoàng hôn bên ngoài, bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy hai người từ đó.

“Kính Hoài, ai đó đứng ở cửa sổ sẽ thấy chúng ta.”- Cô rên rỉ.

“Không có ai ở trang trại cả, anh đã cho tất cả bọn họ nghỉ rồi.”- Kính Hoài nhìn lên, quả thực ánh mặt trời chiếu lên tấm thân mịn màng, tinh tế của cô có hơi lộ liễu quá! Anh không muốn có bất kỳ nguy cơ người nào nhìn thấy.

Vì vậy, anh đành bế cô lên phòng ngủ trên lầu, bắt đầu khởi động một loạt cuộc tấn công cuồng nhiệt, để lại không ít dấu ấn của mình lên cô.

RRR

Mối quan hệ của cô và Kính Hoài ngày một hài hòa hơn, sống với anh làm cô cảm thấy rất hạnh phúc. Mỗi ngày đều nấu ăn cho anh và làm việc nhà đã trở thành một niềm vui của cô. Nhưng anh không đề cập đến việc cho cô gặp Niệm Dư làm cho rất cô rất khó chịu.

Tháng bảy đã qua được hơn một tuần, miền nam Đài Loan vẫn là nơi vui chơi thu hút trong nước và du khách đến đây cũng tăng lên.

Từ khi Vũ Đồng tới đây, cô chưa có cơ hội đi dạo quanh trang trại .

“Em muốn đi dạo quanh trang trại không?”- Đột nhiên Kính Hoài đề xuất.

Vũ Đồng thấy thật lạ lùng nhưng cũng rất hạnh phúc vì họ chưa bao giờ làm bất cứ việc gì với nhau vào ban ngày cả. Cô phải chờ đến bảy giờ tối mỗi ngày mới được thấy anh.

“Hôm nay anh không phải làm việc à?”- Cô cố nén để không nhảy lên vì vui sướng.

Kính Hoài nhún vai thờ ơ. “Những việc ở trang trại và nông trại đã được tá điền giải quyết hết rồi nên không có vấn đề gì.”- Anh cắn bánh mì và uống sữa. “Nếu em không muốn đi thì anh không miễn cưỡng.”

“Ồ, em muốn đi!”- Vũ Đồng vội vàng trả lời. Ở đây rất lâu rồi nhưng cô chưa bao giờ được thăm thú toàn bộ trang trại, cô nhớ cảm giác được nằm trên nền cỏ xanh hòa mình với tự nhiên.

Kính Hoài tiếp tục ăn sáng, trên khuôn mặt ẩn hiện nụ cười. “Nhớ đội một cái mũ đấy, đó là biện pháp hữu hiệu để bảo vệ em khỏi cái nắng gắt của mùa này nếu em không muốn bị cháy da.”

Vũ Đồng vui vẻ lên lầu chuẩn bị cho chuyến đi.

Cô mặc một chiếc quần bò cùng áo phông màu trắng, bôi chút kem chống nắng và sau đó chải hết tóc ra sau, túm lại, cột thành một cái đuôi ngựa, đi đôi dép bệt mềm mại. Trông cô giống hệt một thanh niên mười bảy, mười tám tuổi tràn đầy nhựa sống và trẻ trung.

Như có thần giao cách cảm giữa họ, Kính Hoài cũng mặc quần bò và áo phông trắng thật mát mẻ và sang trọng.

Họ mặc giống như một cặp tình nhân làm trái tim cô ngập tràn hạnh phúc.

Họ mặc giống như một cặp tình nhân làm trái tim cô ngập tràn hạnh phúc.

Kính Hoài không biết lấy được ở đâu ra một chiếc xe đạp, Anh để Vũ Đồng ngồi trên thanh sườn xe phía trước mình.

Gió nhẹ nhàng lách qua từng sợi tóc mai của cô. Cơ thể cô thư giãn tựa vào Kính Hoài, hai tay khoanh trước ngực.

Trước mắt là trời xanh, mây trắng hòa cùng dốc cỏ xanh tươi. Cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc và hiểu được cảm giác đó đang trào dâng trong tim cô như thế nào. Cô hy vọng những phút giây yên bình, hạnh phúc này sẽ không bao giờ hết.

“Muốn xuống đi dạo không?”

“Có!”- Cô vui vẻ trả lời.

Họ dừng lại, để chiếc xe đạp bên cạnh con đường mòn rồi đi đến dốc cỏ xanh vô tận. Ánh nắng mặt trời, cây cỏ xanh tươi. Cảnh quan quen thuộc cùng không khí thân quen như để nhắc nhở họ hoài niệm về mùa hè xưa.

Những đám mây trên bầu trời thong thả trôi, từng cơn gió nhẹ nhàng đùa nghịch trên thảo nguyên tạo thành nhiều đợt sóng cỏ xanh rì. Vũ Đồng sâu sắc hít hương thơm của cây cối nơi đây, thật quen thuộc, thật quyến luyến tựa như bảy năm trước. Nước mắt lại trực trào ra, cô vội vã hít sâu, thu gọn những giọt nước mắt đó vào trong lòng. Đây là một ngày tốt đẹp và cô không muốn bụi bặm của quá khứ giết chết tâm trạng tốt đẹp của mình.

“Ngồi xuống đây đi!”- Kính Hoài đưa cô đến bãi cỏ, nơi có bóng mát của cây. Cô nép sát vào ngực anh.

“Như thế này thật đẹp, giống như trước kia vậy!”- Vũ Đồng hài lòng, giọng nói dễ chịu.

Kính Hoài gật đầu: “Em trong trí nhớ của anh cũng như bây giờ, đều rất đẹp.”

Vũ Đồng ngẩng đầu lên, đưa hai tay của mình vòng quanh cổ anh, cao hứng hôn lên mặt anh một cái.

Kính Hoài ôm cô vào lòng, dường như trong tích tắc rơi vào một đoạn ký ức. “Vũ Đồng, cho anh biết tại sao lúc đó em lại không cho anh biết khi mang thai nhưng dì em và cha mẹ anh lại biết?”

Vũ Đồng im lặng, cô nghĩ rằng anh không muốn nói về quá khứ.

“Em không biết mình có thai. Mỗi sáng thức dậy, em cảm thấy mệt mỏi và buồn nôn. Vì vậy, em đã đi đến bác sĩ khám và rất bất ngờ khi biết kết quả, trong khi em không biết làm thế nào thì dì em đã gọi điện nói với cha mẹ anh và sau đó anh đến.”- Đó không phải là một ký ức hạnh phúc.

“Anh nhớ.”- Giọng nói Kính Hoài rất buồn. “Anh nhớ cha mẹ anh đã nói chuyện với chú của em về em. Khi đó tại sao em không tin vào anh?”

Vũ Đồng nhớ lại, không tránh khỏi xấu hổ, nóng mặt lên: “Em cảm thấy rất xấu hổ.”

“Anh nói chuyện về việc là bố của bào thai em đang mang một cách công khai nhưng em không có cách nào để chấp nhận tất cả mọi thứ.”

“Tại sao em lại cảm thấy xấu hổ?”- Sau bảy năm, Kính Hoài rất muốn biết sự thật lý do tại sao cô lại kháng cự?”

“Ách, em đang mang thai mà chúng ta chắc chắn...”- Vũ Đồng không thể tiếp tục chủ đề.

“? Phải không?”- Anh ngắt lời cô.

Cô hít một hơi thật sâu và gật đầu: “Khi đó em mới yêu, không có khái niệm gì về hôn nhân, không lâu sau khi cha mẹ em mất, em đã mang thai. Đó là một sự xấu hổ, không phải sao?”

Cô biểu hiện đau đớn tiếp tục: “Và anh nhìn rất tức giận, em càng sợ liên lạc với anh hơn. Anh có tức giận hay không khi em không nói cho anh đầu tiên?”

“Có lẽ!”- Anh nhìn xa xăm vào chiếc quần bò, hai tay nhẹ nhàng chạm vào vai cô: “Em nghĩ rằng anh giận ư?”

“Em nghĩ anh tức giận với em vì anh phải kết hôn vì em lỡ mang thai.”- Đôi mắt Vũ Đồng buồn bã.

“Anh nói sẽ kết hôn với em.”

“Em biết.”- Vũ Đồng trả lời. “Nhưng anh cũng đã nói với em rằng vì em mang thai, nếu không anh có thể sẽ không cưới em.”- Câu này vào thời điểm đó đã làm cô đau đớn vô cùng

“Có.”- Anh ôm chặt cô và chống cằm lên đầu cô, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

“Thời điểm đó, em còn quá trẻ nên anh muốn chờ khi em lớn lên một chút thì mới...(chỗ này mọi người tự hiểu, ai hem hiểu hỏi ss missoco naz) Ngay từ đầu, anh không nên có ý định chạm vào em nhưng anh không thể không... mới làm em mang thai.

Họ đột nhiên lạc trong ký ức. Nước mắt Vũ Đồng trượt dài, khẩn thiết nhìn anh trong khi anh cũng chăm chăm nhìn cô, ánh mắt ngưng đọng và sâu sắc.

“Vũ Đồng, cho anh biết em đã bao giờ yêu anh chưa?”- Kính Hoài phá vỡ sự im lặng hồi.

“Ôi, em luôn yêu anh, Kính Hoài!”- Cô quay lại và ôm chăm lấy anh ta không còn đàn áp

Ánh mắt Kính Hoài ánh lên tia đau đớn dữ dội nhưng sau đó lại ngay lập tức trở lên đen tối.

Anh đẩy cô ra. “Thật không? Nếu em yêu tôi thì bảy năm trước sẽ không bỏ lại Niệm Dư và tôi để bây giờ khi đã đạt được mục đích nghiên cứu của em thì lại em xuất hiện trước mặt tôi!”- Anh lạnh lùng chất vấn.

Vũ Đồng sốc trước sự thay đổi sâu sắc trong tâm trạng của anh, nó diễn biến không như mong đợi một cách nhanh chóng.

“Anh có biết là anh cứng đầu và độc đoán như thế nào không, nếu em có một sự lựa chọn thì em đã không rời khỏi con và anh!”- Cô xin lỗi một cách chân thành.

“Hừ!”- Kính Hoài lạnh lùng cười. “Tôi sẽ khóc nếu cô lựa chọn những việc khác để không ngần ngại bỏ tôi và con tôi sang một bên nhưng cô lại không thể, cô chỉ muốn bỏ con lại đây để đến Đài Bắc.”

Vũ Đồng thấy biểu hiện lãnh đạm của anh trầm xuống, thuận theo nói: “Kính Hoài, anh như vậy là không công bằng! Anh biết rằng em chỉ cần đến trường đại học ở Đài Bắc thôi nhưng em không thể hiểu tại sao anh luôn không muốn em tiếp tục học tập? Tại sao anh không thích em học đại học?”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa.”- Kính Hoài rống lên giận dữ, đột ngột ngắt lời cô. Sau đó, anh bỏ đi.

Vũ Đồng vội vã chạy về phía trước nắm lấy cánh tay anh và nói với sự thất vọng và lo lắng: “Kính Hoài, chúng ta không nói về những chuyện trước đây nữa được không. Những ngày này không đủ để chứng minh rằng em yêu anh hay sao? Em thật sự không nói dối anh = em luôn luôn yêu anh, nói với em là anh tin em đi!”

Đôi mắt Vũ Đồng trong sáng thay lời bào chữa, khuôn mặt Kính Hoài cuối cùng đã dịu lại.

Giọng anh bình bình và hơi chế giễu: “Có thể! Có thể một ngày nào đó tôi thực sự sẽ tin.” Sau đó, anh rút tay về phía sau lưng

Vũ Đồng do dự không biết nên hay không nắm lấy tay anh lần nữa. “Hiện tại Kính Hoài không yêu thương cô, cô thực sự có thể có khả năng trao tình yêu của mình cho anh sao? Không quan trọng ngay cả khi thất bại không?”

Cuối cùng, cô kéo tay anh, nắm chặt lấy nó. Có lẽ bây giờ anh không tin cô do vẫn bị dằn vặt bởi việc bảy năm trước đây nhưng cô sẽ cố làm mọi thứ có thể để chứng minh cho anh thấy rằng cô yêu anh. Bảy năm qua, trái tim cô không bao giờ thay đổi. Cô muốn giành lại tình yêu của mình một lần nữa!

RRR

Hôm nay là một ngày đẹp trời, Vũ Đồng nhìn quanh, việc nhà đã hoàn thành. Cô xem các tạp chí, thấy nội dung cuốn nào cũng chán ngán và cô không thể tập trung vào việc đọc chúng.

Đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua trong tâm trí cô – cô có thể gọi đến trang trại để tìm Ánh Thần nếu may mắn thì có thể nói chuyện với Niệm Dư. Bây giờ, chắc Kính Hoài sẽ không đề phòng cô mạnh mẽ như ban đầu.

Cô quyết tâm gọi điện thoại.

“Alô! Xin hỏi có việc gì ạ?”- Cô nghe thấy tiếng nói của một phụ nữ trung niên.

“Tôi muốn gặp cô Diệp Ánh Thần.”- Vũ Đồng hắng giọng.

“Xin lỗi, nhưng hiện tại cô ấy không sống ở đây, thưa cô.”

“Cô ấy không sống ở đây á? Có thể nói cho tôi cô ấy đã đi đâu không?”- Vũ Đồng kinh ngạc.

“Tôi không biết, chỉ biết là cô ấy đi nghỉ thôi.”

“Vậy có cháu gái của cô ấy, Niệm Dư ở nhà không?”- Vũ Đồng hỏi hớp cổ lấy thêm thông tin.

“Chỉ có ông Diệp ở nhà, ngoài ra những người khác đã không có ở nhà một tháng nay rồi.”

Vũ Đồng hoàn toàn ngây người. Lẽ nào Kính Hoài đã cho tất cả mọi người đi?

“Xin chào!”- Giọng trong điện thoại thoại gián đoạn suy nghĩ của cô.

“Cảm ơn! Cô là Tô Vũ Đồng, vừa hỏi thăm mọi người trong nhà phải không.”

“À! Không phải khách khí, tôi là quản gia kiêm đầu bếp tại đây.”

“Xin hỏi, bà có biết làm thế nào để liên lạc với Diệp tiểu thư không?”- Vũ Đồng kích động, yêu cầu.

“Tôi không biết, có thể Diệp tiên sinh biết. Cô có muốn tôi giúp cô báo lại với ông ấy không?”

Vũ Đồng rõ ràng là biết Diệp tiên sinh mà bà ấy đang nói đến chính là Kính Hoài.

“Không, không, cảm ơn bà!”- Sau đó, cô ngay lập tức cúp máy.

Có lẽ cô sẽ nhận được một số manh mối khi bắt đầu năm học mới. Dù sao, chiếc xe của cô đã được Kính Hoài trả lại, cô tận dụng lợi thế đó quyết tìm ra manh mối.

KHUYẾN CÁO KHI ĐỌC CHƯƠNG NÀY NÊN ĐỂ CÁC ĐỒ VẬT DỄ VỠ XA TẦM TAY!!!!!!!!!!

RRR

Vũ Đồng lập tức lái xe đến trường học của Niệm Dư. Vì bây giờ vẫn nghỉ hè nên trong trường học vắng lặng. May mắn thay, cô vẫn tìm được một người trong văn phòng.

Cô hướng tới một giáo viên trong trường: “Xin hỏi, học sinh bắt đầu học lại vào thời gian nào?”

“Ồ, bạn đã để lỡ mất một ngày rồi. Ngày hôm qua chính là khai giảng của trường chúng tôi.”- Nữ giáo viên nói. “Cô là phụ huynh của học sinh nào, nhà trường có thể cấp cho cô một tờ ghi chú nhưng cô không được quên đến trường vào ngày nhập học đâu đấy.”- Cô ta khuyên nhủ.

“Thực ra tôi là dì của Niệm Dư. Tôi đến phía Nam học vài ngày trước, tiện thể tôi ghé qua xem Niệm Dư như thế nào thôi.”- Vũ Đồng mặt không biến sắc, hít một hơi, nói dối.

“Cô là người nhà Diệp gia? Thật là đáng tiếc, cuối học kỳ vừa rồi Niệm Dư đã làm thủ tục chuyển trường.”- Giáo viên đó nói một cách hối tiếc.

“Cái gì! ?”- Cô nhìn chăm chăm ra ngoài một thời gian dài trước khi hỏi tiếp: “Cô có biết con bé học ở đâu không?”

“Tôi không biết, họ không để lại thông tin gì.”

“Cảm ơn cô.”

Cô như người mất hồn đi ra khỏi trường. Kính Hoài cố tình ngăn cản cô gặp Niệm Dư bằng cách bắt con bé đi học ở nước ngoài? Với khả năng tài chính của anh thì điều đó hoàn toàn không phải là vấn đề. Cô cảm thấy khủng hoảng cực độ.

Không! Bất luận là ở hai đầu của trái đất, cô cũng sẽ đưa con gái trở lại. Nhưng người duy nhất có thể nói cho cô biết nơi Niệm Dư ở- Ánh Thần cũng mất tích.

Vũ Đồng bi thương cùng phần nộ, ngay từ đầu Kính Hoài đã không có ý định cho cô gặp Niệm Dư.

Hắn muốn cô sống trong trang trại chỉ đơn giản là một trò lừa bịp. Tất cả những điều hắn nói với cô đều chỉ là những lời ngọt ngào giả tạo!

Nước mắt cô âm thầm trượt xuống, cô yêu hắn nhiều hơn bảy năm trước đây vậy mà ngay từ đầu hắn chỉ muốn tra tấn cô để trả đũa cho sự ra đi của cô bảy năm trước! Thù hận của hắn quá sâu sắc đến vậy sao? Và cô đã mong đợi và mơ tưởng quá xa vời rằng có một ngày hắn sẽ tha thứ cho cô như một kẻ ngốc!

Cô thấy mình bị lừa mất việc, mất nhà, mất chính mình và thậm chí bị mất cả con gái của mình một lần nữa! (thực sự đoạn này tranh muốn đập vào mặt cha Kính Hoài này lắm, nên không tự chủ được mà dịch là “hắn” không muốn dùng lời lẽ nhẹ nhàng mà gọi tên độc ác này nữa!!!)

RRR

Vũ Đồng như một u hồn không biết làm thế nào mà có thể trở lại trang trại. Cô cuộn tròn trong chiếc ghế sofa, thất thần nhìn vào khoảng không, bất động giống như một pho tượng.

Kính Hoài trở về nhà, nhìn thấy cảnh này. Anh bật sáng chiếc đèn nhỏ phía trước cô.

“Em đã gọi đến nông trại, có phải không?”- Giọng anh bình bình.

Anh nghĩ rằng cô sẽ có phản ứng gì? Từ chối, nói dối hay xin lỗi một cách yếu ớt?

Vũ Đồng đứng dậy nhìn vào bàn tay nắm lại thành nắm đấm và nói với anh: “Đúng, tôi đã gọi đến nông trại.”- Tiếng nói của cô bình tĩnh một cách ngạc nhiên: “Tôi đang tìm Ánh Thần.”

“Em đã đến trường học.”- Anh không cần phải hỏi cô cũng xác định được vấn đề.

Cô không nhận thấy phản ứng giận dữ của Kính Hoài, anh nắm lấy cánh tay của cô:

“ Không được sự cho phép của tôi, cô không được phép đi đâu!”

Vũ Đồng nhìn vào đôi mắt đang trừng to nhưng u ám của anh: “Anh nghĩ rằng tôi là tù nhân của anh à?”

Kính Hoài không trả lời nhưng sự chuyển động của lồng ngực anh cho thấy rằng anh đang cố gắng để kiểm soát cảm xúc của mình.

“Tại sao vậy?”- Vũ Đồng gần như bật khóc. “Tại sao lại không cho tôi gặp Niệm Dư? Tôi đã phải trả giá đắt, từ bỏ gia đình, con gái của tôi những năm qua để cố gắng có được thứ tôi muốn, bây giờ anh còn muốn những gì ở tôi nữa? Tôi phải từ bỏ những gì nữa đây?”- Cô tuân mọi bất bình trong lòng ra.

“Tôi muốn cô từ bỏ chính mình!”- Kính Hoài gầm lên, nắm tay đập xuống bàn cà phê khiến Vũ Đồng giật mình lùi lại.

“Cô bảo tôi làm thế nào để tin cô? Khi không biết cô sẽ làm bất cứ điều gì đằng sau lưng tôi?”- Anh gầm gừ.

“Đây là suy nghĩ của anh về tôi?”- Vũ Đồng không còn sợ sự giận dữ của anh, đấu tranh cho cô!

“ Vô luận tôi có làm gì thì anh cũng không thay đổi quan điểm về tôi. Tôi không cần phải lén lút làm gì sau lưng anh cả, không thể phủ nhận được việc Niệm Dư là con gái của tôi, tôi có quyền gặp con bé một cách nghiêm nhiên. Anh đừng có gán tội cho tôi.”- Cô vẫn tiếp tục.

“Đừng có nói chuyện quyền lợi với tôi!”- Kính Hoài rống lên giận dữ.

“Bảy năm trước, cô đã từ bỏ quyền của cô và bây giờ cô chỉ bù đắp cho những sai lầm trong quá khứ mà thôi!”- Mắt anh nheo lại, lông mày chụm lại thành một cụm ở giữa, tán loạn xuất ra âm thanh.

Vũ Đồng càng tức giận thêm. Sao anh dám nói dối với cô, tiếp tục để cô trong bóng tối!

“Bao lâu? Anh đã nói dối tôi bao lâu rồi? Ánh Thần và Niệm Dư đâu?”

“Kể từ ngày tôi đến trang trại này, họ đã đi rồi. Tôi tách riêng Ánh Thần và Niệm Dư ra vì tôi biết cô sẽ tìm cách tiếp cận và liên lạc với Ánh Thần! Bây giờ ngoài tôi ra thì không ai có thể tìm thấy họ.”- Anh cười lạnh, chế nhạo.

“Vậy, bây giờ người nào chăm sóc Niệm Dư?”- Vũ Đồng quan tâm về vấn đề này.

“Đừng lo lắng, Ái Nguyên là một người sẽ chăm sóc rất tốt cho con bé như một người mẹ và như một giáo viên, đây là lựa chọn tốt nhất cho Niệm dư [theo tài liệu tuyển chọn].”- Anh cố tình nhấn mạnh để gợi ý rằng cô không có đủ điều kiện làm một người mẹ.

“Ra là như vậy!”- Vũ Đồng ghen ngào, chán nản. Vị trí của cô trong tâm trí anh vĩnh viễn không bằng người phụ nữ tên Ái Nguyên. Anh coi trọng giáo viên piano của Niệm Dư hơn cô. Cô nếm trải vị cay đắng của ghen tỵ hòa cùng sự tra tấn của tuyệt vọng.

“Anh coi thường tôi như vậy thì sao còn để tôi ở đây?”- Cô gần như loạn trí, chất vấn.

“Đó là do cô không biết, nếu cô nghe lời tôi...” – Anh chưa nói xong thì bị cô ngắt lời.

“Tôi không nghe, tôi không nghe! Anh là đồ dối trá, anh nói dối tôi, ngụ ý rằng sẽ cho tôi gặp Niệm Dư nếu nghe lời anh!”- Vũ Đồng hét lên dữ dội.

“Có thể, nếu cô nghe lời tôi, nhưng bây giờ cái mà tôi muốn nói là, không nghi ngờ là thực tế cô không nghe lời tôi! Trừ khi tôi gạt đầu nếu không, cô không bao giờ tìm thấy Niệm Dư.”- Anh nhấn mạnh một cách ầm ập và lạnh lùng.

“Kẻ Lừa đảo, tên nói dối! Tôi muốn kiện anh ra tòa!”- Vũ Đồng giận dữ đe dọa anh.

“Kiện tôi! ?”- Kính Hoài không quên cười mỉa, trong giây tờ viết cô phải đợi đến sau khi con bé mười tám tuổi. Tôi nghĩ cô không cần gặp con bé.

Lời nói tàn nhẫn đó của anh đâm vào tim cô khiến nước mắt dàn đầy trong mắt. Anh như một động vật máu lạnh! Cô đã khóc, la mắng anh. “Bây giờ thì tôi đã biết lý do tại sao tôi rời khỏi anh, không muốn sống với anh rồi.”

7. Chương 07

Chương 7

Nhìn đến sắc mặt không ngừng biến đổi của anh, Vũ Đồng dấy lên một niềm khoái cảm âm thầm. cô trừng mắt liếc anh một cái, không nói một câu, lập tức xoay người rời đi nhưng anh rất nhanh kéo cô lại.

“Vũ Đồng, nếu cô dám rời khỏi căn phòng này, tôi cam đoan đời này cô đừng mơ tưởng sẽ gặp được Niệm Dư dù chỉ một lần!”- Kính Hoài hung dữ uy hiếp cô.

“Anh thì có cái lý do gì nữa để giữ tôi lại nơi này?”- Cô phần nộ hết lớn. “Anh sớm đã chán ghét tôi, tôi không có tư cách gặp đứa con tôi rút ruột đẻ ra, như vậy càng không có lý gì để tôi tiếp tục làm người tình của anh cả!”

“Không phải nơi nào cũng có mà cũng không phải ai cũng có thể thỏa mãn tôi.”- Lời vừa ra khỏi miệng, Kính Hoài thật sự hối hận. Anh đã bị cô làm cho điên lên rồi, anh chỉ biết là mình không hề muốn cô rời đi mà chỉ muốn cô ở lại bên anh. Anh tốn trăm mưu ngàn kế để giữ chân cô nhưng lại không hề nghĩ tới sẽ có cái kết quả này.

Anh chỉ có thể cùng ngôn từ làm thương tổn cô để khiến nội tâm bất an của mình bình tĩnh lại.

Phần nộ như đám mây giăng đầy tâm trí Kính Hoài. Một tay anh giữ chặt cô, tay kia thô bạo xoa nắn, dày xéo ngực cô. “Cơ thể cô rất đẹp, vừa gợi cảm lại mê động lòng người. Tôi chỉ muốn cô ở lại nơi này để tiếp tục thỏa mãn nhu cầu của tôi!”

“Không! Anh đi mà tìm cái cô Ái Nguyên kia đi.”- Vũ Đồng ra sức qủy đập, hận đã để bị anh khơi gợi bao cảm xúc trong cô.

Cô cắn anh, ra sức đá anh, liều mạng thoát khỏi anh nhưng anh là một tá điền tráng kiện, khỏe mạnh như đá núi. Cô cắn bản là không thể mấy may thoát khỏi anh.

Sự phản kháng của cô chỉ làm ra tăng thêm phần nộ cùng ham muốn của Kính Hoài. Anh nắm lấy cảm cô, kéo ánh nhìn của cô hướng vào anh.

Anh cố ý gây tổn thương cô như là cô cam tâm để anh trả đập vậy. “Ái Nguyên sẽ là một người vợ đảm mẹ hiền, là người tôi kính trọng cùng tin cậy, mà cô không bao giờ có thể được như thế.”

Tuy trong lòng cô luôn biết mình không thể so bì với Ái Nguyên nhưng khi chính tai nghe được những lời anh nói vẫn rất bị đả kích. Với anh, cô chỉ là công cụ thỏa mãn dục vọng thôi!

Vũ Đồng cảm thấy mình thật rẻ mạt, ngay cả chút tự trọng của mình cũng bị trả đập. Cô dùng hết sức bình sinh đẩy cả hai tay vào ngực anh nhưng anh lại không hề suy chuyển mà lại làm chính mình mệt thêm.

Tay anh không ngừng kích thích cô khiến hơi thở của cô ngày càng gấp gáp.

Sau đó, anh càng áp sát cô, thừa lúc cô hít thở, thô bạo xâm chiếm lấy môi cô, cuồng bạo, hung hãn, mãnh liệt tách ra, chiếm lấy không khí của cô cơ hồ khiến cô ngất đi. Thân thể thập phần suy yếu lại bị anh dùng hết sức mạnh nắm giữ, cô không thể chống cự lại, chỉ có thể mặc anh tùy ý tàn nhẫn trả đập.

Cơ thể Vũ Đồng thôi không vận vẹo nữa, chỉ còn lại sự bất động lặng lẽ. Kính Hoài lập tức di chuyển xuống ngấu nghiến cổ cô cùng phần da thịt nõn nà, mẫn cảm phía dưới. Tay anh trượt dọc theo thân thể cô, dừng lại ở bờ mông tròn trịa rồi khẽ nâng lên để cô cảm thụ được cái cháy bỏng dục vọng nơi anh (tranh không dịch tiếp đâu, chết mất thôi!!! Bỏ chap này cũng không làm thay đổi mạch truyện mà, hix)

Dần dần, tay Kính Hoài hướng từ mông lên trên, nắm chặt vòng eo thon nhỏ, áp vào đôi bầu vú tròn đầy của cô. Hai bàn tay anh tựa như có ma lực, mang theo ngọn lửa như vậy lấy, thiêu đốt cô, làm cô hoàn toàn bị chinh phục, ngoan ngoãn khuất phục dưới cái vật nam tính kia. (tranh mà dịch sai thì đừng đội bom nhé, ngôn từ không đủ để tải hết đoạn này, tranh đi tự tử đây!!!)

“Nếu lời nói của cô cũng thành thật như cơ thể cô...”- Kính Hoài khiêu khích: “Thì cũng thừa nhận sở dĩ cô lưu lại nơi này là vì cô cũng thèm muốn tôi.”

“Không”- Vũ Đồng vội vã phủ nhận.

“À”- trong mắt anh bắn ra tia nguy hiểm. “Máu cô đang sôi lên trong huyết quản, ngay cả núm vú cô cũng đang dựng đứng lên trong tay tôi, còn muốn tôi chứng minh thêm cho cô không?”

“Không”- Vũ Đồng lớn tiếng phản bác nhưng cái cơ thể cô lại ngầm thừa nhận. Cô cảm thấy toàn thân khô nóng, bầu ngực căng lên. Cô hận anh lại càng hận chính mình.

Cô lắc đầu tránh né nụ hôn của anh. Nhưng lại làm anh thuận thế hôn lên vành tai trắng nõn đầy khêu gợi của cô. Tay anh như xấu xa ve vuốt khắp người cô. Nhiều ngày ở chung với nhau, anh biết rõ phải khơi gợi

cô như thế nào, anh rõ phải làm thế nào để kích thích những nhiệt tình cùng phản ứng ẩn sâu trong con người cô! Lúc này, anh đang không ngừng tấn công vào nơi nhạy cảm của cô.

Lý trí không ngừng nhắc nhở cô phải nhanh thanh tỉnh lại, không được để bị anh cuốn vào cơn bão ma quỷ của anh. Nhưng hai bàn tay anh lại phá hủy nốt chút lý trí nhỏ nhoi còn đọng lại trong cô, khiến cô rơi vào vòng xoáy bất tận của dục vọng cuối cùng cô mất đi chút phản kháng cuối cùng.

Kính Hoài nâng đầu cô lên, hơi thở gấp gấp phả vào làn môi cô: “Cô thêm muốn tôi, đúng không?”

Hơi thở anh hỗn hển, nặng nề: “Thừa nhận đi, cô cũng thêm khát tôi!”

Vũ Đồng mệt mỏi nhắm mắt lại, một phần là do khí lực kiệt quệ, một phần cũng là do sợ bị anh nhìn thấy sự thua cuộc trong cô. Cô còn có tự tôn, tuy rằng cô khát khao anh nhưng cô không thể thừa nhận được.

Không hiểu được sự trả lời của cô khiến anh thêm điên cuồng, càng cố khơi gợi, kích thích cô thêm.

Anh hôn cô, vuốt ve cô, làm cô hoa mày chóng mặt, cả người mất tri giác. Bỗng dưng, anh ôm cô đi lên cầu thang.

Khi cô khôi phục lại một phần lý trí thì cô đã phát hiện ra mình bị đặt ở trên giường trong khi Kính Hoài ở một bên vội vàng cởi quần áo. Cô hoảng hốt, cô phải nhanh chóng thoát khỏi đây nếu không kiếp này cô sẽ không tha thứ ỉn!

“Không, anh đừng tưởng có thể làm như vậy với tôi!”- Vũ Đồng hét lớn.

Cô nhanh chóng bật dậy, nhảy xuống bên kia giường nhưng động tác của Kính Hoài còn nhanh hơn cô. Anh nhanh chóng bắt được cô.

Cô liều mạng đá anh, đây là cơ hội duy nhất cô có thể chạy trốn.

“Vũ Đồng, dừng lại!”- Kính Hoài bắt lấy cô, ném cô lên giường, nhanh chóng khống chế cô “Cô căn bản là không đánh lại tôi.” Thấy cô vẫn đang dậy giữa không thôi, anh chỉ mở miệng cảnh cáo: “Cô chỉ lãng phí sức lực thôi, Vũ Đồng, Vũ Đồng.”

Lời nói của anh khiêu khích chút ý trí cuối cùng của cô, cô hết sức vận vẹo người nhưng anh giống một con mãnh thú gắt gao ôm lấy cô. Cô phản kháng làm quần áo bị bung ra, lộ ra đôi bầu mề người cùng núm vú như ẩn hiện sau lớp ao lót.

“Cô trốn không thoát đâu!”- Anh nói.

Kính Hoài nói không sai! Cô quả thật đã kiệt sức.

Vũ Đồng bất lực mặc anh dày vò thân thể cô. Anh như cơn cuồng phong, bão tố càn quét cơ thể cô, hung dữ xâm nhập, đoạt lấy nơi mềm mại của cô. Cô cảm nhận được cái phần nam tính của anh mạnh mẽ thúc sâu vào..., một lần, lại một lần nữa... liên tiếp thúc vào cô. Cô không thể khống chế, kêu lên một tiếng. Linh hồn bay lên chín tầng mây...

Sáng hôm sau, khi Vũ Đồng tỉnh dậy, sớm đã không thấy Kính Hoài ở trên giường.

Cô im lặng lắng nghe xem có tiếng động trong phòng tắm hay không. Nhưng không có bất kỳ tiếng động nào, hiển nhiên là anh đã sớm rời đi. Cô ngồi dậy, vẫn còn đọng lại chút khoái cảm nên cô ngồi đó cho cảm giác trôi đi mới mở mắt ra.

Thu vào tầm mắt cô là mớ quần áo bị xé rách rơi vãi hỗn độn trên sàn nhà. Nhắc nhở cô về một phen kinh hoàng cùng kích tình đêm qua. Nhưng, Kính Hoài đâu? Anh đang làm gì? Chẳng lẽ sau khi thỏa mãn dục vọng xong anh liền bỏ đi hay sao?

Vũ Đồng cố hết sức lê người ra khỏi giường, toàn thân vô lực hơn nữa lại đau nhức không thôi. Cô xem lại trên người mình, khắp nơi toàn vết không xanh thì tím, đây là dấu hôn đêm qua Kính Hoài kỷ niệm trên người cô. Cơ hồ như anh đã cưỡng bức cô nhưng cô lại không cảm thấy chán ghét. (tranh chịu cái suy nghĩ này của Vũ Đồng!!!)

Cô cảm thấy đầu óc choáng váng, nguội ngợm nôn nao hơn nữa lại cảm thấy khó ở. Làm cô đang đi tới bàn trang điểm thì lại bụm miệng buồn nôn. Cô cúi đầu, cố đè nén cơn buồn nôn đang dâng lên trong họng, hai tay khó nhọc chống lên bàn trang điểm để cái thân hình mềm nhũn của mình không đổ xuống.

Lúc này cô mới thấy tờ giấy Kính Hoài để lại...

“Vũ Đồng, tôi có việc phải đi 2,3 ngày. Mấy ngày này, tốt nhất là cô nên ở trong phòng đóng cửa suy nghĩ đi.

Chờ tôi quay lại!

Kính Hoài.”

Ngay cả một câu ôn tồn, săn sóc trong đó cũng không có, cô thật sự muốn khóc. Không hề nghĩ tới việc đã cùng cô đêm qua mà anh lại có thể lạnh nhạt rời đi! Anh đối xử cô thật sự bạc tình thế nào?

RRR

Hai ngày sau, hàng sáng cô đều nôn mửa, cơn nôn khan làm cô sinh nghi rồi sợ hãi. Làm sao mà cô lại nôn? Hiện tượng này, lúc cô có Niệm Dư giống nhau như đúc.

Sợ sợ hãi bấy năm trước lại ủa về trong cô. Nếu cô mang thai thì phải giải quyết như thế nào đây? Lúc này, dù như thế nào đi nữa cô cũng không bỏ đứa bé lại cho Kính Hoài! Nhưng vấn đề của Niệm Dư vẫn chưa giải quyết xong, cô nên làm thế nào với bào thai trong bụng đây?

Vũ Đồng phiền muộn cả nửa ngày, cuối cùng quyết định đến bệnh viện kiểm tra, chờ biết chắc kết quả rồi phiền muộn sau cũng không muộn. Hơn nữa, cô phải nắm bắt việc Kính Hoài không ở đây, xác định mọi việc, cô không nghĩ sẽ để anh biết vào lúc này. Không chút do dự, cô nhanh chóng chuẩn bị đi đến thị trấn Hằng Xuân.

Dừng xe tại cửa một bệnh viện khám sản phụ khoa, Vũ Đồng chậm rãi tiến vào.

Cô vô cùng lo lắng ngồi ở phòng chờ đợi hộ lý gọi, khi tên của cô được đọc đến, cô giật thót mình lên rồi bất an đi vào phòng khám.

Trải qua vài xét nghiệm đơn giản, bác sĩ vui vẻ cười chúc mừng cô: “Chúc mừng cô vợ trẻ nhé, cô đã có thai mấy tháng rồi.”

Thông báo của bác sĩ làm Vũ Đồng càng chắc chắn thêm về ý nghĩ việc mình đang mang thai đứa con của Kính Hoài là thật. Chỉ có điều khác là, hiện tại cô không phải vợ của anh. Cô nên nói cho anh biết không? Anh sẽ có phản ứng thế nào đây?

Rất nhiều vấn đề rắc rối, khó nghĩ khiến cô càng thêm phiền não. Cảm giác đó thắt chặt lồng ngực cô, khiến cô không thể thở nổi.

Vũ Đồng ra khỏi bệnh viện. Một làn gió thổi tới mang theo hương vị của biển, cơn gió nhẹ nhàng làm người thoải mái, cô chợt nổi lên ý nghĩ muốn đi bãi biển Khẩn Đình trước khi về nhà. Có lẽ biển cả mệnh mông sẽ cuốn đi hết bất an cùng lo lắng và cũng vỗ về tâm trí cô.

Vũ Đồng đang đi đến ngã tư đường náo nhiệt dẫn tới Khẩn Đình, đem xe đi gửi, cô đi đến bãi cát. Ba giờ chiều, bác mặt trời vẫn rất sung sức tỏa nhiệt nhưng một chút cũng không thể ngăn được đám đông xà vào vòng ôm của biển.

Vũ Đồng cởi bỏ cái “đuôi ngựa”, mặc cho cơn gió nhỏ nô đùa cùng tóc. Cô cởi đôi xăng đan, chân trần bước trên cát mịn, cảm thụ cái ấm áp len lỏi qua từng kẽ chân mà cát vàng gửi tới an ủi cô.

Đang lúc khép hờ mắt, rong chơi trong tâm trí thì có tiếng cười lạnh lạnh như chuông ngân rất quen thuộc ủa vào tai cô, làm cô không khỏi bất ngờ. Đúng là âm thanh cô không thể nào quên được, là Niệm Dư- tiếng cười của cô con gái cô rất mực yêu thương.

Vũ Đồng mở to đôi mắt, đi tìm kiếm ở xung quanh, rất nhanh cô nhìn thấy Niệm Dư không xa nơi bờ cát, cô bé mặc một chiếc áo bơi lam chấm bi trắng cười rạng rỡ chạy xuống biển. Phía sau là một nam một nữ....

Cô không thể tin vào những gì đang đập vào mắt mình. Hai người kia chẳng phải là Kính Hoài và cái cô tiểu thư tên Ái Nguyên mà cô đã gặp qua 1 lần hay sao?

Kính Hoài mặc một chiếc quần đùi, nửa người trên để trần. Ánh mặt trời chiếu lên thân hình anh, ánh lên màu da đồng khỏe khoắn. Ái Nguyên mặc một bộ áo bơi hai mảnh, thân hình hoàn mỹ cân xứng với dáng người và làn da rám nắng khỏe mạnh.

Kính Hoài nắm tay cô ta, hai người thân mật đi bên nhau, cười cười nói nói.

Phút chốc, Vũ Đồng thấy như máu trong cơ thể mình hoàn toàn bị rút cạn, cô cảm thấy cơ thể lạnh như băng. Cô nghi ngờ chính mình, không biết có đang hô hấp hay không nữa. Nếu như không có con tim đang quàn quai đau đớn trong lồng ngực nhắc nhở chắc cô sẽ nghĩ mình như bọt biển đang tan vào đáy biển sâu.

Niệm Dư bỗng nhiên chạy về hướng cô, cô sợ hãi, nhanh chóng nấp sau cây dù của du khách đằng sau và đeo vội kính râm vào.

Niệm Dư hoạt bát, bộ dạng hồn nhiên. Vũ Đồng chực trào nước mắt. Lão thiên gia cuối cùng cũng nghe được lời thần cầu của cô, làm cho cô gặp được con gái mình nhưng cũng thực sự rất tàn nhẫn, làm cô thấy Kính Hoài ở cùng người phụ nữ khác...

Lúc này, cả Kính Hoài và Ái Nguyên cùng đi về hướng cô ngồi. Về mặt anh tươi cười, dáng vẻ ôn tồn sẵn sốc mà cô chưa bao giờ được thấy qua. Cử chỉ của anh vô cùng thoải mái như thể Kính Hoài và Ái Nguyên là cặp vợ chồng lâu năm.

Niệm Dư ngừng lại, chạy về phía Kính Hoài và Ái Nguyên. Hai tay nắm tay hai người dung dăng dung dẻ, cười đùa thoải mái với hai người còn cố lồi họ chạy trên bãi cát. Hành động đó khiến hai người lại bất giác nhìn nhau cười.

Bất kỳ ai nhìn được “bức họa” trước mắt này cũng đều không chút nghi ngờ cùng do dự mà nghĩ bọn họ là người một nhà. Không khí tràn ngập ấm áp, thân mật hài hòa này không có chỗ cho cô- mẹ ruột của Niệm Dư, rốt cục cô cũng chỉ là người thừa.

Cô đau lòng quá, đau quá đi mất. Cái loại đau đớn đến tê liệt này đang gắt gao ôm lấy cô. Biển lớn trước cô trở nên mơ hồ, tai cô ù đi không nghe nổi tiếng sóng đang ồ ập xô bờ, âm thanh huyền ảo của đám đông xa xa cùng tiếng rộn rạo gọi nhau của chim biển.

Cô không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa, xoay người định đi thì bất chợt cơ thể cô trở nên vô lực, toàn thân lão đảo. May thay lúc đó có một người nam giới đứng cạnh kịp thời đỡ cô.

“Cám ơn bác!”- Vũ Đồng ngẩng đầu lên thấy một bác trung niên trắng kiện, làn da rám nắng.

“Không có gì.”- bác trung niên sang sảng cười. “Tôi nghĩ cô cũng bị cái cảnh cảm động này mê hoặc!”

Vũ Đồng khó hiểu nhìn bác, sau đó nhìn theo ánh mắt bác. Trời ạ, người mà bác chỉ không phải Kính Hoài hay sao?

“Bác là?”- Vũ Đồng hỏi.

“À, người cô đang nhìn thấy là ông chủ của tôi, tôi là đốc công ở nông trường của anh ta.”- Bác ta chỉ về phía trước “ Cũng có thể nói là nhìn thấy hần trưởng thành.”

Vũ Đồng nhìn lại về phía bác chỉ, Kính Hoài địu Niệm Dư trên vai, vui đùa cùng cô bé, một bên Ái Nguyên bám vào lưng áo anh.

“ Diệp gia ở đây không ai không biết, cô là du khách từ nơi khác tới?”

Vũ Đồng gật gật đầu, may mà cô đang đeo kính râm nếu không bác sẽ thấy mặt cô tái nhợt mà mắt lại đỏ xọng lên.

“ Bọn họ một nhà hạnh phúc khiến người khác hâm mộ.”- Vũ Đồng ghen ngào nói.

“Cũng khôn hần, Niệm Dư không phải con đẻ của Ái Nguyên nhưng cô ấy đối xử rất tốt. Cô ấy thay Kính Hoài chăm sóc Niệm Dư bao năm vậy cũng không chỉ bởi yêu hần.”

Vũ Đồng trầm mặc không nói.

“Cứ tưởng tên tiểu tử đó đang hưởng phúc mà không biết phúc, chưa nghĩ thông suốt nhưng có lẽ không lâu nữa là tôi có thể uống rượu mừng của họ rồi.”

Vũ Đồng vẫn ngồi đó, không nói lên lời nào.

“Hắn thật sự là có chuyện khổ tâm! Để Ái Nguyên và Niệm Dư ở lại khách sạn hơn một tháng. Có thể khó khăn trước mắt sẽ bồi dưỡng tính cảm sau này thêm mặn nồng. Mấy ngày nay hắn cũng thường đến thăm hai người nghiêm nhiên như người một nhà.”- Bác trung niên thao thao bất tuyệt nói xong không may mắn thấy biểu hiện thất thường

của Vũ Đồng.

Ra vậy, là mấy ngày nay anh đều ở cùng cô Ái Nguyên kia, sau khi anh nhảy xuống giường của cô liền gấp rút chạy đến ôm ấp ngay người phụ nữ khác.

“Tiểu tử này cha mẹ đều đã tạ thế, tôi biết họ đã lâu, giờ nhìn thấy hắn có một người phụ nữ tốt như thế chiếu cố thực mừng thay cho cha mẹ hắn.”- Bác trung niên kia vẫn nói không ngừng.

Vũ Đồng thực sự không thể nghe tiếp được, cô cảm thấy mình như ngọn cỏ trước gió, lung lay chỉ trực đổ. “Thực xin lỗi, cháu phải đi rồi.”

“Hả!”- Bác trung niên ngượng ngùng, gãi gãi đầu mang ý xin lỗi nói: “Tôi chỉ nói nhằm ình nghe thôi, quấy rầy cô rồi. Tuổi này hay nói nhiều, cô đừng để ý.”

Vũ Đồng yếu ớt lắc đầu, miễn cưỡng nói: “không có gì.”

“Cô đi cùng người nhà đến đây du lịch sao?”- Bác trung niên có ý tốt hỏi một câu.

Câu hỏi càng làm cô cảm thấy lâm vào cảnh bi thương. “Người nhà? Cô có người nhà sao? Hạnh phúc như chim xanh sớm đã không hề đến với cô.”

Cô không trả lời bác, xoay người rời đi bỏ lại vẻ mặt nghi hoặc của bác trung niên.

Vũ Đồng cũng không biết mình về trang trại như thế nào, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực tựa như khối thịt di động. Mỗi bước chân nhắc lên như cả ngàn cân, trước mặt là một màu trắng xóa mà cô cũng không rõ mình nên đi đâu, về đâu.

Cảnh thượng chiều nay ở bãi biển liên tục hiện lên trong đầu cô mà lòng cô sớm đã đau đến không còn cảm nhận được thêm gì nữa rồi.

“Nhanh sớm tỉnh lại thôi!”- Vũ Đồng nghĩ. “Cho dù mình tình nguyện trả giá cũng không thể đủ tư cách có được hạnh phúc, không nên phải mua thêm dây buộc mình, có lẽ một dao chặt đứt cho những việc dây dưa không dứt kia qua đi thôi...”

Nhưng đứa nhỏ trong bụng cô phải làm sao bây giờ? Cô tuyệt đối sẽ không bỏ đi đứa nhỏ! Mất đi Niệm Dư thì ít nhất cô còn có một đứa khác làm bạn, an ủi cô. Đây cũng là điều duy nhất liên kết cô và Kính Hoài. Không thể nói là cô không yêu anh nhưng tình yêu đó lại quá bi ai!

Vũ Đồng cuộn lại trên sofa, suy nghĩ linh tinh. Dần dần tâm tình cô cũng lắng xuống, rồi lại chỉ nổi lên một ý niệm duy nhất- “Mình phải rời khỏi nơi này, đi càng nhanh càng tốt.”

Cô không thể chịu được việc ngồi một chỗ đợi Kính Hoài nói cho cô biết rằng anh yêu người phụ nữ khác, sẽ lấy người đó, người đó sẽ làm mẹ của Niệm Dư.

Huống hồ hiện giờ cô đã có đủ khả năng để nuôi nấng hài tử trong bụng mình rồi. Nhiều năm qua miệt mài làm việc cô cũng dành dụm được chút ít gửi ngân hàng. Từ nay về sau cô không cô đơn nữa. Cô sẽ tìm được người chấp nhận hai mẹ con cô, che chở cho con cô rồi sẽ có một mái ấm nhỏ. Dù không thực sự là viên mãn nhưng cô sẽ dùng tình yêu của mình để bù đắp khiếm khuyết đó.

Sau khi hạ quyết tâm, Vũ Đồng nhanh chóng đứng dậy, cô phải đi trước khi Kính Hoài về lại nơi đây. Có khi anh đang vui tới nỗi quên cả trời đất ở đâu rồi! Cô đột nhiên cảm thấy buồn cười cho sự khấn trương của mình, dù sao thì cũng đã ba ngày nay anh không về rồi.

Cô đi đóng hành lý của mình, những thứ anh cho cô, cô không hề muốn mang đi.

Sửa sang lại một chút, cô lưu luyến nhìn lại căn phòng một lượt, phẳng phất vẫn thấy bóng dáng hai người quần quýt bên nhau...

Lắc lắc đầu, cô dứt khoát đóng cửa phòng lại, đi xuống cầu thang. Mãi cho đến khi cô ra khỏi các phòng cô vẫn không dám quay đầu lại. Cho dù từng cơn gió đang lay động nhánh hoa nhỏ, cô cũng không dám đứng lại ngẩn nhìn, chỉ sợ nếu quay đầu lại cô sẽ luyến tiếc mà không nỡ rời đi...

RRR

Kính Hoài mệt mỏi trở lại trang trại, sắc trời đã chuyển dần sang đen. Anh không nghĩ là sẽ về muộn thế này, nếu Niệm Dư không giữ anh lại đến khi con bé ngủ thì anh đã sớm về ăn bữa tối với Vũ Đồng. Đến tận khi Niệm Dư ngủ anh mới có cơ hội thoát thân.

Nghĩ tới Vũ Đồng, lòng anh lại dâng lên một tình yêu mãnh liệt cùng nhu tình. Tối đó quả thật anh đã đối xử với cô rất thô bạo, nhưng vì vừa nghe tới việc cô sẽ rời khỏi anh là anh lại phần nộ cùng sợ hãi. Anh chỉ có thể dùng cơ thể chiếm giữ cô, làm cho cô hoàn toàn mất đi ý niệm rời đi đang nhen nhóm trong đầu.

Không thể phủ nhận là mấy ngày nay anh đối xử với cô có chút thô bỉ cùng ích kỷ nhưng anh không hối hận. Chỉ cần có thể buộc cô ở bên người anh cả đời, anh sẽ không từ thủ đoạn để làm!

Xe chạy tới gara, anh đã thấy xe Vũ Đồng không còn ở đó. Một dự cảm xấu xâm chiếm tâm can anh. Anh vội vàng chạy vào trong nhà.

Trong phòng, một màu đen ngịt trĩ, chỉ còn một ánh đèn mờ nhạt, le lói. “Có lẽ là Vũ Đồng đang ngủ.”- Anh an ủi chính mình nhưng chân lại dồn dập bước trên cầu thang đến phòng ngủ ở tầng hai.

Mở cửa phòng, chỉ có một màu đen tuyền. Kính Hoài bật đèn lên- trong phòng không một bóng người, giường gối chỉnh tề, không hề có dấu vết gì là có người ngủ.

Anh nhanh chóng chạy tới trước tủ quần áo, mở tủ ra, bên trong chỉ có quần áo của anh mà đồ của cô một tác cũng không thấy. Anh như một người điên tìm kiếm đồ dùng khác của cô nhưng cùng chung kết quả, không còn lại bất kỳ gì.

Kính Hoài như con sư tử bị thương lên cơn phần nộ. Anh phát cuồng hất hết đồ của cô trên bàn trang điểm xuống đất. Hất tung chiếc giường ngủ. Anh dữ dằn phát tiết cho tới khi mệt lử. Anh dựa lưng vào tủ quần áo, từ từ buông mình xuống nền đất lạnh băng, một chuỗi tiếng nấc nghẹn ngào phát ra từ cổ họng anh. Hai tay anh ôm chặt đầu, trong lòng anh không ngừng gào thét- “Vì cái gì? Vì cái gì mà em lại rời đi?”

Bảy năm trước mất đi cô, cuộc sống của anh trở nên vô nghĩa. Nay cô trở lại, anh đã mất trăm phương ngàn kế tìm biện pháp giữ cô lại, làm cho cô quen với cuộc sống cùng anh. Nhưng nay, nay cô lại ra đi không nói một lời, ngay cả Niệm Dư cũng không giữ nổi cô. Anh không tin cô là một người vô tình, không tin cô lại bỏ Niệm Dư lần nữa. Anh cảm thấy tâm tình bấn loạn, đau lòng quá, thực sự là rất đau lòng.

Bảy năm nay anh như một người máy, chỉ biết làm việc. Anh không mở lòng với ai, trở thành người lạnh lùng và mạnh mẽ. Chỉ trừ trước mặt Niệm Dư- khuôn mặt tựa như Vũ Đồng thì tâm anh không thể không động, anh không thể kìm nén tình cảm của mình.

Vậy mà một lần nữa cô phá hủy tình yêu anh dành cho cô, đập vỡ sự tin tưởng khó khăn lắm cô mới gây dựng được nơi anh. Một lần nữa cô lại đùa bỡn với tình cảm của anh!

Không! Cô mơ tưởng cứ phũ phàng bỏ đi là giải quyết được hết mọi việc ư. Trải qua khoảng thời gian chung sống với cô, anh không tin là cô không có cảm giác gì, trừ khi cô thực sự là một người vô tình, ích kỷ.

RRR

Vũ Đồng trở lại Đài Bắc thì cũng đã là mười giờ tối.

Thật may mắn là lúc trước cô chưa tìm ra người thích hợp để mua căn hộ nếu không giờ cô phải ngủ ngoài đường rồi.

Bật đèn lên, căn phòng thoáng chốc bừng sáng nhưng lại lạnh lẽo khiến cô bất giác thất sợ hãi rồi vô thức xoa bụng mình. Không sao, vài tháng sau cô sẽ có một đứa trẻ làm bạn.

Tại nơi đây, sau này cô sẽ bố trí lại, làm cho nó trở thành một “gia đình” ấm áp, vui vẻ.

Điều này thật đơn giản vì thiết kế nội thất là sở trường và cũng là nghề mưu sinh của cô.

Có lẽ gia đình này nhỏ một chút nhưng cô tuyệt đối sẽ không để con cô thiếu thốn gì so với chúng bạn.

Vũ Đồng tắm một chút rồi lên giường đi ngủ, cả ngày tâm tình bất an cùng cơ thể mệt mỏi khiến cô rất buồn ngủ. Cô phải ngủ một giấc thật sâu mới có tinh thần, thể lực giải quyết việc trong tương lai, tất cả để mai tính tiếp!

Ngày mai—một ngày mới, cũng là một ngày tràn ngập hy vọng đang đón đợi cô.

Mang theo bình yên, mỉm cười, Vũ Đồng dần dần tiến vào mộng đẹp.

RRR

Liên tiếp một tuần, Vũ Đồng vẫn lâm vào tình trạng nôn ọe khổ sở.

Mỗi ngày, khi thức dậy là cô lại nôn mửa một trận. Điều đó lặp đi lặp lại khiến cô thực sự mệt mỏi lại kèm theo chứng chán ăn nên sau một tuần cô đã gầy đi trông thấy, cả người càng thêm vẻ tiều tụy.

Kể cả như vậy cô cũng không hối hận, cô thực sự mong chờ đứa nhỏ này. Vì đứa con, một chút khổ cũng không sao.

Cô biết mình phải mau tìm việc để nuôi sống bản thân và đứa bé vì tiền trong tài khoản ngân hàng cũng không còn nhiều, chỉ sợ không đủ chi dùng tới ngày cô sinh con. Cố nén cơn khó chịu, cô bắt tay vào tìm kiếm việc làm trên các trang báo.

Mất cả ngày mà cũng không có kết quả. Hiện nay kinh tế đang khó khăn, việc ít người nhiều. Mặc dù cô có bằng cấp và kinh nghiệm nhưng vẫn ném mùi thối bại. Cô không khỏi có chút lo lắng.

Qua công viên, cô tìm một chỗ tốt ngồi xuống. Chạng vạng, trong công viên phần lớn là các cặp đôi. Bằng hữu hoặc gia đình mang theo con nhỏ đi tản bộ hay cho chúng ăn.

Nhìn đám đông đến rồi đi, sống mũi Vũ Đồng lại cay cay. Không biết Kính Hoài đang làm gì? Anh sẽ kết hôn cùng Ái Nguyên chứ? Anh có sốt ruột khi cô bỏ đi không? Hay anh cũng không quan tâm tới việc cô đã ra đi?

Có lẽ chính cô không nói gì mà đi lại đỡ phiền toái cho anh. Dù sao anh cũng chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô mặc dù hai người có quan hệ thân mật tới mức kia... Anh cũng chưa bao giờ nói qua là anh yêu cô.

Vũ Đồng thấy mình thật ngốc, vô duyên vô cớ đem tim mình dâng đi mất.

8. Chương 08

Chương 8

Vũ Đồng đã làm ở Trung tâm đào tạo và dạy nghề được một tuần. Cô giảng dạy môn thiết kế nội thất công cộng. Nhưng cô chỉ tạm thay thế giáo viên mới ra nước ngoài nghiên cứu mà thôi.

Điều kiện đãi ngộ khá tốt nhưng giờ làm việc thì hơi vất vả, bảy giờ sáng cô đã phải đi ra khỏi nhà đến tận chín giờ đêm mới được về. Cô quyết định tiết kiệm thời gian và tiền bạc nên mới đi tàu điện ngầm đến chỗ làm.

Nhiều ngày nay cơ thể Vũ Đồng dần dần yếu đi, điều kiện vật chất không tốt cộng thêm ốm nghén làm tinh thần cô trở nên bất ổn, cô thường vô thức mà rơi nước mắt.

Vì đứa bé trong bụng, cô đã liên tục nhắc nhở chính mình rằng cô phải thật mạnh mẽ.

Ngày hôm sau, khi giờ học kết thúc lúc chín giờ, Vũ Đồng cảm thấy rất yếu, cô không thể đi ra ga tàu điện ngầm được và một cơn đau bụng tràn đến, cô ngồi xồm trên đường nhưng ngần ngại không dám gọi xe taxi.

Lúc này, một chiếc xe dừng lại bên cạnh, đập vào mắt cô là một đôi giày thiết kế có phong cách rất quen thuộc.

Vũ Đồng miễn cưỡng ngẩng đầu lên xem là ai. Đối diện với cô không ai khác chính là Kính Hoài, đôi mắt anh sâu thẳm. Cô bị sốc, mãi không thốt lên được một lời nào.

“Làm thế nào mà anh biết tôi ở đây?”- Cuối cùng cô cũng nói.

“Miễn là tôi muốn thì người tôi tìm không trốn được.”- Giọng anh rất nhẹ nhàng, nhưng cô biết đó là khởi đầu sự bùng nổ tức giận của anh.

“Anh cần bản không cần tôi, không cần phải ép mình làm vậy.”- Cô tức giận trả lời lại. Hễ cứ nghĩ về sự lừa dối của anh là trái tim cô lại bùng lên ngọn lửa giận dữ.

“Tôi không muốn thảo luận với cô về vấn đề đó.”- Anh lãnh khốc không thỏa hiệp đưa mệnh lệnh: “Chuyện này tôi sẽ tính sổ với cô sau. Còn bây giờ cô lên xe ngay.”

“Tôi không muốn!”- Vũ Đồng giận dữ trả lời. Cô bất ngờ chống lại mệnh lệnh của anh!

“Sẽ tốt hơn nếu cô không kiểm tra sự nhẫn nại của tôi.”- đôi mắt anh nheo lại, sắc bén nhìn cô.

Anh luôn thấy cô có đôi chút nhút nhát, nhu nhược nhưng lần này cô lại mang cho anh cảm giác cô luôn tiềm ẩn sự mạnh mẽ.

“Anh không thể ép tôi, tôi không cần phải nghe lời anh.”- Cô can đảm.

“Cô muốn thử sức không?”- Anh châm biếm rằng anh sẽ làm bất cứ điều gì ngay cả việc sử dụng bạo lực.

“Anh không thể làm gì ở đây, đây là đường phố, tôi sẽ gọi giúp đỡ!”- Vũ Đồng rống lên bướng bỉnh.

Nơi này rất vắng vẻ và yên tĩnh, ngay cả khi cô cố kêu cũng không ai giúp đâu.”- Kính Hoài thờ ơ.

Vũ Đồng thấy anh ta không hề bối rối. Tại sao cô phải chấp nhận điều kiện thô lỗ của anh? “Tôi xin lỗi.”- Cô nói “ Tôi sẽ không làm bất cứ điều gì anh muốn nữa, sự lựa chọn của tôi đã không như anh muốn, anh đi đi! ?”- Sự bức bối và mệt mỏi tích lũy lâu ngày bùng lên trong cơn giận dữ điên cuồng của cô.

Cô bất đắc dĩ đứng lên và đưa tay ôm bụng, giận dữ hét lên: “Anh là kẻ vô lại, một tên dối trá. Tại sao anh lại uy hiếp tôi, ra lệnh cho tôi, tôi không biết phải làm gì nữa, như thế nào mà anh có thể làm vậy với tôi!”

Tâm trạng Vũ Đồng bị kích thích lại đang đau bụng dữ dội cộng với việc cô đột nhiên đứng dậy la hét nên khiến cô chóng mặt, làm toàn bộ cơ thể giống như một quả bóng xì hơi, ủ rũ xù xuống ngay lập tức. Sau đó, trước mắt cô là một màu đen.

Kính Hoài ôm lấy cô trước khi cô ngã xuống đất. Đập vào mắt anh là đôi môi tái nhợt không còn một chút máu cùng đôi mắt thâm quầng của cô.

Cô chưa bao giờ đau khổ và xuy sụp như thế này, bộ dạng hiện giờ thậm chí còn làm cho anh cảm thấy sợ hãi. Anh nhanh chóng phát hiện ra cơ thể cô gầy hơn so với trước kia. Nhẹ nhàng đặt cô nằm ở ghế sau, anh vội vã lái xe đến bệnh viện.

Kính Hoài nhanh chóng bế cô đến phòng cấp cứu bệnh viện. Sau đó anh đã bị chặn lại ở cửa để chờ.

Tột cùng lo lắng và sợ hãi, không biết sau cánh cửa kia, trong phòng cấp cứu xảy ra việc gì. Anh hét lên nhiều lần trong tâm trí!

“Vũ Đồng, Vũ Đồng có thể bị nguy hiểm không?”- Kính Hoài quẩn trí. “Tại sao sắc mặt của cô lại xấu vậy?”

Vả lại còn ngất trước mặt anh nữa, anh không nên khiến cô sợ hãi. Cuối cùng, anh đã tìm thấy cô, thời điểm đó, trong lòng anh dấy lên không chỉ là cảm giác vui vẻ mà còn có một chút căng thẳng sau nhiều ngày nay đã có kết quả.

uy nhiên, ngay lập tức anh lại nghĩ tới việc bảy năm trước đây cô đã cố tình bỏ đi và bỏ rơi anh là anh lại tức giận rồi hận thù lại bùng lên trong tim anh. Anh nhắc nhở mình rằng anh đến đây để được nghiêm túc chất vấn và hết sức thức tỉnh cô nhưng cô lại chỉ khiến cho anh bị tổn thương nhiều hơn bảy năm trước đây.

Nhưng anh không biết cơ thể của Vũ Đồng quá yếu, người cô vô lực như không xương, bộ dạng vô hồn, không chút sinh khí cùng đôi môi nhợt nhạt kia như thế nào lại ương ngạnh, lạnh lùng, vô tình cùng ý trí kiên cường như vậy.

“Anh là người nhà của bệnh nhân?”

Giọng nói của bác sĩ lôi anh ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Có tôi. Cô ấy thế nào rồi?”- Anh lo lắng hỏi.

“Ô, cô ấy đã mang thai gần hai tháng nhưng có một số dấu hiệu của suy dinh dưỡng vì thế nên rất dễ bị sảy thai.”- Bác sĩ cho biết cụ thể. “Nhưng tình trạng của cô đã ổn định rồi, thai nhi cũng không có vấn đề gì nữa.”

Những điều bác sĩ nói với Kính Hoài khiến anh lo lắng cho đến khi anh nghe thấy những lời cuối cùng anh mới thấy nhẹ nhõm đôi chút.

“Anh phải nhớ! Cô ấy bị suy nhược nặng, hãy để cô ấy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Tốt nhất là hai ngày này đừng bao giờ để cô ấy kích động.”- Bác sĩ dặn anh để anh không quên

“Cảm ơn!”- Kính Hoài gật đầu, nói với bác sĩ. “Tôi có thể gặp cô ấy không?”

“Tất nhiên, nhưng anh không được đánh thức cô ấy, hãy để cô ấy thức dậy một cách tự nhiên.”- Bác sĩ dặn dò anh một lần nữa.

RRR

Kính Hoài từ từ ngồi xuống bên giường Vũ Đồng.

Đôi mắt cô nhắm nghiền, vầng trán nhợt nhạt, hầu như trong suốt, mái tóc dài buông lỏng trên gối trắng càng nổi lên vẻ đen mượt đặc biệt.

Anh nắm tay cô như muốn truyền thêm hơi ấm của mình cho cô, sưởi ấm băng giá tồn tại trong sâu thẳm trái tim cô nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy một tình cảm ấm áp. Anh run run nắm lấy tay cô.

Cô đã mang thai đứa con của anh, anh rất ngạc nhiên, vui mừng cùng tức giận bởi tin đó. Cùng cô hơn một tháng, anh không bao giờ dùng biện pháp an toàn, chẳng trách cô lại đang ấp ủ đứa con của anh một lần nữa, anh rất vui. Chết tiệt, cô không nói cho anh, cô lại bí mật bỏ đi cùng với sinh linh bé nhỏ của hai người mà không cho anh biết!

Vũ Đồng từ từ mở mắt ra, ánh sáng chói của đèn huỳnh quang khiến đôi mắt cô nheo lại một chút.

“Đây là đâu?”- Cô yếu ớt hỏi.

Kính Hoài thấy cô tỉnh dậy mới hoàn toàn thoải mái. “Đây là bệnh viện, em đã bị ngã.”- Anh trả lời nhẹ nhàng.

Vũ Đồng nghiêng đầu tập trung nhìn vào người nói. Ý thức của cô vẫn còn đôi chút hỗn loạn, mơ hồ nhưng khi cô thấy Kính Hoài ngồi bên mép giường thì ngay lập tức sắc mặt cô biến đổi.

Cô chỉ nhớ vào thời điểm đó cô đã cực lực tranh luận với anh rồi sau đó cô không có cảm giác gì nữa, cơ thể trở nên vô lực. “Tôi bị ngã, tất cả là lỗi của anh!”- Cô phản uất tố cáo.

Kính Hoài lặng ngắm đôi má nhợt nhạt của cô, chiếc miệng phần hồng hơi mím lại thêm đôi mắt tức giận đang nhìn anh. Cô ấy đôi khi giống hệt trẻ con làm anh thấy rất buồn cười và có chút tiếc nuối.

“Anh thừa nhận rằng anh đã xúc phạm em nhưng em không nên giấu chuyện em đang mang thai.”- Giọng nói nhẹ nhàng của anh làm tim cô đập chậm lại một nhịp.

Vũ Đồng há hốc miệng ngạc nhiên, không chớp chớp mắt quay sang nhìn chằm chằm vào anh.

Hơn ai hết, Vũ Đồng chán nản vô cùng tận. Cô không bao giờ mong đợi có đứa trẻ này một mình, hơn nữa Kính Hoài là một người có tính sở hữu mạnh, anh sẽ không bao giờ từ bỏ đứa con của họ.

“Anh biết từ bao giờ?”- Cô ngượng ngùng hỏi. Thường thì anh sẽ giận dữ thay vì là một người hiền lành, tốt đẹp như thế này?

“Anh chỉ mới biết khi bác sĩ nói với anh.”- Kính Hoài lặng lẽ cẩn thận quan sát những thay đổi tinh tế cùng các biểu hiện trên khuôn mặt của cô.

“Bao lâu thì cô mới cho tôi biết? Hay không bao giờ cô muốn cho tôi biết?”- Giọng điệu của anh khắc nghiệt dần lên và trở nên sắc bén.

“Đó là rắc rối không cần thiết của tôi, anh không cần biết.”- Cô trả lời một cách thiếu thận trọng và cứng đầu.

“Rắc rối không cần thiết? Con tôi là một rắc rối không cần thiết?”- Kính Hoài nén giận.

Vũ Đồng im lặng, biểu hiện của anh luôn khiến cô cảm thấy anh luôn luôn ẩn chứa sự giận dữ trong lòng và cô không biết làm thế nào để đối mặt với cơn thịnh nộ của anh.

“Cô có biết cô ngu ngốc như thế nào không? Cô có nguy cơ sảy thai đó!”- Cuối cùng anh không thể không mắng cô.

“Đừng có mắng tôi! Tôi không biết lại nghiêm trọng như thế, tôi nghĩ nó chỉ là triệu chứng khó chịu của thời gian đầu mang thai.”

Cô trả lời một cách ân hận.

“Cô nghĩ à? Cô coi sinh mạng của đứa bé như trò trẻ con! ? Cô căn bản vẫn ảo tưởng rằng có thể một mình ở Đại Liên (một thành phố lớn ở Liêu Ninh- dịch giả) nuôi dạy con trong khi không có nhiều thời gian để chăm sóc chính bản thân mình à!!”- Anh chỉ trích nặng nề.

Vũ Đồng không có bất kỳ biểu hiện gì để bác bỏ cáo buộc của anh. Anh đã đúng, cô cần phải chú ý tới tình hình sức khỏe của mình hơn. Nếu đứa bé có bề gì thì cô thực sự sẽ hối hận cả cuộc đời mình! Ý nghĩ đó khiến nước mắt cô bất giác lăn dài trên má.

Kính Hoài vì nhìn thấy nước mắt cô mà có một chút mềm lòng. Anh chỉ muốn hù dọa cô một chút để cho cô biết mức độ nghiêm trọng của việc giữ kín việc cô mang bầu và muốn cô hiểu những suy nghĩ của anh nhưng anh thực sự không thể kiểm soát cơn giận của mình được.

“Đừng khóc, mọi thứ đều tốt. Em và con đã được an toàn, sau hai ngày anh sẽ đưa em trở về, nghỉ ngơi cho tốt.”- Anh nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, bàn tay kia vỗ vỗ lưng cô.

“Trở về? Trở về đâu?”- Cô ghen ngào hỏi.

“Tất nhiên là chúng ta sẽ về trang trại Hằng Xuân. Đầu bếp Trần tẩu sẽ giúp bồi bổ hai mẹ con!”- Kính Hoài nói nghiêm túc.

“Tôi không trở về đó! Tôi đã nói với anh là tôi không muốn quay trở lại trang trại. Nghĩ tới việc hình ảnh anh xuất hiện cùng cái cô Ái Nguyên yêu yêu quý quý của anh là tâm tình cô không thoải mái rồi.

“Cô không có lựa chọn nào khác mà tôi không thể để cô một mình ở lại Đài Bắc. cơ thể của cô bây giờ rất hư nhược và không thể cố được.”- Anh căn bản là không để cô cự tuyệt mình nên mới nói như vậy.

“Cơ thể của tôi như thế nào không cần anh phải lao tâm khổ tứ mà lo lắng!”- Vũ Đồng giận dữ vặn lại.

“Hiện tại cô đang mang trong mình đứa con của tôi, tôi không cho phép điều gì xấu xảy ra với con tôi.”- Kính Hoài lại một lần nữa khẳng định vị trí của mình với cô về đứa bé.

Mặc dù tất cả những lời nói đó biểu hiện cho sự quan tâm của anh nhưng anh lại chỉ quan tâm đến cái thai chứ không thực sự quan tâm đến cô. Vũ Đồng rất thất vọng.

“Tôi chỉ muốn nói là tôi sẽ không quay về đó và anh không thể bắt tôi trở lại đó được!”- Cô tuyên bố, khuôn mặt nghiêm nghị.

Kính Hoài xem cô cứng đầu cứng cổ từ chối ý tốt của anh giống bảy năm trước đây, trong tâm trí của anh đã hằn lên không ít những vết sẹo cũ.

Sau đó, khuôn mặt anh đột ngột trở nên lạnh lẽo mang nặng quá khứ. Anh bật ra mỗi từ trong cơn giận dữ: “Cô cứ làm bất cứ điều gì cô thích nếu cô lại muốn giống bảy năm trước đây, tôi sẽ không cho cô bất kỳ cơ hội nào để gặp các con.”

Lời nói của anh ngay lập tức có hiệu quả.

“Anh đe dọa tôi!”- Vũ Đồng nén giận nhìn anh qua một cặp mắt đầy nước.

Cặp mắt tinh tế và quyến rũ trên khuôn mặt cô gần như làm Kính Hoài nhân nhượng nhưng sau đó anh bị buộc phải tỏ ra thờ ơ. “Lúc này, cô sẽ mất không chỉ là một đứa con, cô có thể suy nghĩ kỹ càng hơn.”

Đôi mắt Vũ Đồng đầy nước, cô không thể chịu được đựng nỗi đau mất đứa trẻ và phải sống một mình một lần nữa.

Ban đầu cô chỉ đơn giản là nghĩ rằng mình sẽ ở Đài Bắc sinh đứa trẻ ra, một mình nuôi lớn để tận hưởng niềm vui của một người mẹ, vậy mà anh đã khiến ước mơ của cô tan vỡ.

“Chào tên độc tài!”- Cô chỉ có thể chịu đựng trong im lặng.

“Tôi đã cho cô sự lựa chọn tốt nhất.”- Khuôn mặt anh vô cảm. “Đi hay không?”

Nhìn khuôn mặt anh không có lấy một tia nhu tình, tim Vũ Đồng đau nhói. “ Sự Việc lại lặp lại một lần nữa sao?”

Chung quy lại vẫn là vì đứa trẻ mà anh mới chấp nhận cô nhưng cô thực sự có thể chịu đựng được sự thật rằng anh không yêu cô không?

Hơn nữa, thời gian này cô muốn quay trở lại trang trại có thể xem Niệm Dư. Mong muốn được gặp con bé khiến cuối cùng cô cũng gật đầu. “Tôi sẽ đáp ứng anh, quay về theo anh.”

Câu trả lời của cô khiến trái tim Kính Hoài ngấy ngất, trái tim sắt đá của anh tan chảy một chút. Mặc dù cô miễn cưỡng chấp nhận cùng anh trở về nhưng anh thề hứa rằng sẽ có một ngày anh khiến cô cam tâm tình nguyện ở lại bên anh!

Để tránh những rắc rối, Kính Hoài quyết định trở lại miền Nam bằng máy bay. Anh giúp Vũ Đồng thôi việc, còn bí mật tìm người bán đi căn hộ nhỏ của cô, anh làm vậy để chắc chắn Vũ Đồng không còn chỗ để quay lại, anh không muốn thời gian này cô lại lần nữa bỏ anh mà đi.

Sau khi mang thai, Vũ Đồng trở nên buồn ngủ, cô ngủ rất ngon, giống hệt như một em bé sơ sinh.

Kính Hoài cẩn thận để cô dựa vào cánh tay của mình khiến cô ngủ thoải mái hơn, đôi mắt anh luôn ngắm khuôn mặt say ngủ của cô, trái tim bất giác phát sinh một thứ cảm giác hài lòng và hạnh phúc.

Hạnh phúc! ? Từ đó luôn khiến anh sợ hãi! Bảy năm qua, anh luôn tỏ ra trầm mặc, lạnh lùng chưa từng cởi mở tâm tình với bất cứ ai.

Cho đến ngày hôm đó, một lần nữa anh gặp lại Vũ Đồng, toàn bộ lớp vỏ bảo vệ của anh lại hoàn toàn sụp đổ. Anh đối với cô là yêu và hận vì anh chỉ muốn hảo hảo trừng phạt cô. Nhưng ngày đêm bên cô, lại một lần nữa không gì có thể ngăn anh không rơi vào lưới tình.

Cho đến nay, không có nghi ngờ gì nữa, Kính Hoài đã biết rằng mình không thể thoát khỏi tình yêu sâu sắc với cô – một người phụ nữ làm đảo lộn cuộc sống của anh. Anh sẽ làm cô phải chính mình hứa hẹn sẽ vĩnh viễn ở bên anh để bồi đắp bảy năm qua. Cô nợ anh.

RRR

Sau khi trở lại nông trại, Kính Hoài mới đánh thức cô dậy.

Vũ Đồng mở cặp mắt ngái ngủ lúng túng nhìn quanh.

“Dậy thôi, chúng ta về nhà rồi! Heo con ngái ngủ.”- Giọng anh đầy ý sủng nịnh.

“Nhà?”- Cô ngây người lặp lại.

“Không sai, từ nay về sau em và con sống ở đây.”- Anh trả lời kiên định.

Vũ Đồng trong lòng buồn bực nghĩ “Mình đã tỉnh ngủ hay không? Đây là nơi anh và Ái Nguyên sống mới đúng! Không phải là họ sẽ nhanh chóng kết hôn hay sao?”

Kính Hoài thấy Vũ Đồng mang bộ dạng hỗn loạn bèn ôm cô ra khỏi xe. Cái ôm này làm cho cô hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Anh buông tôi ra, tôi có thể tự đi bộ!”- Cô hoảng loạn kêu nhỏ.

“Anh chỉ sợ chân em vẫn yếu, không đứng nổi trên mặt đất.”- Anh nói những lời đó với một nụ cười.

Vũ Đồng cố gắng giãy dụa mới thấy toàn bộ cơ thể cô rất mệt mỏi, toàn thân nhũn như một vũng bùn nên cô đành phải tựa vào ngực, hai tay vòng quanh cổ anh.

Vũ Đồng nghe trong ngực anh truyền đến nhịp tim mạnh mẽ, ngửi thấy mùi hương nam tính phát ra từ người anh. Điều đó khiến cô bối rối, khó kiểm soát bản thân mình mà dựa vào vòm ngực rắn chắc của anh.

Không bao lâu nữa, vòng ôm ấm áp làm cô mê muội này đây sẽ thuộc về người phụ nữ khác khiến trong lòng cô không khỏi dấy lên cảm giác mất mát.

Nông trại này nhỏ hơn so với trang trại nhưng cũng trong lành và sạch sẽ, giản đơn, dễ chịu. Nhà chính tường trắng ngói đỏ, tầng hai tráng lệ lại rộng lớn hòa cùng cảnh quan tự nhiên của nông trại thật phù hợp. Cô luôn biết Kính Hoài sở hữu một lượng tài sản lớn nhưng thực sự không nghĩ lại đến mức độ như vậy, không thể không sửng sốt kinh ngạc.

Vừa mới đi vào cửa thì một phụ nữ chạy ra khỏi nhà mang theo nụ cười tươi sáng. Chính là em gái của Kính Hoài- Ánh Thần.

“Mình đợi bạn lâu lắm rồi, chuyến đi của bạn như thế nào?”- Cô hào hứng hỏi

Vũ Đồng nhận thấy mình đang trong vòng tay của Kính Hoài, khuôn mặt đỏ ửng, bối rối mỉm cười.

“Anh, nhìn thế nào cũng giống bằng cô dâu vào động phòng đó.”- Ánh Thần cười trêu.

Kính Hoài ném cho Ánh Thần một cái lườm cháy tóc, sau đó đặt Vũ Đồng ngồi trên ghế sofa ở phòng khách.

Ánh Thần rõ ràng là không sợ đôi mắt sắc bén của anh mình. Cô biết rõ lúc này anh cô như một con hổ giấy, cô cười: “Khi nào mọi người ình uống rượu mừng đây?”

Lời vừa phát ra, bất ngờ toàn bộ bầu không khí trở lên nặng nề. Vũ Đồng nhìn trộm Kính Hoài. Mặt anh đanh lại, không hề có lấy một tia vui sướng.

Tâm tình Vũ Đồng lập tức rơi xuống đáy vực. Thì ra là anh chưa bao giờ có ý định kết hôn với cô. Cũng đúng thôi, chắc hẳn người anh muốn kết hôn là Ái Nguyên! Nếu không phải vì họ có một đứa con thì anh chắc chắn sẽ không mang cô trở lại.

Phát hiện thấy bầu không khí kém phần tự nhiên, Ánh Thần nhanh chóng thay đổi chủ đề: “Để mình lên lầu gọi Niệm Dư và Ái Nguyên xuống, họ đang luyện đàn nên vẫn chưa biết hai người về đâu!”- Nói đoạn, cô nhanh chóng rời đi.

Sự im lặng khó chịu tràn đến giữa hai người họ. Vũ Đồng không dám ngẩng đầu lên đối mặt với Kính Hoài.

“Cha!”- tiếng gọi lớn vang lên lôi hai người ra khỏi sự im lặng trầm tư.

Vòng tay Kính Hoài rộng mở, ôm trọn cô bé vào lòng mình.

“Con rất nhớ cha nha!”- Niệm Dư làm nũng nói.

Kính Hoài cười khê, dụi dụi hít ngửi tóc Niệm Dư, trong mắt phát ra tình phụ tử mạnh mẽ.

Vũ Đồng thất thần nhìn chằm chằm vào hai cha con họ, trong lòng bất giác trào lên tình cảm mãnh liệt, hòng ghen lại. Bấy năm qua cô đã đánh mất những gì? Có thể lấy lại được không? Ý nghĩ đó nhanh chóng biến thành những giọt nước như sương mù đọng đầy trên mắt cô.

Cô nhanh chóng cúi xuống, sợ rằng người khác sẽ nhìn thấy cảnh xấu hổ của mình.

“Dì Tô, làm sao cô biết cháu sống ở đây?”- Lúc này, Niệm Dư đã thoát khỏi cánh tay của cha cô bé, nhìn Vũ Đồng ngây thơ hỏi.

Vũ Đồng nhìn lên, hoảng sợ, nuốt nuốt nước bọt, không biết trả lời câu hỏi của cô bé như thế nào đành đánh mắt về phía Kính Hoài xin giúp đỡ.

“Cô ấy là bạn của cha, cùng cha về đây tính sẽ sống với chúng ta một thời gian.”- Kính Hoài bình tĩnh nói ra lý do.

Lời nói của anh làm Vũ Đồng và Ánh Thần không hẹn mà cùng nhìn vào anh.

Mặc dù đã biết rằng anh không hề có ý định sẽ cưới cô cũng như để mẹ con cô nhận nhau nhưng khi nghe thấy anh đích thân nói ra những lời đó thì nỗi đau trong lòng cô lại càng sâu sắc hơn. Cô miễn cưỡng cười với Niệm Dư “Niệm Dư thật giỏi nha, cháu vẫn nhớ dì Tô à?”- Cô nói để nguôi đi đau đớn.

“Bởi vì dì Tô rất xinh đẹp nên cháu mới nhớ rõ cô đó!”

Bao nhiêu lời nói dễ thương của Niệm Dư lại chạm vào nỗi thống khổ của Vũ Đồng. Cô gắt gao ôm lấy Niệm Dư.

“Niệm Dư rất khéo nói nhé! Cảm ơn lời khen của con.”- Vũ Đồng chỉ có thể đè nén tâm trạng, nặn ra một nụ cười với Niệm Dư.

“Dì Tô, con dẫn cô đi xem xương cá hóa thạch của cha con.”- Niệm Dư hưng phấn.

Vũ Đồng không kịp trả lời đã bị Kính Hoài cướp lời “Niệm Dư, dì Tô vừa từ Đài Bắc tới, rất mệt, cần được nghỉ ngơi. Tối lại gặp dì ấy.”

Niệm Dư gật gật đầu nhưng đột nhiên lại nói “Con có thể ở cạnh dì Tô không? Con sẽ không cãi cô ấy.”- Cô bé nhìn lên cha mình và hỏi. Không hiểu tại sao Niệm Dư thực sự cảm thấy thích dì Tô, cô bé cảm nhận được ở Vũ Đồng có chút mùi vị nào đó- mùi của mẹ làm cho cô cảm thấy rất ấm áp và quen thuộc. Thứ cảm giác này khác hẳn cảm giác của cô với cô Ánh Thần và cô giáo Ái Nguyên mặc dù cô bé cũng rất thích họ.

“Không!”- Kính Hoài thẳng thừng từ chối với giọng điệu nghiêm nghị.

“Dì Tô cần phải ngủ một giấc. Con có thể tập piano với dì Ái Nguyên để tối chơi cho dì Tô nghe.”- Thấy giọng mình có vẻ hơi quá khắt nghiệt nên anh dịu giọng an ủi cô bé.

Niệm Dư ngoan ngoãn gật đầu “Dì Tô, tối chúng ta lại gặp nhau.”- Cô bé có chút thất vọng nhìn Vũ Đồng.

Bộ dáng đó của Niệm Dư khiến Vũ Đồng thực không đành lòng, cô ném cho Kính Hoài cái nhìn đầy trách móc. Đang định nói mấy câu với Niệm Dư thì một tiếng nói truyền vào.

“Niệm Dư, đi thôi, chúng ta lên luyện đàn.”- Một giọng nói dịu dàng, mềm mại nghe rất êm tai.

Vũ Đồng hướng về nơi phát ra tiếng nói. Đây là lần thứ hai cô đối diện với người Kính Hoài tôn trọng và tin tưởng- Ái Nguyên.

Ái Nguyên có một mái tóc ngắn, xoăn cùng màu mật ong thật đẹp, không những phù hợp mà còn làm nổi bật lên khuôn mặt tươi sáng của cô. Cơ thể đầy đặn nhưng lại không có chút mỡ thừa cho cảm giác duyên dáng, trưởng thành, quyến rũ động lòng người.

So với vẻ xanh xao sau khi mang thai của mình, Vũ Đồng không khỏi cảm thấy có chút tủ thân. Miễn là một người đàn ông sẽ chọn Ái Nguyên chứ không chọn cô!

“Sắc mặt bạn có vẻ không được tốt lắm.”- Ánh Thần quan tâm hỏi, kéo Vũ Đồng ra khỏi trạng thái thất thần.

“Mình... mình chỉ mệt một chút thôi.”- Vũ Đồng ghét phải nói dối với Ánh Thần, nhưng cô không muốn làm tình hình trở nên phức tạp hơn và lại Kính Hoài cũng không có ý định để cho người khác biết chuyện này.

Ánh Thần thâm thúy nhìn Vũ Đồng chăm chú, có thể đoán được sự việc không hề đơn giản.

Trong khi cô định tiếp tục hỏi thì Kính Hoài đã thẳng thừng ngăn cản cô.

“Muốn tán gẫu thì để tối nói! Vũ Đồng thực sự cần được nghỉ ngơi.”- Anh nhắc lại một cách thiếu kiên nhẫn

“Được thôi, nghe lời anh là được chứ gì, đừng nổi cáu, tôi lên lầu đây, không quấy rầy hai người...nữa.”- Ánh Thần đầu hàng, bỏ đi như một cơn gió, trước khi còn ném cho cả hai người một nụ cười ám muội.

Đưa mắt nhìn Ánh Thần rời đi, Vũ Đồng cảm thấy vừa buồn cười lại vừa khổ não. Hiển nhiên Ánh Thần sẽ nghĩ rằng cô và Kính Hoài gương vỡ lại lành, đâu biết rằng trên thực tế Kính Hoài chủ yếu chỉ lưu cô lại nơi này để dưỡng thai mà không hề có ý nhắc tới chuyện sắp xếp cho tương lai.

Bỗng Kính Hoài bế phốc Vũ Đồng lên định đưa cô lên gác.

“Anh làm gì vậy?”- Cô kinh ngạc hỏi.

“Tất nhiên là đưa em lên phòng của chúng ta!”- Rõ ràng là tâm trạng của anh đang rất hạnh phúc.

“Phòng của chúng ta? Anh, anh nghĩ phải ngủ cùng một phòng với em à?”- Vũ Đồng thập phần khó hiểu.

“Đúng vậy, em phản đối à?”- Anh nhìn vào cô, không chớp mắt.

“Em... Chúng ta như vậy không phải là tốt lắm đâu! Niệm Dư... còn Ánh Thần cùng cô Ái Nguyên kia nữa. Họ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Không quan trọng, sớm hay muộn bọn họ cũng biết thôi.”

“Nhưng anh không sợ Ái Nguyên sẽ ghen sao?- Vũ Đồng luôn chắc chắn Kính Hoài đã có mối quan hệ bất thường với Ái Nguyên.

“Ghen? Anh lại đang nghĩ rằng người ghen là em đấy!”- Kính Hoài cố tình chế giễu cô.

“Em...em ghen á? Anh... anh tự mãn rồi đấy.”- Cô đỏ mặt tranh luận.

Kính Hoài đột nhiên nghiêm mặt nhìn Vũ Đồng trịnh trọng nói: “Anh và Ái Nguyên chỉ là tình cảm giống anh trai và em gái chứ không có gì khác.”

Vũ Đồng bị cái nhìn chăm chăm của anh làm không được thoải mái, cụp vội mắt xuống. Đôi lông mi dày, cong đổ bóng trên khuôn mặt trắng nõn của cô, rõ ràng và tinh tế. Càng nổi lên nét yêu kiều nơi cô.

Kính Hoài xúc động, bốc đồng hôn lên mí mắt cô, lập tức đá văng cánh cửa phòng ngủ, Vũ Đồng bỗng thấy mình bị đè lên trên chiếc giường mềm mại.

Còn chưa có cơ hội để xem nội thất bên trong phòng bài trí thế nào thì đã bị Kính Hoài thêm khát đè lên bụng cô, cuồng nhiệt, say đắm hôn lên khắp môi cô.

Môi anh khiêu khích, mát mát gần như làm cho cô không thể thở nổi trong khi hai bàn tay ấm áp của anh đang chu du trên khắp cơ thể cô.

Cho đến khi bàn tay anh đặt vào bụng cô thì đột nhiên anh tỉnh táo lại. Anh đứng dậy, lấy bàn tay không an phận ra khỏi người cô. Trong mắt anh dục tình vẫn còn nồng đượm thiêu đốt, quần áo vẫn còn lộn xộn sau đợt triển miên.

“Chết tiệt!”- Kính Hoài không khỏi nguyên rủa mình trong lòng. Thân thể Vũ Đồng vẫn chưa được hoàn toàn khỏe mạnh vậy mà anh lại hành động giống như một con đực hưng tình chỉ mong chiếm đoạt cô. Anh rên lên một tiếng, ngã xuống giường, lập tức kéo cô vào trong lòng, gát gao ôm cô trong vòng tay khiến cô dựa sát vào anh.

Vũ Đồng không hiểu tại sao anh đột nhiên dừng lại, nhưng tiếp đó anh lại rất nhẹ nhàng và ân cần săn sóc cô khiến ngay lập tức cô hiểu ra được tâm tư anh. Hóa ra anh lo lắng làm tổn thương cô và thai nhi, phát hiện này làm cô cảm thấy ngọt ngào vô tận.

“A, hành lý của em vẫn còn ở trong xe.”- Cô bỗng nhiên nghĩ ra.

“Đừng lo lắng, một lúc nữa sẽ có người đem nó tới đây.”- Kính Hoài tức giận trả lời, phải kìm nén dục vọng khiến anh rất khó chịu.

“Nhưng bây giờ em không ngủ được, đáng lẽ vừa rồi có thể cho Niệm Dư ở cùng với em.”- Vũ Đồng không nhận được nhắc lại chuyện vừa rồi.

“Im lặng nào! sau này sẽ có rất nhiều thời gian để Niệm Dư dính vào em còn bây giờ em đang nằm trong vòng tay tôi thì ngoan ngoãn ngủ một giấc đi.”- Anh thô lỗ gắt gỏng.

Thái độ của Kính Hoài làm cô cảm thấy buồn bực không thôi, anh luôn thương yêu Niệm Dư nhất, chẳng lẽ là anh đang ghen với chính con gái ruột của mình, tranh thủ tình cảm với cả con đẻ của mình sao? Cô lắc lắc đầu, tự nhắc nhở chính bản thân mình không được tự suy diễn.

Lúc này tâm tình Kính Hoài rất phức tạp, mâu thuẫn dâng trào.

Hễ cứ nghĩ tới việc tương lai chính mình phải đấu tranh với hai hay ba tiểu lâu la để giành tình cảm của Vũ Đồng mà có thể chỉ còn có 1/3 tình yêu của cô thôi là Kính Hoài lại không khỏi cảm thấy tức giận cùng bất bình và một trận phiền não lại kéo đến, nhưng anh lại yêu cả mấy mẹ con cô nên chắc phải thay đổi thôi. Nghĩ, nghĩ, nghĩ và ôm cô mà cảm thấy chưa an tâm cùng thỏa mãn nhưng lại theo cô chìm vào trong giấc ngủ.

9. Chương 09

Chương 9

Vũ Đồng ngủ một mạch đến sáu giờ hơn, cô vội vàng rời giường. Kính Hoài sớm đã không còn ở đó và hành lý cũng đã được đưa đến đây.

Vũ Đồng nhanh chóng xếp hành lý rồi nhặt quần áo vào phòng tắm. Trong thời gian ngắn nhất tắm rửa xong.

Nhìn vào chính mình trong gương, sắc mặt đã hồng hào trở lại, da thịt cũng tỏa ra ánh bóng bóng, thoát nhìn thì thấy cô có tinh thần hơn. Giấc ngủ quả nhiên là liều thuốc tốt nhất cho nhan sắc.

Sau khi đã xếp xong mọi thứ, Vũ Đồng hít sâu một hơi, cảm thấy lòng khó chịu cùng bất an đi xuống cầu thang. Sau khi tắt cả, nơi này vẫn còn xa lạ với cô, cô cảm thấy như một kẻ xâm nhập đã cảm thấy khó chịu của cô cũng có một số sợ hãi.

Cô luôn luôn làm mọi chuyện một mình như người cô độc nhưng trong nông trại của Kính Hoài mọi người lại sống như một gia đình nên cô sợ cô không thể dung nhập được.

Vũ Đồng đi vào phòng ăn, trên bàn đã đầy món ngon tỏa hương ngào ngạt làm người khác nhỏ nước miếng nhưng lại không có ai cả. Ngọn đèn Vượng Hoàng(cái này chắc là tên hãng đèn, tranh lười tra google ==) tỏa sáng ấm áp và quyến rũ, dưới ánh sáng đó chữ “gia” tỏa hương nồng đượm. Tất cả khiến cô cảm thấy như mình đang trong mơ.

Đột nhiên cửa mở ra, Vũ Đồng vui vẻ quay lại – người đi vào là Ái Nguyên!

Vũ Đồng đầy thiện cảm cười với Ái Nguyên nhưng đáp lại cô là một nụ cười ngắn ngủi mà công thức. Sau đó họ chìm vào im lặng rất khó xử.

“Cô là mẹ của Niệm Dư!”- Ái Nguyên lên tiếng phá vỡ sự im lặng, hỏi thẳng cô với giọng điệu khẳng định nhiều hơn là còn ngờ vực.

Phút chốc Vũ Đồng hoảng loạn, không nghĩ tới việc hai người lần đầu trực tiếp nói chuyện với nhau lại chọn chủ đề nhạy cảm thế này. Cô bất ngờ một lúc không biết trả lời thế nào.

“Cô không nói tôi cũng biết, Kính Hoài đã từng nói với tôi về chuyện của cô. Tôi chỉ không hiểu cô đã đi nhiều năm như vậy, vì sao lại còn trở lại?”

Ái Nguyên nói không chút nể nang, giọng điệu như chất vấn làm Vũ Đồng lúng túng nhưng cô vẫn chỉ im lặng.

“Kính Hoài đã không vui trong nhiều năm nay vất vả lắm mới được một chút hạnh phúc, cô lại quay về quấy nhiễu cuộc sống của anh ấy, cô làm tổn thương anh ấy một lần còn chưa đủ sao?”

Ái Nguyên nhấn mạnh, từng từ như những mũi tên tấn công Vũ Đồng cơ hồ làm cô không thể chống đỡ được.

“Tôi...tôi không có ý này, chưa bao giờ nghĩ rằng tôi làm tổn thương anh ấy. Tôi chỉ muốn trở lại để xem con tôi một chút thôi.”- Vũ Đồng trả lời, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

Ái Nguyên lạnh lùng liếc cô một cái rồi nói: “Niệm Dư cũng không biết cô là mẹ của nó, cũng không ảnh hưởng tới cuộc sống và tâm lý nó, cô biết không? Bao nhiêu năm như vậy, cô mới nghĩ đến tình mẫu tử, cô không thấy là “hơi” muộn sao?”

Lời nói của cô ta lạnh, sắc như băng và vô cùng lợi hại, từng từ từng chữ đâm vào yếu điểm của Vũ Đồng. Đôi má hồng nhuận của cô đột nhiên trở nên nhợt nhạt.

“Tôi biết cô rất quan tâm đến Kính Hoài và Niệm Dư nhưng chuyện tình cảm giữa tôi và Kính Hoài cô không thể biết và hiểu hết được.”- Vũ Đồng nói lý.

“Chuyện tình cảm của cô và anh ấy đã xảy ra trước kia tôi không cần biết và cũng không muốn biết. Tôi chỉ biết hai, ba năm nay, tôi và Kính Hoài, Niệm Dư đã rất vui vẻ. Chúng tôi cũng hiểu nhau và hòa hợp hoàn hảo. Tôi không muốn sự quay về của cô vì phá vỡ cuộc sống yên bình và hạnh phúc đó.”- Câu nói của Ái Nguyên hàm ý rõ ràng là muốn Vũ Đồng tốt nhất nên tránh xa họ.

Tâm can Vũ Đồng vừa chua xót vừa cay đắng, Ái Nguyên liên tục gọi thẳng tên Kính Hoài như họ đã rất gần gũi và thân mật mà Ái Nguyên lại một mực bảo vệ Kính Hoài càng làm cho cô thấy Ái Nguyên yêu Kính Hoài.

“Cô yêu anh ấy, phải không?”- Vũ Đồng nhìn thẳng vào Ái Nguyên, có đôi chút hoảng sợ.

Họ biết rất rõ rằng đang đề cập đến người nào.

Ái Nguyên không chút sợ hãi, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Vũ Đồng: “Ừ, tôi yêu anh ấy đấy, thì sao nào! yêu đã nhiều năm và cũng đã chờ đợi cùng ở bên cạnh anh ấy nhiều hơn so với cô có thể.”- Lời nói của cô mạnh mẽ, vẻ mặt đắc ý và thần nhiên.

Vũ Đồng không bối rối. Cô không nghĩ mình yêu Kính Hoài ít hơn so với Ái Nguyên chỉ là cô không can đảm để nói ra như Ái Nguyên thôi, đó cũng chỉ là một lời thông báo của một vấn đề thôi.

Kính Hoài thì sao? Kính Hoài đối với Ái Nguyên như vậy hay không, Ái Nguyên thì lại nhiệt tình như vậy chẳng lẽ anh không có chút động tâm?

Vũ Đồng không khỏi có nghi ngờ. Bỗng dưng hình ảnh họ ân ái, tình tình tứ tứ trên bãi biển lại hiện lên trong tâm trí cô, tra tấn, vấy nát linh hồn cô!

Tôi chỉ là vô tình công kích cô thôi, chỉ hy vọng cô vì bọn họ một chút. Dù trước kia có tình cảm thì cũng đã là dĩ vãng rồi nên cô chỉ có thể làm vì lợi ích của cha con họ nhiều hơn nữa mà thôi. Sau khi tình yêu giữa cô và anh ấy qua đi thì nên buông tay là hơn tại sao lại còn níu kéo để tra tấn nhau!”- Ái Nguyên tỉnh táo quan sát những thay đổi trên khuôn mặt của cô.

Níu kéo ư? Đó là một từ khủng khiếp! Cô không mong trở thành gánh nặng trong mắt của người khác.

Cô không biết phải nói gì nữa cũng không có sức mở mồm ra tranh luận, chỉ ngồi giống như một bức tượng không nghe và không cảm nhận mọi việc xung quanh.

Lúc này truyền đến tiếng bước chân nhịp nhịp nhảy chân sáo vừa nghe đã biết là của Niệm Dư. Vũ Đồng và Ái Nguyên trở lại vẻ trầm tư, thậm chí Vũ Đồng còn miễn cưỡng bày ra một khuôn mặt tươi cười hạnh phúc.

“Di Tô, cô ngửi xem, cả người cháu đều có mùi thơm này.”- Niệm Dư nép vào lòng Vũ Đồng làm nũng.

Vũ Đồng làm bộ ngử ngử mái tóc của cô bé, ngập tràn cưng chiều trả lời: “Um, quả đúng là thơm ghê, ai giúp con tắm vậy?”

“Con tự mình tắm nha, dì chỉ ở cạnh giúp thôi.”-Niệm Dư tự hào.

Ánh Thần cẩn thận quan sát nét mặt của Vũ Đồng và Ái Nguyên gần như chắc chắn trước khi cô và Niệm Dư tới, giữa họ đã có cuộc nói chuyện không tốt đẹp mấy bởi vì cô có thể cảm thấy bầu không khí u ám rất khó hiểu.

Ái Nguyên yêu anh trai cô, ở đây từ lâu đã không còn là bí mật nữa mà nhiều người cũng vui mừng thay. Nhưng cô biết anh cô luôn luôn chỉ nhớ tới Vũ Đồng, ngay cả khi anh luôn miệng nói hận và căm ghét Vũ Đồng nhưng thường yêu và hận chỉ là hai mặt mâu thuẫn của một cảm xúc duy nhất mà thôi, không có yêu thì sao hận được!

Đối với Ái Nguyên, anh cô chỉ coi như em gái mà thôi, là do cô ấy ảo tưởng. Cô buồn thay cho Ái Nguyên nhưng là do Ái Nguyên cố tình không muốn hiểu, không muốn buông tay, từ bỏ hi vọng. Vì cái “cứng đầu” đó nên mới thành cảnh tình tay ba phức tạp hiện nay.

“Than ôi!”- Ánh Thần thở dài trong lòng. Những rắc rối này che mờ lý trí của người trong cuộc, vấn đề nan giải này chỉ một mình anh cô mới có giải pháp tháo gỡ mà thôi!

Nhắc tới ma quỷ, ma quỷ đến – Kính Hoài mặc một bộ quần áo sạch sẽ, vui vẻ vào phòng ăn.

“Mọi người đều chuẩn bị ăn đi!”

Sau đó anh ngồi xuống cạnh Vũ Đồng, ánh mắt nhìn cô đầy yêu thương và dịu dàng. “Tinh thần của em tốt hơn rồi, phải không? Có không thoải mái ở đâu không?”

Đối với sự ân cần của anh, mắt Vũ Đồng lại đỏ lên, vội nói: “Ngủ một giấc tốt hơn nhiều rồi, cả người đầy sức sống rồi.”- Giọng điệu hơi vội vàng và không được tự nhiên.

Kính Hoài âm thầm nhìn cô không nói gì.

Vũ Đồng cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng anh sợ bị anh nhìn ra. “Tôi rất đói, chúng tôi ăn thôi!” Để chuyển hướng chú ý của anh, cô đã phải nói dối.

Trong thực tế, cô đã không còn cảm giác ngon miệng nữa, cuộc đối thoại vừa rồi với Ái Nguyên đã làm giảm sự thèm ăn của cô. Bây giờ ngay cả sơn hào hải vị đưa vào miệng, cô cũng thấy như sáp, không nuốt nổi.

Vũ Đồng miễn cưỡng ăn mỗi thứ một chút, nhưng trong lòng tràn ngập những suy nghĩ căng thẳng mà thức ăn trong dạ dày lại đang đưa lên đến tận cổ. Cô buồn nôn, vội vã chạy vào phòng tắm nôn thốc nôn tháo tựa như toàn bộ lực phủ ngũ tạng cũng theo ra luôn.

Ngay lập tức Kính Hoài chạy đến bên cô, giúp cô vỗ lưng rồi ôm lấy Vũ Đồng đang kiệt sức.

“Mọi người cứ ăn tiếp đi! Tôi đưa cô ấy lên phòng nghỉ ngơi.”- Mặc cái nhìn đầy nghi hoặc của Ánh Thần và Ái Nguyên, Kính Hoài không giải thích gì thêm bế Vũ Đồng đi thẳng lên tầng hai.

Ánh Thần tính táo lại, nếu cô đúng thì Vũ Đồng chắc chắn đã có thai. Trông anh cô như một cậu bé đang vô cùng lo lắng vì là thủ phạm khiến Vũ Đồng mang thai vậy.

” Cô ơi, dì Tô làm sao vậy? Cô ấy không bị bệnh chứ?”- Niệm Dư là trẻ con nên không hiểu, hỏi đầy quan tâm.

Ánh Thần không biết phải trả lời câu hỏi của cô bé như thế nào, liếc mắt nhìn Ái Nguyên một cái, thấy cô ta đang thất thần, biểu cảm không thể tin những gì vừa thấy. Cô rất thông cảm với Ái Nguyên nhưng tình cảm không có thể gượng ép, không thể cưỡng cầu. Cô cũng chỉ có thể thông cảm chứ cũng lực bất tòng tâm.

Bữa cơm liên như vậy kết thúc qua loa, ai cũng không thể ăn uống ngon miệng được. Niệm Dư luôn luôn háu ăn cũng không có tâm trạng ăn nhiều.

“Không biết giờ này dì Tô có sao nữa không?” – Niệm Dư hỏi Ánh Thần khi cô đang giúp cô bé thay áo ngủ.

Ánh thần thấy vẻ mặt Niệm Dư vẫn rất bất an liền an ủi cô bé: “Bụng dì Tô không thoải mái chút thôi, sẽ mau khỏe và lại còn có ba con chăm sóc nữa mà!”

Niệm Dư bớt lo lắng, gật đầu nằm xuống, tay gặt gao ôm búp bê vải, hai mắt vẫn mở to, không hề muốn ngủ.

Ánh thần nhìn thấy tình cảnh này không tránh trong lòng dấy lên chút đau lòng. Chỉ khi Niệm Dư khó ở, bị bệnh hay có cảm giác bất an, không vui mới có hành động như vậy. Người ta có câu mẹ con luôn có thần giao cách cảm! Cô là dì nhưng dù sao cũng không thể thay thế được vị trí của mẹ đẻ.

“Niệm Dư, dì hỏi con một vấn đề, con phải thành thật trả lời dì nhé!”- Ánh Thần ngồi ở mép giường mỉm cười nhìn con bé.

Niệm Dư ra sức gật gật đầu.

“Niệm Dư có nghĩ là muốn có một người mẹ không?”

“Con muốn!”- Niệm Dư gật mạnh đầu.

Nếu ba con muốn dẫn một người mẹ trở về, con hy vọng ai sẽ là mẹ của con?”- Ánh Thần cẩn thận hỏi.

Niệm Dư cúi đầu trong chốc lát. “Con muốn dì Tô là mẹ con!”

“Thế còn dì Ái Nguyên thì sao?”- Ánh Thần lại hỏi.

“Dì Ái Nguyên rất tốt nhưng là con thích dì Tô hơn, khi dì ấy cười có hai má lúm đồng tiền giống con. Ba con nói mẹ con cũng có!”- Niệm Dư ngây thơ, hồn nhiên trả lời, giọng điệu thập phần kiên định.

Ánh Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đang tràn ngập hy vọng, trong lòng cô thầm cầu nguyện chỉ mong lần này anh cô cùng Vũ Đồng có thể thuận lợi hợp lại cho Niệm Dư được một gia đình viên mãn.

Chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với Ái Nguyên. Cô ấy phải trả giá cho anh cùng Niệm Dư rất nhiều nhưng cô ấy cùng Niệm Dư vẫn có khoảng cách mỏng manh không có cách nào thân thiết giống như mẹ con ruột thịt được. Nhưng cũng không thể trách cô ấy, dù sao Niệm Dư cùng người đàn ông cô ấy yêu mến lại hướng về một người phụ nữ khác. Cô ấy lại là một người phụ nữ theo chủ nghĩa hoàn mỹ và lại cũng là người có tính độc chiếm rất mạnh, hoàn toàn không có khả năng cô ấy sẽ phớt lờ tất cả!

Khi Ánh Thần lấy lại tinh thần thì Niệm Dư đã chìm vào giấc ngủ rồi, cô bật một ngọn đèn nhỏ rồi nhẹ nhàng đi ra.

RRR

Kính Hoài nấu một bát cháo cho Vũ Đồng, ngồi bên mép giường cho cô ăn từng miếng một. Về mặt anh chăm chú, cử chỉ dịu dàng thân thiết như vậy làm cô cảm thấy có chút ngại ngùng, không được tự nhiên nhưng lại không thể cự tuyệt ý tốt của anh.

Nhớ lại trước đây Kính Hoài luôn chăm sóc cô rất cẩn thận, cho tới giờ đều là anh chủ động cho cô bất kể là vật chất hay tinh thần.

Nhưng chính cô lại chưa từng báo đáp cho anh thứ gì trừ — Niệm Dư. Vũ Đồng tràn ngập hổ thẹn. Không như Ái Nguyên, cô quả thật chỉ biết làm tổn thương Kính Hoài và gây cho anh không ít phiền toái mà thôi.

Nhưng cô mà phải rời bỏ Kính Hoài như thế này thì cô thật sự rất luyến tiếc. Có nên đem anh giao cho Ái Nguyên để cho anh được hạnh phúc hay không? Tiếng lòng cô không ngừng gào thét, miệng lại không hề ý thức húp hết bát cháo một cách sạch sẽ.

Kính Hoài đem bát đặt ở một bên, đem áo ngủ của cô ra chuẩn bị thay áo cho cô. Anh nhanh nhẹn cởi khuy áo trước ngực cô, bỗng dưng cô bừng tỉnh lại.

“Anh...anh muốn làm gì?”- Cô ngẹn ngào nhìn trần trời.

“Thay áo ngủ cho em!”

“Không... không cần, em tự mình thay là được rồi.”- Cô kích động nói, hai má nhẹ ửng hồng.

Đừng xấu hổ nữa, cơ thể của em mỗi một chỗ anh đều nhìn qua đến thuộc như lòng bàn tay rồi.”- Câu nói đơn giản nhưng lại tràn đầy sức mạnh khiến cô không thể cự tuyệt được.

Vũ Đồng ngẩng đầu thả lỏng cơ thể để Kính Hoài tùy ý cởi quần áo giúp cô. Tay anh lơ đãng chạm phải nhũ hoa của cô. Vì đang mang thai mà nó trở nên vô cùng mẫn cảm, ở trong tay anh khẽ dựng lên đồng thời cô thấy một luồng run rẩy, cả người dâng lên một cảm giác khó tả.

Phảng phất cũng nhận thấy cảm giác của cô, tay Kính Hoài tạm dừng lại một chút, động tác trở nên thông thả. Anh hít thở dồn dập, mạch máu ở cổ đập liên hồi.

Không khí trong phòng đích nhất thời tràn ngập hơi thở mãnh liệt gắt gao của hai người.

Tay Vũ Đồng giống như có ý thức liên chậm rãi nâng lên. Hai mắt cô trong suốt, long lánh như một mảnh thủy tinh đẹp để nhìn chăm chú vào Kính Hoài. Rồi những ngón tay ngà ngọc nhỏ bé của cô chậm chạp thăm dò khuôn mặt khôi ngô của anh. Men theo mi mắt đen của anh đến đôi mắt thâm trầm, sâu thẳm, sau đó trượt qua chiếc mũi thẳng rồi dừng lại ở đôi môi như cánh hoa nở nang nhưng đầy cương nghị của anh.

Trống ngực Kính Hoài đập liên hồi, cánh mũi anh phập phồng, miệng khẽ nhếch lên, truyền ra tiếng hít thở dồn dập, hai con ngươi long lánh phát ra tình cảm mãnh liệt khác thường.

Vũ Đồng không biết mình đang làm cái gì nữa nhưng lại không thể dừng lại được mà cô cũng không muốn dừng lại. Tay cô nhẹ nhàng khẽ vuốt ve cổ anh, hưởng thụ cảm giác động mạch ở cổ anh đang đập lên dồn dập. Đang lúc bàn tay nhỏ bé của cô di chuyển xuống vòm ngực kiên cố rộng lớn của anh thì bất ngờ ôm lấy cô.

Nếu em còn tiếp tục di chuyển xuống dưới như vậy anh cam đoan đêm nay em sẽ không được nghỉ ngơi nhiều đâu đấy!”- Ánh mắt anh nồng cháy, giọng nói khàn khàn

Vũ Đồng hoàn toàn không để ý tới cảnh cáo của anh, đôi mắt to tròn đáng yêu long lanh như ngọc gắt gao ngắm nhìn cơ thể anh. Tay cô nhu thuận để trong ngực anh, chậm rãi dùng đôi môi của mình tìm kiếm môi anh, chậm rãi chà xát rồi nhẹ nút lấy môi anh.

Hành động của cô đánh tan hoàn toàn sự tự chủ cuối cùng của Kính Hoài, anh gầm nhẹ một tiếng, đẩy cô ngã trên giường, mãnh liệt hôn môi cô, cánh tay thô lỗ cũng gắt gao ôm lấy cơ thể cô. Tách hai cánh môi cô ra, chiếc lưỡi nóng bỏng đem theo sức nóng của lửa thâm nhập khoang miệng ngọt ngào, không ngừng quấy nhiễu trong đó.

Vũ Đồng chỉ cảm thấy cả người trở nên vô cùng khô nóng lại xụi lơ vô lực, cô phải vịn vào anh mặc cho những đòi hỏi cuồng mãnh của anh phóng tác.

Kính Hoài một tay ôm cô, kéo sát về phía mình, một tay anh vội vàng chụp lấy bầu ngực đầy đà non mịn của cô không ngừng chà xát khiến nhũ hoa nhỏ nhắn không thể chịu được lại dựng lên. Từ sau khi mang thai, cơ thể cô trở nên phi thường mẫn cảm và yếu ớt căn bản không chống nổi cổ nhiệt tình của anh. Hai gò má của cô ửng hồng, đôi môi chu sa hé mở, ánh mắt càng thêm diễm mị.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng kiều diễm của cô, Kính Hoài ập nhanh đến như thiên quân vạn mã. Anh vội vã cởi hết quần áo trên người mình rồi sau đó chặt chẽ đè lên người cô. Tiếp xúc với cơ thể mềm mại của cô làm anh không tự chủ được thở ra một tiếng thỏa mãn.

“Nóng quá, Kính Hoài, em nóng quá, thật sự rất khó chịu.”- Vũ Đồng mơ hồ nói trong ý thức mơ hồ. Trong cơ thể cô có một cảm giác xa lạ, cơ dục vọng tràn về ồ ập như thủy triều làm cô chỉ mong mau chóng được giải thoát.

“Anh biết đợi một chút nữa là tốt rồi.”- Kính Hoài trấn an, liên tiếp rắc lên mặt cô trăm nghìn nụ hôn, vừa hôn cô một tay anh vừa di chuyển trên người cô, châm từng ngọn lửa tình mãnh liệt suốt cơ thể Vũ Đồng. Đến khi anh không kìm được nữa, xuôi theo cảm giác của chính mình, tiến vào hòa nhập trong cơ thể cô.

Anh ở trong cơ thể cô, dừng lại chốc lát xác định xem cô không có phản ứng gì không thoải mái rồi anh mới bắt đầu chuyển động nhẹ nhàng hết mức, ôn nhu cử động từng chút một trong cô, một lần lại một lần!

Rốt cuộc không thể thỏa mãn được, động tác của anh chuyển động nhanh hơn, thâm nhập sâu hơn vào cô, không để ý tới Vũ Đồng đang nhú mào trước những cảm giác mãnh liệt đang kịch liệt tập kích cô.

Kính Hoài nóng như lửa khản trương tiến lên, không ngừng trong Vũ Đồng mà trức rồi không kìm được mà gào lên mấy tiếng.

Qua một hồi lâu bị trói buộc chặt chẽ trong nơi ấm áp, cuối cùng anh mê mèm mà phóng ra như nước vỡ đê!

Khoái cảm mãnh liệt qua đi, toàn thân Vũ Đồng mềm yếu vô lực rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Kính Hoài vẫn ôm cô, tràn ngập yêu thương, chăm chú nhìn khuôn mặt còn dư âm cuộc hoan ái mà ửng hồng lên. Anh dịu dàng gạt những lọn tóc ẩm ướt trên trán cô. Sau đó chậm rãi di chuyển xuống đôi gò bồng bóng non mịn.

Nơi này của cô càng ngày càng trở nên căng mọng, đó là nơi mà tương lai cô cho cục cưng ăn, là mảnh đất thần thánh. Nghĩ đến không lâu sau sắp có người cùng anh chia sẻ nơi xinh đẹp này khiến anh không khỏi cảm thấy có chút không cam tâm.

Ý tưởng ngây thơ này khiến cho chính anh cũng phải bật cười, anh biết mình có tính chiếm hữu rất mạnh hơn nữa hẳn cứ liên quan tới Vũ Đồng là anh lại mất hết lý trí liền nhưng anh cùng chính đứa con mình chưa sinh ra của mình tranh giành tình cảm, nói ra không khéo người nghe sẽ cười sái quai hàm mất.

Tay anh trượt tới vùng bụng hơi nhô lên của cô, nơi này đang dưỡng dục một tiểu sinh mệnh làm anh thật vui sướng nhưng cũng cảm thấy sợ hãi tội cùng. Anh vẫn nhớ rõ nỗi đau đớn mà cô phải chịu khi sinh Niệm Dư. Cô đau suốt một ngày một đêm. Tiếng khóa, tiếng thét xuyên qua màng nhĩ anh, hung hăng tra tấn, càn quét tâm can anh. Anh thật sự không muốn lại làm cho cô chịu cái loại tra tấn đau khổ này nữa.

Kính Hoài âm thầm tự nhủ trong lòng quyết sau khi sinh xong đứa con này anh sẽ không làm cho Vũ Đồng mang thai nữa! Hơn nữa anh sẽ cố gắng làm cho cô tự nhiên đón nhận lời cầu hôn lần nữa của anh, không muốn lỗi mãi giống như bảy năm trước, vội vàng, gấp gáp cùng bá đạo dọa cho cô bỏ chạy đi mất.

Anh đem Vũ Đồng đang mơ màng ôm riết trong ngực. Kính Hoài phát ra một tiếng gào thét bại, ngay cả khi đang ngủ cô cũng khơi dậy bao cảm giác trong anh.

Vũ Đồng lại làm chút tự chủ cuối cùng của anh biến mất lần nữa, trải qua cuộc hoan ái vừa rồi, anh rất muốn ôn hòa săn sóc cho cô nghỉ ngơi thế nhưng cô có vẻ không muốn tiếp nhận sự chăm sóc đó.

Lần thứ hai Kính Hoài vứt bỏ hết thấy mọi băn khoăn, động tác của anh dịu dàng, nhẹ nhàng, chậm chạp. Anh ôm cô, cảm thụ sức nặng của cô trong vòng tay anh! Chỉ như vậy thôi nhưng anh cũng đã rất phần khởi rồi. Anh cẩn thận tách hai chân của cô ra, chậm rãi tiến vào...

Vũ Đồng không mở mắt chỉ cảm thấy thân thể nóng rực lên. Trong lúc mơ màng ngủ cô phảng phất vẫn cảm nhận được Kính Hoài tiếp tục cùng cô ôn tồn triển mien, giữa hai chân có một áp lực nóng bỏng như lửa, đẩy sức mạnh nhưng lại khiến người khác cảm thấy dễ chịu nên cô không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Kính Hoài thấy biểu hiện như vậy của Vũ Đồng hiểu được cô có thể cảm nhận được anh đang ở trong cơ thể cô. Tay cô tự động ôm lấy anh, hai chân cũng xiết lại bên hông. Anh tà ác nghĩ phải bao lâu nữa cô mới có thể hoàn toàn tỉnh lại.

Lập tức anh bắt đầu dùng lực chuyển động, quả nhiên không bao lâu sau hai mắt Vũ Đồng bỗng mở ra, trừng mắt nhìn anh như không tin nổi việc đang diễn ra.

“Em...em...nghĩ là em đang mơ!”- Cô miễn cưỡng nói ra một câu rồi lại lập tức bị sự cường mãnh hữu lực chuyển động của anh khuấy rầy ý thức.

“Có giấc mơ chân thật như vậy sao?”- Kính Hoài trêu ghẹo nói, tốc độ cũng nhanh hơn.

Vũ Đồng thở gấp một tiếng mệt nhọc. “Em...anh...không mệt sao? Em nghĩ anh muốn ngủ...” lời nói của cô đứt quãng không thể liên mạch.

“À đúng rồi! Chờ anh hoàn toàn thỏa mãn thì sẽ muốn ngủ thôi.”- Anh nói qua loa vài câu, đem toàn bộ sự chú ý cùng tinh lực tập trung ở động tác của anh.

Nhu cầu nóng bỏng mãnh liệt như lửa của anh khiến Vũ Đồng nhanh chóng khép hai mắt xuống, đôi mày nhíu lại, đồng phát ra âm thanh thở gấp, đứt quãng.

“Không thoải mái thì nói cho anh, anh sẽ không làm đau em.”- Cho dù đang trong lúc tình cảm mãnh liệt nhưng anh vẫn cẩn thận xem xét cô mỗi một cái biểu hiện của cô để chính mình không làm đau cô.

Một loạt âm thanh truyền đến khiến Vũ Đồng đang mơ màng tỉnh lại, cô dụi dụi mi mắt, lập tức nghe được tiếng nước rơi tí tách trong phòng tắm truyền đến, âm thanh đó lập tức khiến ý thức của cô nhất thời thanh tỉnh lại.

Trải qua đêm qua, cô cảm thấy toàn bộ tế bào trong cơ thể mình đều ngập tràn năng lượng. Nhưng cảm giác phấn chấn này lại khiến cô không muốn ra khỏi giường mà chỉ muốn nằm đó âm thầm hưởng thụ.

Trên giường ngủ còn lưu lại dấu vết cô gối lên tay anh ngủ đêm qua. Trên đó còn lưu lại chút hơi ấm cùng hương thơm đặc trưng của anh, cô lại nghĩ đến việc cô đã cùng anh kịch liệt đêm hôm qua. Cô cũng không nghĩ là mình nhiệt tình và chủ động như vậy, cũng không nghĩ sẽ có phản ứng như thế kia...

Cô còn mơ hồ nhớ chính mình đã kêu lên những tiếng khoái cảm như thế nào đêm qua, nghĩ tới đó cô không khỏi cảm thấy hai má nóng lên như có lửa đốt, cô xấu hổ vội rúc sâu vào dưới chăn hơn.

Khi cô đang chui vào chăn thì Kính Hoài đã ra khỏi phòng tắm, anh đang lấy áo sơ mi cùng quần bò ra khỏi tủ quần áo.

Tóc anh vẫn ướt át và đen nhánh như tơ làm cho Vũ Đồng lại muốn chạm vào. Cơ thể anh bóng loáng, rắn chắc, cơ bắp không những đẹp đẽ mà còn tràn đầy sức mạnh nữa. Thất lưng bị vây quanh bởi một chiếc khăn tắm, cho dù cô chỉ nhìn thấy đường nét mập mờ nhưng không thể không thừa nhận là cô vì anh mà lỗi mất nhịp tim!

Kính Hoài rũ khỏi chiếc khăn tắm để mặc quần áo, chiếc lưng rắn chắc, cao ngất kéo đến đôi chân khỏe mạnh làm cô hoa cả mắt. Cô cũng không nghĩ việc ngắm nhìn anh lại kích thích vậy, điều đó khiến cô không tự giác nuốt một ngụm nước miếng.

Như nhận thấy tia nhìn chăm chú của cô, Kính Hoài xoay người lại đáp trả cô bằng một nụ cười khiến người khác phải si mê.

“Em tỉnh rồi? vốn định để cho em ngủ nhiều hơn một lát.”- Ánh mắt cùng cơ thể anh tràn ngập ý tứ hàm xúc cùng ám chỉ mập mờ làm cô lại nhớ tới sự điên cuồng đêm qua.

Vũ Đồng vội nhìn đi nơi khác, không dám xem anh nữa. Trải qua đêm qua, đối mặt với anh lại làm cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Kính Hoài đi đến mép giường, một tay nhẹ nâng cằm của cô lên, dùng ánh mắt đầy thâm tình nhìn cô. Sau đó anh lại mạnh mẽ phủ lên môi cô nụ hôn cuồng nhiệt nhưng không kém phần dịu dàng, tình cảm khiến cô cơ hồ không thể thở nổi.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, cố gắng ổn định lại tâm tình của mình trong khi cô vẫn còn thở thở gấp.

“Tối hôm qua có làm đau em không?”- Kính Hoài nhẹ nhàng hỏi.

“Không... có. Em... không cảm thấy khó chịu hay đau đớn gì.”- Cô lắp bắp trả lời.

“Nếu tỉnh rồi thì cùng ăn sáng đi! Em nhanh rửa mặt, chải đầu đi. Anh xuống chuẩn bị bữa sáng thật bổ dưỡng cho; em gầy thế phải ăn nhiều một ít.”- Anh thao thao bất tuyệt kể lể rồi ôm lấy cô.

“Anh làm gì vậy? Anh luôn tự ý làm những gì mình thích!”

Kính Hoài không trả lời, ôm cô đem vào phòng tắm, sau đó nhẹ nhàng buông cô xuống.

“Cần anh phục vụ cho em không?”- Anh bốn cợt vừa hỏi vừa dùng ánh mắt nhiệt tình tuần tra khắp trên người cô.

Dù cho hai người sớm đã ân ái nhiều lần nhưng Vũ Đồng vẫn không thể quen bị anh nhìn chăm chú không chút che dấu nào.

Cô bất giác dung hai tay bưng mặt để che đi đôi má sẫm đã không chịu được ửng hồng thành một mảng.

“Không... không cần, em tự mình làm là được rồi.”- Cô trả lời vội vàng.

Kính Hoài nhin cười, nhìn bộ dáng khấn trương của cô hiện giờ thật sự không thể liên tưởng tới cô trong phản ứng nhiệt tình tối qua được. Cô vợ của anh thật sự là tổng hòa của những sự mâu thuẫn nhưng lại mê người; hồn nhiên nhưng lại quyến rũ. Anh vĩnh viễn cũng không thể quên dư vị đêm qua.

Một ngày nào đó anh cũng muốn đem nhiệt tình tiềm tàng trong cô hoàn toàn bùng nổ ra, có được cô toàn vẹn nhất!

“Nhanh lên đi! Đừng để bị cảm lạnh.”- Anh vỗ nhẹ vào cô, lập tức xoay người rời đi.

Vũ Đồng sững sốt hồi lâu mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, bắt đầu làm vệ sinh. Ánh mắt Kính hờn tràn ngập yêu thương cùng dịu dàng khiến cô cảm thấy như Kính Hoài đang suy nghĩ gì, anh ấy lại tính toán gì đối với cô? Anh đối với cô còn có hay không một chút tình yêu?

Lần đầu Vũ Đồng nóng lòng muốn tin tưởng anh vẫn yêu mình như xưa nhưng khi nghĩ đến Ái Nguyên cô lại mất đi sự tin tưởng đó, cô sợ hãi Kính Hoài vẫn còn hận cô, vẫn chưa gạt bỏ việc của bảy năm trước kia.

10. Chương 10 End

Chương 10

Tô Vũ Đồng rửa mặt, chải đầu xong, sau đó chậm rãi đi xuống lầu. Vừa mới vào nhà ăn thì Niệm Dư như một cơn gió chạy tới dang hai tay ôm chầm lấy cô.

“Dì Tô, cô khỏi bệnh chưa?”- Khuôn mặt non nớt, nhỏ nhắn hiện ra nét quan tâm, hai hàng lông mày thanh tú hơi nhíu lại.

Đối diện với hành động quan tâm của Niệm Dư, tâm can Vũ Đồng vô cùng đau khổ, cô vươn tay ôm Niệm Dư. “Cô đã tốt lắm rồi, hiện tại vô cùng có tinh thần đó.”- Vũ Đồng hy vọng từ cô bé gọi chính là “mẹ” chứ không phải là “dì”.

“Thật lạ nha! Dì Tô khỏi bệnh nhưng dì Ái Nguyên lại sinh bệnh nên ba ba đã lên lầu với cô ấy đó.”

Niệm Dư khờ dại nói, một chút cũng không nhận thấy thần sắc của cô có chút ảm đạm.

“Niệm Dư, không phải cháu có rất nhiều đồ muốn cho dì Tô xem hay sao?”- Ánh Thần nhạy cảm nên biểu hiện sau khi nghe Niệm Dư nói của Vũ Đồng cũng không tránh được cặp mắt lợi hại của cô.

Để Niệm Dư đi vào phòng ăn rồi Ánh Thần mới ngồi xuống bên Vũ Đồng.

“Ái Nguyên thích anh mình đã nhiều năm, cô ấy luôn nghĩ đến một ngày nào đó anh ấy sẽ đón nhận tình yêu của cô ấy, khiến cô ấy trở thành vợ của anh.”- Ánh Thần đi thẳng vào vấn đề.

Vũ Đồng trầm mặc, chuyện này tối qua cô đã biết.

“Vũ Đồng, bạn thành thật nói ừnh biết có phải là bạn mang thai không?”- Ánh Thần đột nhiên hỏi nói.

Vũ Đồng sợ run trong chốc lát, chậm rãi trả lời:

“Đúng vậy, mình đang mang thai. Vốn định gạt anh bạn, rồi khỏi nơi này rồi bí mật sinh đứa nhỏ nhưng lại không nghĩ tới việc anh ấy đã biết.”

“Vậy lần này anh ấy mang bạn trở về là vì...”

Ánh Thần không biết nên nói ra nghi vấn của cô như thế nào, cô vô cùng hiểu anh mình, anh ấy như cái hũ nút vậy, không bao giờ trực tiếp biểu lộ tình yêu ra ngoài.

“Vì đứa nhỏ trong bụng mình!”- Vũ Đồng giúp cô nói cho hết lời.

Anh ấy ỉnh hai lựa chọn một là giống như Niệm Dư, sinh đứa nhỏ xong sau đó mất hết tất cả các quyền với đứa nhỏ; hai là theo anh ấy trở về có lẽ còn có thể đàm phán sau này.”- Vũ Đồng sâu kín thuật lại, miệng lộ ra một nụ cười khổ. Kính Hoài tựa hồ luôn vì đứa nhỏ mới chấp nhận cô.

“Tên gốc này!”- Ánh Thần không khỏi mắng anh trai mình.

“Vũ Đồng bạn đừng bị anh ấy lừa, anh trai mình là người không biết cách biểu đạt tình cảm, anh ấy làm như vậy chính là vì nghĩ muốn giữ bạn ở lại đó.”- Ánh Thần vẫn đang vì Kính Hoài mà biện hộ cho hành động của anh.

“Anh ấy chưa từng nói qua là yêu mình, bảy năm trước cũng giống hiện tại, mình chỉ là một người sinh con cho anh ấy thôi!”- Vũ Đồng nói, mơ hồ trong giọng điệu mang đầy chua xót.

“Có lẽ người anh ấy yêu trong lòng là Ái Nguyên, mình từng thấy hai người họ thân mật ở trên bờ biển, anh ấy đối với cô ấy rất dịu dàng. Anh ấy chưa bao giờ nhìn mình, cười với mình dịu dàng như vậy.

“Bạn đừng suy nghĩ linh tinh như thế, anh hai đối với Ái Nguyên chỉ như anh em ruột thôi, có lẽ ít nhiều có chút cảm kích, dù sao cô ấy cũng vì anh hai cùng Niệm Dư trả giá nhiều lắm.”- Ánh Thần cực lực giải thích.

“Bạn có yêu anh mình không?”- Ánh Thần bỗng chuyển chủ đề, thẳng thắn hỏi.

“Mình...mình không biết, đầu óc mình đang rối loạn.”- Vũ Đồng thống khổ lắc đầu quầy quầy không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

“Theo như mình thấy thì bạn đã muốn thương yêu anh ấy nhưng lại tự kềm chế mình!”- Ánh Thần nhìn thấy Vũ Đồng mang biểu tình bấn loạn, thở dài một hơi : “Một khi đã như vậy cần gì phải buông anh ấy! Chẳng lẽ bạn không mong Niệm Dư có một gia đình đúng nghĩa và đứa nhỏ trong bụng vừa sinh ra đã có thể được hưởng sự yêu thương của cha mẹ sao?”

Lời của Ánh Thần làm cho Vũ Đồng động tâm. Một viễn cảnh xinh đẹp hiện lên trong đầu cô. Quả thật là bảy năm qua cô vẫn chỉ khát khao được thế.

“Vũ Đồng, hạnh phúc là do chính mình nắm giữ, ngàn vạn lần đừng vì một ít hiểu lầm mà buông tay.”

Ánh Thần thấy Vũ Đồng đã có chút động tâm càng cố thuyết phục.

“Vậy mình và anh ấy thế nào đây? Anh ấy cùng tình cảm của Ái Nguyên nên xử lý như thế nào đây?”- Vũ Đồng mở miệng, bất lực hỏi.

“Bạn không cũng không cần làm cái gì, chỉ cần ở đây chờ đợi, mình tin tưởng anh hai sẽ nói rõ ràng với Ái Nguyên, cho anh ấy một chút thời gian đi!”- Ánh Thần nói.

Nghe xong phân tích của Ánh Thần, trong lòng Vũ Đồng thoải mái hơn rất nhiều. Có lẽ anh ấy cần thời gian giải quyết một số vấn đề bên cạnh đó cô cũng có thể lợi dụng khoảng thời gian này ở cùng Niệm Dư để bù lại quãng thời gian bảy năm qua.

RRR

Cứ như vậy lại qua một tuần, Vũ Đồng rất ít gặp Kính Hoài. Anh ấy luôn đi sớm về muộn, hơn nữa lại đi cùng Ái Nguyên, ngay cả Niệm Dư cũng không cho cô gặp.

Một tuần này đối với Vũ Đồng mà nói dài không khác gì một tháng. Lâu như vậy Kính Hoài cũng không nói gì với cô. Kể cả việc cô phải đi khám thai định kỳ mà anh vẫn chưa từng đưa cô đi tới bệnh viện lại để Ánh Thần phải đưa cô đi, điều này làm cho cô không khỏi cảm thấy có chút tủ thân.

Tiếp theo cuối tuần thứ hai, Ái Nguyên đã rời khỏi nông trường trở về nông trường của gia đình. Cha của Ái Nguyên đích có được một nông trường quy mô nhỏ gần nông trường của Kính Hoài.

Họ vẫn đi với nhau mỗi ngày, thậm chí có khi Kính Hoài còn không về nhà qua đêm. Vũ Đồng không ngừng tự nhủ với chính mình tiếp tục chờ đợi, hơn nữa cố ý bỏ qua cơn ghen trong lòng. Nhiều khi cô cố lấy dũng khí định hỏi Kính Hoài cho ra nhẽ tại sao anh đi trắng đêm không về mà ngay cả Ánh Thần cũng không biết được rốt cuộc anh đang làm cái gì.

Tối nay Vũ Đồng muốn nghỉ sớm nhưng lại trở mình suốt, mãi cũng không ngủ được. Bụng của cô đã nhô lên rõ ràng, điều này khiến cho cô càng thêm khó ngủ.

Bỗng nhiên cửa bị mở ra Kính Hoài nhẹ nhàng đi vào phòng, ánh sang le lói của ngọn đèn phản chiếu khuôn mặt có vẻ có chút mỏi mệt của anh. Vũ Đồng nhin không được mở đèn trong phòng lên, nháy mắt cả căn phòng trở lên sáng ngời.

“Sao em còn chưa ngủ?”

Kính Hoài cau mày thần sắc có chút mất hứng.

“Em không ngủ được, bụng lại lớn rồi nên em chưa kịp thích ứng.”- Vũ Đồng giải thích.

“Có khám thai định kỳ hay không?”- Ánh mắt anh sắc bén nhìn cô.

“Có.”- Vũ Đồng gục đầu xuống.

“Đứa nhỏ có khỏe không? Hết thấy có bình thường không?”- Kính Hoài nhìn chăm chăm cô, thả lỏng lỏng mày cẩn thận hỏi.

Vũ Đồng không nói gì gật đầu.

Thấy cô gật đầu Kính Hoài mới an tâm mà thở ra một tiếng.

Suốt hai cuối tuần qua anh không thể chăm sóc tốt cho cô được. Anh đã muốn gặp cô nhiều nhưng lại nghĩ đến chuyện của Ái Nguyên, anh phải xử lý chuyện đó tốt đã. Ái Nguyên đổ bệnh đúng lúc nông trường cha cô lại kinh doanh không tốt đang trên bờ vực phá sản. Anh phải nhanh đem sản nghiệp bên đó bán đi không thì chả bao lâu nữa ngân hàng sẽ tới tịch thu. Cha của Ái Nguyên cũng bởi vậy mà lao lực quá độ, thể lực suy yếu chống đỡ không nổi nên cũng ngã bệnh!

Nhớ đến giao tình nhiều năm vả lại Ái Nguyên đối với anh cũng đã phải trả giá nhiều. Kính Hoài chỉ có thể làm như thế này để báo đáp. Anh sớm đã không thể nhận tình cảm của Ái Nguyên nên chỉ hy vọng là có thể giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này để bù lại tình cảm cô dành cho anh.

Nhưng mà lần này đã hơn mười ngày nay anh xem nhẹ Vũ Đồng, anh biết cô có cảm giác bất an cùng rất nhiều nghi vấn nhưng hiện tại anh không muốn giải thích với cô, chỉ hy vọng cô có thể tin tưởng anh.

“Lại đây!”- Kính Hoài ngồi xuống ở mép giường bảo Vũ Đồng đến với anh.

Vũ Đồng ngẩng đầu lên nhìn anh một hồi lâu sau đó mới chậm rãi tiến tới bên anh.

Kính Hoài vươn tay vén áo ngủ của cô lên để hở ra vùng bụng đang nhô lên, trong mắt anh lóe ra chút kiêu ngạo cùng thỏa mãn. Một bàn tay anh nhẹ nhàng chậm rãi hướng lên trên trong khi bàn tay còn lại gắt gao xoa dưới áo ngủ cô. Hai bàn tay vô cùng ấm áp, mềm mại.

Hành động của anh khiến Vũ Đồng thở gấp ra tiếng, nháy mắt khuôn mặt ửng hồng lên.

Nhìn thấy toàn bộ biến chuyển trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Đồng, Kính Hoài cảm thấy vừa buồn cười lại hơi thương. Cô vợ nhỏ hơi bảo thủ cùng hay then thùng của anh lại vô cùng miễn cưỡng, khi anh chạm đến cô luôn lập tức có phản ứng làm anh luôn vì cô mà mê muội.

Vũ Đồng bắt lấy bàn tay không an phận của anh. Cô muốn cởi bỏ nghi vấn trong lòng mình nếu không cô lại mất ngủ vài ngày nữa mất.

“Mấy ngày nay anh qua đêm ở nơi nào?”- Cuối cùng cô cố lấy dũng khí hỏi anh.

Lời vừa ra khỏi miệng, tay Kính Hoài lập tức thu lại, anh trầm mặc đứng lên bắt đầu thay quần áo.

Thấy anh không có ý trả lời Vũ Đồng càng sốt ruột, tất cả hoài nghi cùng ghen tuông dồn nén nhiều ngày nay đều bùng lên trong lòng cô lúc này.

“Anh đều ngủ trong nhà cái cô Ái Nguyên sao?”- Giọng của cô có chút run rẩy.

Kính Hoài quay đầu lại, con ngươi nheo lại đánh giá cô “Em chất vấn anh sao?”

“Em...em nghĩ em không được biết gì cả, như đứa ngốc vậy.”- Cô dững dưng nhìn anh.

Lời của cô chọc giận Kính Hoài, cô chưa từng có tin tưởng anh, bảy năm trước không tin tưởng, hiện tại cũng không tin tưởng anh! “Tôi nghĩ cô không hà tất phải lo lắng, dù sao người từng bị bỏ rơi là tôi chứ không phải là cô!”

Lời nói của anh đầy tàn khốc, vô tình vạch lại vết thương cũ của nhau. Sắc mặt Vũ Đồng nháy mắt từ trắng biến thành xanh, bị anh trách móc như vậy cô hoàn toàn không có năng lực phản kích càng không có đường cãi lại.

Kính Hoài nắm lấy một chiếc gối xoay người đi ra khỏi phòng, dùng hết sức đóng mạnh cửa lại.

Xem ra hẳn là anh sẽ không quay trở lại phòng ngủ, tâm can Vũ Đồng trở lên đau nhói cơ hồ không thể thở nổi, nước mắt sớm đã không kìm được mà òa ra.

Cô úp mặt vào chiếc gối còn lại không inh khóc thành tiếng, cô ôm chặt lấy mình mà tấm tức khóc. Cô nhớ đến nhiệt độ cơ thể cùng vòng ôm ấm áp của anh đã không còn, căn phòng đột nhiên trống trải mà lạnh lẽo vô cùng!

Sáng hôm sau, Vũ Đồng thức dậy rất sớm. Đêm qua cô thức gang như trắng đêm, đang đi qua thư phòng chuẩn bị xuống lầu thì trong thư phòng truyền ra tiếng nói chuyện của Kính Hoài và Ánh Thần. Đường như họ đang tranh cãi điều gì.

Vũ Đồng nghiêng tai lắng nghe, cẩn thận tựa người vào cạnh cửa.

“Anh à, đã gần một tháng rồi. Cũng nên xử lý sớm sự việc, anh không thể theo Ái Nguyên mãi được.”- Ánh Thần có chút không kiên nhẫn.

“Anh nhận sẽ xử lý việc của cô ấy thì nhất định phải hoàn thành được, âu đây cũng là việc anh nên làm và cũng là anh trả nợ ân tình với cô ấy!”- Ngữ khí Kính Hoài bình thản nhưng kiên quyết không hề chừa ý cho ai cãi.

“Vũ Đồng làm sao bây giờ? Anh không nên gạt cô ấy, đem sự tình cùng cô ấy nói rõ nếu không cô ấy sẽ không chịu nổi mất.”

“Đây là chuyện của anh và cô ta, không quan hệ đến em!”- Ngữ điệu nghiêm khắc tỏ vẻ anh ấy không muốn tiếp tục này đề tài này nữa.

“Anh à, phụ nữ có thai thực sự rất yếu ớt, rất dễ để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, anh làm như vậy là bất công với Vũ Đồng.”

Ánh Thần chưa từ bỏ ý định, định tiếp tục nói xong hoàn toàn không để ý đến trên mặt Kính Hoài một mảnh vẻ lo lắng, nộ khí đằng đằng.

“Đủ rồi!”- Một tiếng gầm vang lên bẻ gãy lời nói của Ánh Thần.

“Việc này thì tôi sẽ xử lý, cô chỉ cần nhớ mang Niệm Dư đi làm thủ tục nhập học, chuyện khác không cần quản nhiều.”

Anh hạ tối hậu thư.

Ánh Thần lập tức ngậm miệng lại không hề nhiều lời nữa.

“Mấy ngày nữa có thể anh cũng không ở nhà, giúp anh chăm sóc Vũ Đồng, anh phải đi đây.”- Anh phân việc cho Ánh Thần rồi sau đó lập tức xoay người rời đi.

Hoảng hốt, Vũ Đồng vội vàng trốn trong phòng cho đến khi tiếng bước chân của Kính Hoài đi xa mới chậm rãi đi ra. Cuộc đối thoại vừa rồi của hai anh em họ làm cho cô cảm thấy thêm phiền não lại mờ mịt bất lực, cô bắt đầu do dự hơn nữa còn nghi ngờ chính mình tiếp tục ở tại chỗ này có phải là quyết định sai lầm hay không.

RRR

Ngày qua ngày trôi qua mờ mịt, thoát cái lại hơn một tuần nữa trôi qua, quả thực Kính Hoài biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu mà Ánh Thần luôn chăm sóc cô cẩn thận gấp đôi, trong mắt thường

tràn ngập lo lắng cùng đồng cảm càng làm cho cô cảm thấy chính mình không nên buồn bã để tránh tăng thêm gánh nặng cho Ánh Thần.

Trước mặt Ánh Thần, cô không hề đề cập tới Kính Hoài hơn nữa lại luôn miễn cưỡng cười vui. Cô thường xuyên cùng Niệm Dư đọc sách, đánh đàn, tản bộ ở nông trường. Cô không nghĩ tới Kính Hoài mãi liệt như trước nữa vì nghĩ tới anh ấy lại khiến cho cô thêm đau lòng.

Điều khiến cho cô cảm thấy được an ủi nhất là tình cảm của cô cùng Niệm Dư càng ngày càng thân thiết, hết như mẹ con bình thường, Niệm Dư luôn thích ở bên cô, chỉ có điều đáng tiếc duy nhất là cô bé luôn gọi cô là “dì Tô” mà không phải là “mẹ”, cô muốn nghe cô bé gọi một tiếng “mẹ” quá.

Sáng nay Ánh Thần mang Niệm Dư đến trường đăng ký nhập học, Vũ Đồng đành một mình lái xe đến bệnh viện làm khám thai.

Rời khỏi bệnh viện, sau cô lái xe quay về nông trường. Ở nông trường lân cận thì đột nhiên cô nảy ra một ý niệm trong đầu.

Ánh Thần từng nói qua với cô là ngay tại nông trường nhà Ái Nguyên cách lối vào có một khối gỗ thô làm bảng tên, mặt trên có đề bốn chữ “Thanh phong nông trường”.

Vũ Đồng quyết định tìm xem đến tận cùng vì gì mà Kính Hoài bỏ cô lại một mình, cô không thể tiếp tục ngồi yên ở nhà suốt ngày suy đoán lung tung cùng chờ đợi. Vô luận là kết quả thế nào cô cũng muốn hạ quyết tâm phải trực tiếp đối mặt với sự thật không thể trốn tránh.

Vừa thấy tấm biển đề tên “Thanh phong nông trường”, Vũ Đồng đánh lái, đưa xe đi vào con đường nhỏ thông vào trong nông trường. Chỉ chốc lát sau cô đã nhìn thấy trên nông trường có ngôi nhà cũ, quy mô nơi này hiển nhiên là nhỏ hơn rất nhiều so với nông trường của Kính Hoài nhưng lại có vẻ gọn gang, ngăn nắp nhưng lại không thấy một tá điền nào làm việc.

Vũ Đồng cho xe dừng ở bãi đất trống trước mặt ngôi nhà, vừa ngẩng mặt lên liền thấy xe của Kính Hoài đậu ở phía trước, hiển nhiên là người ta đã ở trong nhà.

Vũ Đồng hướng tới cửa chính, mỗi bước chân bước đi cảm xúc trong cô lại dâng lên, lồng ngực lại như thắt chặt lại, cô nghe được rõ ràng tiếng tim mình đập như trống trận, hít sâu một hơi nữa, cô lấy tay đè lại ngực mình, tự trấn an định tiến tiếp lên phía trước.

Cánh cửa khép hờ, Vũ Đồng tiến từng bước tới gần cánh cửa, bên trong truyền đến tiếng khóc nức nở, đứt quãng. Cô cố lấy dũng khí đẩy cánh cửa ra, lập tức đập vào mắt cô là hai bóng người đang gắt gao ôm nhau. Cô thấy hai tay Ái Nguyên chặt chẽ bá cổ Kính Hoài, cả người rúc vào long anh ấy mà hai tay Kính Hoài đang ôm quanh thân Ái Nguyên, hơn nữa còn đang nhẹ vỗ về lưng của cô ta.

Vũ Đồng cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng động lớn, vì kinh ngạc nên cô vô thức thở hắt, hai chân cô như biến thành rễ cây, bám chặt vào đất khiến cô dường như không thể di chuyển được.

Kính Hoài hiển nhiên là nghe được âm thanh cô phát ra, anh ngẩng đầu lên, chớp mắt ánh mắt anh vừa vịn chạm vào ánh nhìn của Vũ Đồng đang trân trối nhìn anh.

“Chết tiệt!”- Anh thấp giọng chửi thề khiến Ái Nguyên ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía cửa, chạm mặt Vũ Đồng.

Trong đầu Vũ Đồng hỗn loạn, chỉ có một ý niệm duy nhất là nhanh rời khỏi nơi này. Cô dứt khoát xoay người, bước chân lảo đảo chạy hướng ra xe tiến vào trong xe, hai tay cô phát run đem chìa khóa tra vào ổ.

“Đáng chết! Vũ Đồng, em xuống xe ngay cho anh.”- Kính Hoài chạy về phía trước lớn tiếng quát to.

Nhìn thấy anh đuổi dần tới gần, Vũ Đồng càng thêm bối rối không ngừng khởi động xe, hai tay không ngừng run rẩy, cô chỉ nghĩ mình không bao giờ gặp lại anh nữa, ý nghĩ mù quáng thoát ra khỏi anh ấy mà rời đi gây cho cô thương tổn vô cùng!

“Vũ Đồng, em xuống xe trước đã, như vậy rất nguy hiểm!”- Kính Hoài vừa sợ vừa giận hô to.

Khi anh tới gần cửa xe thì xe cô đột nhiên lùi về phía sau thoát một cái bỏ anh lại phía sau.

Kính Hoài tức khí ngồi vào xe của mình lập tức đuổi theo sát nút ở phía sau xe cô. Anh lòng nóng như lửa đốt, chỉ sợ Vũ Đồng sẽ gặp bất trắc gì. Anh tăng tốc nhanh hơn tốc độ của cô, nhanh chóng rút lại khoảng cách hai xe lúc đó.

Hai mắt Vũ Đồng đầm lệ, nước mắt ứ đầy trong hốc mắt như có sương mù trước mặt. Cô cho xe lao về phía trước, tay nắm chắc tay lái, cô cũng không biết mình phải chạy theo hướng nào và cũng không cách nào dừng lại mà tốc độ lại bất giác tăng nhanh hơn.

Đột nhiên phía trước có một con dê đi xuyên qua thanh chắn ở giữa đường, Vũ Đồng rất nhanh đánh tay lái hướng sang giải phân cách bên kia, mặc dù tránh được con dê nhưng xe lại đột ngột chuyển hướng và vào thanh chắn, phản ứng theo bản năng cô nhanh chóng co người lại.

Xe phát ra một tiếng va chạm nguy hiểm và chói tai. Tuy rằng xe chạy chậm lại nhưng vẫn chèo qua thanh chắn đường rồi sau đó mới ngừng hẳn lại.

Trước khi xe đâm vào thanh chắn đường một khắc, Vũ Đồng bỗng bưng bít tĩnh lại, cô không thể làm cục cứng trong bụng bị thương được thế là hai tay cô ôm vòng quanh bụng tránh không cho sự va chạm mang đến bất kỳ thương tổn nào. Nhưng bảo vệ được bụng lại không bảo vệ được đầu. Cái trán của cô đập mạnh lên tay lái, một trận đau đớn đánh lập tức khiến cô lâm vào tình trạng gần hôn mê.

Kính Hoài cơ hồ cảm thấy được chính trái tim mình nhảy lên, anh đánh tay lái về sát chiếc xe của Vũ Đồng, nhanh chóng xuống xe chạy vội tới chỗ cô. Hai chân anh ấy như nhũn ra, phát run lên. Một mặt nguy hiểm vừa rồi như đánh bật hồn phách anh đi. Trời ơi! nếu cô ấy có bất trắc gì thì anh tuyệt sẽ không bao giờ tha thứ ỉnh!

Kính Hoài mở cửa xe, chỉ thấy đầu của cô đang gục trên tay lái, hai tay ôm chặt bụng. Anh thật cẩn thận nâng đầu của cô lên, trán cô trắng da thành một mảng, miệng vết thương đầm máu.

Anh nhẹ nhàng ôm cô đem ra khỏi xe đặt trên thảm cỏ mềm mại, kiểm tra mạch cùng hô hấp của cô. Hô hấp của cô mong manh nhưng còn mạch lại đang nhảy lên, khuôn mặt tái nhợt không còn giọt máu nào.

“Cảm tạ ông trời cô ấy còn sống, cô ấy không sao!”- Lần đầu tiên một con người luôn không tin vào ông trời như Kính Hoài lại tràn ngập cảm kích. Anh đứng lên, lảo đảo chạy về xe, cầm lấy điện thoại di động của mình gọi xe cấp cứu của bệnh viện, sau đó lại quay về bên cô, anh quỳ trên mặt đất bảo vệ cô không ngừng khẩn cầu : “chỉ cần cô bình yên vô sự, cho dù anh sống ít vài năm cũng không sao!”

Đây là lần thứ hai Kính Hoài đứng ở ngoài cửa phòng cấp cứu chờ mà cả hai lần đích đầu sở gây nên họa đều là anh, anh không những nắm lấy tóc mình mà xỉ vả. Vì cái gì mà anh phải cố chấp như vậy, không nghe lời Ánh Thần cứ khư khư cố chấp để rồi kết quả lại làm cho Vũ Đồng chịu khổ!

“Diệp tiên sinh?”

Tiếng gọi của bác sĩ khiến anh thất kinh nhảy dựng lên.

“Thế nào? Cô ấy thế nào?”- Anh đầy lo lắng hỏi.

“À, cô ấy chấn thương sọ não nhẹ nhưng đại khái cơ thể hoàn toàn bình thường.”

“Cảm tạ ông trời!”- Lập tức chột nhốt ra điều gì, anh cầm lấy tay bác sĩ kích động hỏi: “Dứa nhỏ trong bụng cô ấy thì sao?”

Bác sĩ lộ ra vẻ mặt tươi cười: “Cục cứng trong bụng cô ấy cũng không có gì bất thường tuy nhiên tôi hy vọng cô ấy ở lại bệnh viện vài ngày để được tiếp tục theo dõi cho chắc chắn và đảm bảo an toàn.

Kính Hoài thở ra một hơi nhẹ nhõm “Không thành vấn đề, tôi lập tức đi làm thủ tục nhập viện.

Sau khi thủ tục nhập viện xong xuôi, Kính Hoài điện về nông trường giải thích sơ qua cho Ánh Thần một chút về việc vừa phát sinh rồi dặn cô chăm sóc tốt Niệm Dư. Mọi việc ổn định anh sẽ cùng Vũ Đồng trở về.

Suốt hai ngày qua, Kính Hoài luôn canh giữ ở bên giường cô không chông chênh cô. Suốt bốn mươi tám tiếng Anh không ngủ cũng không tắm rửa, cạo râu. Áo sơ mi sộc sịch, nhàu nhĩ hoàn toàn khác bộ dáng anh lúc bình thường.

Vũ Đồng mở mắt ngạc nhiên nhìn bộ dạng tiều tụy, lời thôi tuyệt đối không giống vẻ đạo mạo bình thường của anh.

“Anh nên cạo râu đi.”- Nhìn mẳg râu lửa chia trên cằm anh, cô không nghĩ ngợi gì thốt ra mà hoàn toàn quên mất là làm thế nào mà cô lại vào nơi này.

Kính Hoài cố gắng đè nén sự vui mừng như điên xuống đáy lòng. Hai ngày nay cô vẫn hôn mê, chỉ có thể dựa vào mấy chai truyền dịch để duy trì sinh mệnh mà nay rốt cục cô cũng đã hoàn toàn tỉnh táo, lại còn giương một đôi mắt to luôn luôn làm anh mê muội theo dõi anh nữa. Không hề có sự báo trước, anh đem cô gắt gao ôm vào trong long ngực, như muốn đem cô hòa nhập với chính cơ thể mình.

“Em cảm thấy thế nào có chỗ nào, có chỗ nào không thoải mái không?”- Anh cẩn thận hơn nữa lại cực kỳ dịu dàng gạt mấy lọn tóc trên trán Vũ Đồng ra.

“Em thấy toàn thân hư nhược vô lực, nơi này là bệnh viện sao?”- Cô mờ mịt nhìn thấy Kính Hoài, nhất thời còn chưa nghĩ ra được mọi việc.

“Em đừng cử động.”- Kính Hoài đè lại thân hình định cử động của cô. “Để anh gọi bác sĩ lại đây xem đã.”

Giây lát sau, bác sĩ cùng y tá đi vào phòng bệnh, vẻ mặt hòa ái bộ dáng dễ gần khiến người khác cảm thấy an tâm.

“Xem ra sắc mặt nhìn cũng không tồi.”-Bác sĩ mỉm cười nói. Lập tức vị bác sĩ đó làm một số kiểm tra cho Vũ Đồng còn cẩn thận khám thai cho cô nữa.

“Tốt lắm, tình trạng vô cùng ổn định, cục cứng trong bụng cũng rất khỏe tuy nhiên cơ thể người mẹ bị chấn thương, thể lực hơi suy yếu nên từ nay về sau nên chịu khó tịnh dưỡng, giữ gìn bản thân mình.”

Bác sĩ tuyên bố làm cho cảm xúc lo lắng dồn nén hai ngày nay được tháo gỡ, Kính Hoài cũng trầm tĩnh lại.

“Cám ơn bác sĩ!”- Anh gật đầu nói với bác sĩ, ý bảo tặng bọn họ rời đi khỏi phòng bệnh.

Một lúc lâu sau... Anh thấy Vũ Đồng phần hện theo dõi anh.

“Tốt quá! Lúc này em đã nhớ lại tất cả, có muốn đánh anh một hồi trận cho bỏ không.”- Kính Hoài tự giễu, nghĩ chuẩn bị tiếp đón những lời công kích của cô.

“Anh...anh là tên lừa đảo siêu cấp, tôi...tôi không bao giờ muốn nhìn mặt anh nữa!”- Hai gò má cô hồng lên, ánh mắt vì tức giận mà sáng lên, cô đang trong cơn thịnh nộ nhưng lại cũng đẹp mê hồn.

“Anh biết hiện tại em đang vô cùng phần nộ nhưng cơ thể của em chưa khôi phục, không cần kích động quá mức. Từ nay về sau anh sẽ giải thích rõ ràng cho em, đến lúc đó em muốn làm phát hỏa như thế nào thì phát.”- Kính Hoài nói nhả nhặn trấn an cô.

Vũ Đồng không dám tin, theo dõi anh. Thái độ của anh thật bất thường làm ngược lại cô không biết phải như thế nào để ứng phó, cô tưởng rằng anh sẽ như thường đập bàn, lạnh lùng, gay gắt phản bác cô, ai ngờ anh lại du hòa làm cho cô nhụt chí giống bóng cao su xì hơi, cũng không kịp tức giận.

Vũ Đồng không dám tin, theo dõi anh. Thái độ của anh thật bất thường làm ngược lại cô không biết phải như thế nào để ứng phó, cô tưởng rằng anh sẽ như thường đập bàn, lạnh lùng, gay gắt phản bác cô, ai ngờ anh lại du hòa làm cho cô nhụt chí giống bóng cao su xì hơi, cũng không kịp tức giận.

“Anh đừng nghĩ nói vậy tôi...tôi sẽ tin tưởng anh.”- Vũ Đồng nhắc nhở mình ngàn vạn lần đừng bị bộ dáng ôn nhu của anh ấy lừa

“Những câu anh muốn nói là thật ra anh chỉ hận chính mình không sớm nói cho em biết mới khiến cho em bị thương.”- hai mắt Kính Hoài trong suốt, thâm thúy, không hề chớp mắt bên trong tràn ngập tình cảm yêu thương.

Đối mặt với cái nhìn thâm tình của anh ấy, tay chân Vũ Đồng có chút long ngóng, không giống anh ấy thường ngày chút nào. Dường như ánh mắt cùng với tiếng nói dịu dàng trầm thấp đang làm cho cô không tự chủ được, tim đập nhanh hơn, sự phòng ngự lúc đầu bất chợt vỡ cánh bay biến mất.

“Em không nghĩ muốn trở về nông trường để thấy anh cùng Ái Nguyên.”

Trong lòng Vũ Đồng có rất nhiều nghi vấn, cô muốn đem hết tất cả nói ra, biết rõ ràng đây là cơ hội duy nhất của cô nhưng cô không biết nên như thế nào để hỏi anh.

Nhìn ra sự do dự của cô, hai tay Kính Hoài nắm chặt đôi tay bé nhỏ của cô, ôn nhu nói:

“Nếu em cam đoan nghe anh nói, không kích động cũng không giận dữ, anh đem hết mọi chuyện giải thích rõ ràng với em.”

“Làm sao mà em biết được chuyện anh nói là thật sự hay là giả hay là anh ”- Vũ Đồng đang định mở miệng quở trách anh thì phút chốc môi Kính Hoài bất thần gắt gao áp lên môi cô, lưỡi anh nhiệt tình lại ôn nhu ở trong miệng cô mềm mại, nhẹ nhàng gây xích mích. Đến khi cô thở dốc, hai gò má như một mảnh lửa đỏ.

“Không cần phải hoài nghi tiếp, thâm tâm anh đã phải nhận hết sự tra tấn của em rồi, em không cần phải hành hạ anh thêm nữa đâu!”- Kính Hoài buông tha môi cô, ở bên môi cô nở non. Anh bắt lấy tay cô, ép chặt chúng trong ngực anh.

“Em có cảm thấy gì không? Nó vì em mà nhảy lên rộn rã, chưa từng có ai có thể thay thế vị trí em trong lòng anh.”- Mắt anh như một hồ nước sâu đen nhánh, ánh mắt như lửa nóng nhìn chăm chú vào cô phẳng phất muốn mang dáng vẻ của cô in đậm vào sâu trong tâm trí.

Vũ Đồng cảm thấy được mình như bị thôi miên, dường như chỉ có thể mê muội theo dõi anh, ý loạn tình mê cảm thụ hơi thở dồn dập của anh ấy.

“Anh đối với Ái Nguyên chỉ là loại tình cảm giống anh em ruột thịt thôi, anh thừa nhận rằng anh từng muốn lợi dụng Ái Nguyên trả thù em đã làm anh chịu khổ sở bảy năm trước.”- Kính Hoài gần từng tiếng nói xong, trong giọng điệu có nồng đậm ý tự trách.

Vũ Đồng hoàn toàn không thể nói gì, chỉ có thể im lặng nghe anh.

“Chính là lúc em không một câu từ biệt quay về Đài Bắc. Khi đó anh mới kinh hoàng hiểu là anh không thể không có em bên cạnh, mà em lại bỏ phắt lửa giận của anh đang dấy lên của anh, anh mới phát giận.”

Vũ Đồng nắm lấy tay anh theo bản năng, nhúu mày. “Em quay về Đài Bắc là bởi vì em đã thấy anh cùng Ái Nguyên ở trên bờ biển thân mật, cô ấy ôm anh, ánh mắt của cô ấy rất dịu dàng, thật vui vẻ. Em nghĩ đến anh...”- Nhớ lại tình hình lúc đó vẫn khiến cô đau lòng không thể nói thành lời.

“Đó là anh đáp ứng cô ấy cùng Niệm Dư, đưa họ đi du ngoạn ở Khẩn Đình vài ngày thôi. Anh đối với cô ấy chỉ có lòng biết ơn thôi chứ không hề có chút tình yêu nam nữ nào cả.”- Kính Hoài giải thích.

“Vậy sau em lại thấy rõ ràng anh cùng Ái Nguyên gắt gao ôm nhau, cô ta còn tựa vào trong lòng anh nữa.”

“Em biết rõ ràng rồi chạy cũng không muộn mà!”- Kính Hoài chế nhạo cô.

“Lúc ấy Ái Nguyên quyết định cùng cha cô ấy chuyển đến Đài Trung, anh còn giúp cô ấy đem nông trường bán cho người khác đó. Buổi sáng hôm đó cô ấy thổ lộ tình yêu với anh nhưng anh cự tuyệt, cô ấy khóc, anh chỉ muốn ôm cô ấy như nói lời từ biệt thôi.”- Anh chân thành không chút giả tạo kể rõ.

Vũ Đồng dừng ở đôi mắt trong suốt của Kính Hoài thẹn thùng gục đầu xuống: “Như vậy là em hiểu lầm anh!”

“Còn nói nữa!”- Kính Hoài cố ý bày ra một bộ mặt chịu ủy khuất.

“Là xứng đáng thôi, ai bảo anh không sớm đem sự tình thực sự nói cho em nghe.”- Vũ Đồng bủi môi cố cãi.

“Được, được, được đều là anh sai!”- Kính Hoài dịu dàng bóp chiếc mũi nhỏ của cô, lập tức sắc mặt đanh lại. Đứng lên thẳng tắp, anh nhìn hai mắt của cô như muốn xuyên thấu linh hồn cô nói: “Đừng làm anh đau lòng một lần nữa, chỉ chuyện em đâm xe thôi, anh cũng vĩnh viễn cũng quên không được, không cần phải làm anh sợ nữa!”

Anh nghiêm túc thả thâm tình, thông báo khiến Vũ Đồng chấn động. Cô gắt gao ôm lấy anh: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”- Cô không ngừng nói nhỏ.

Một tay Kính Hoài ôm thắt lưng của cô, một tay không ngừng vuốt về mái tóc dài mượt. “Không cần rời khỏi anh.”- Anh thăm thẳm bên tai cô. “Đừng rời bỏ anh nữa!”

“Em sẽ không rời bỏ anh nữa, em đã lãng phí bảy năm rồi. Hiện tại cho dù anh đuổi em đi em cũng sẽ không đi đâu.”- Vũ Đồng nỉ non thề thốt.

Kính Hoài kích động ôm chặt cô, không ngừng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Phát tán tình yêu của anh mà bấy lâu nay anh ức chế trong lòng.

“Kính Hoài, có chuyện em nghĩ phải hỏi mới hiểu được.”-Vũ Đồng ngược đôi mắt đẹp nhu tình như nước nhìn anh.

“Em cứ việc hỏi!”- Kính Hoài cầm tay cô không nhận được mà nhẹ ve vuốt.

“Bảy năm trước vì cái gì mà anh lại cố chấp như vậy, sao lại không cho em tiếp tục học lên đại học?”- Nếu không phải bởi vì thế họ cũng không phải chia lìa bảy năm.

Sắc mặt Kính Hoài nhất thời ảm đạm. Anh ấy khó khăn mở miệng nói:

“Anh...anh không biết. Anh sợ một khi em vào đại học, biết thêm nhiều về cuộc sống hơn nữa lại nhận thức mọi việc khác nhiều hơn so với anh, càng hấp dẫn người khác hơn đặc biệt là con trai. Sau đó em sẽ bị người khác cướp đi mất thì anh biết phải làm sao...”- Trong giọng nói của anh thấm đẫm sự sợ hãi.

Vũ Đồng vươn cánh tay nhẹ vuốt chiếc cằm lởm chởm râu của anh. Anh là một người kiêu ngạo như vậy mà phải thừa nhận trong lòng mình sợ hãi thì thật không dễ dàng cùng khó xử cỡ nào!

Lúc ấy em còn trẻ tuổi, anh thực sự rất sợ em sẽ bị nơi phồn hoa sỗ hội bên ngoài cuốn hút, một đi không trở lại cho nên anh mới ích kỷ thầm nghĩ đem khóa chặt em ở bên người.”- Kính Hoài thống khổ thuật lại, còn chưa dứt lời thì đã bị Vũ Đồng vây lấy bằng nụ hôn thật sâu.

“Không cần nữa, không cần nữa. Cảm tạ lão thiên gia vẫn nhân từ với chúng ta, vẫn khiến cho chúng ta có thể đoàn tụ sau bảy năm đằng đẳng xa cách. Lúc này không còn có gì có thể khiến em và anh tách rời nhau nữa.”- Vũ Đồng tình ý triền miên hứa hẹn sau đôi mắt mờ đi vì nước mắt hạnh phúc.

Kính Hoài mừng như điên đem cô giam trong lòng ngực, hai người găt gao ôm nhau. Trải qua vô số hiểu lầm cùng thống khổ, cả hai tâm hồn quá mệt mỏi cuối cùng cũng tìm được bến bờ bình yên để nghỉ ngơi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-kien-cua-ma-vuong>